SHAUMBRA INSTITUTE

CĂLĂTORIA

ÎNGERILOR

CURS DE STUDIU INDIVIDUAL

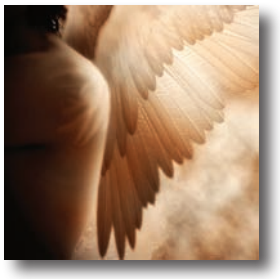

CĂLĂTORIA
ÎNGERILOR

CURS DE STUDIU INDIVIDUAL

© 2009 CCIP, Inc., Golden, Colorado USA
Toate drepturile rezervate. Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sau transmisă prin niciun fel de mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere, înregistrare, transmitere prin email, tipărire sau altă formă de stocare ori de recuperare a informaţiei fără permisiunea în scris a editorului.

Publicat de Shaumbra Institute,
subsidiară a Crimson Circle Energy Company, Inc.
P.O. Box 7394
Golden, Colorado 80403 USA
Web: www.crimsoncircle.com

Prima ediţie: iulie 2009
Produs în Statele Unite ale Americii

Crimson Circle™ , Standard Technology™ , Tobias™ , Adamus Saint-Germain™ , Shaumbra™ , şi The Tobias Materials™ sunt mărci înregistrate ale Crimson Circle IP, Inc., Golden, CO USA, cu drepturile rezervate Crimson Circle Energy Company, Inc. şi subsidiarelor sale.

Pot fi citate sau publicate fără permisiune maximum 250 de cuvinte, cu acordarea creditului cuvenit pentru Journey Of The Angels™ şi Cercul Crimson.

ECHIPA

Programa: Tobias din Consiliul Crimson

Echipa de redactare: Linda Benyo şi Jean Tinder

Transcrierea în limba engleză: Gail Neube

Master audio: John Kuderka

Prezentarea grafică şi designul: Geoffrey Hoppe

RECUNOŞTINŢĂ

Mulţumiri speciale întregului staff al Institutului Shaumbra pentru sprijin, răbdare şi gnost. De asemenea, dorim să extindem recunoştinţa noastră către toţi Învăţătorii şi Slujitorii Energiei Noi din lumea întreagă, care au contribuit prin conştiinţa lor creativă şi plină de compasiune la acest proiect.

La final trimitem binecuvântările noastre tuturor celor care au participat la workshopul „Călătoria îngerilor” *din Breckenridge, Colorado, SUA, din iunie 2009, care au contribuit cu sprijinul lor energetic şi cu conştiinţa lor la această experienţă trasformatoare.*

CĂLĂTORIA
ÎNGERILOR

Cuprins

Despre Călătoria Îngerilor.....6

Despre Cercul Crimson 8

Despre Tobias 9

Despre Geoffrey Hoppe 10

Ghid de studiu – Orientări 11

- Introducere
- Sesiuni de studiu
- Patru paşi pentru sesiunile de studiu

Glosar de termeni.....13

Sesiuni de studiu 18

Capitolul 1: Tot Ceea Ce Era.....19

Capitolul 2 : Plecarea de Acasă 22

Capitolul 3: Zidul de Foc 26

Capitolul 4 : Trezirea 29

Capitolul 5: Umbra 33

Capitolul 6: Războiul Stelelor 35

Capitolul 7: Ordinul Arcului 40

Capitolul 8: Venirea pe Pământ.....44

Capitolul 9: Lemuria şi Atlantida 49
Capitolul 10: Ieşirea din întuneric 54
Capitolul 11: Viitorul este trecutul vindecat 59
Transcrierea completă a textului 64

Important: Chiar dacă nu înţelegeţi limba engleză, este recomandat să ascultaţi înregistrările audio în paralel cu citirea traducerii. În acest mod veţi primi şi veţi experimenta întreaga energie prezentă în material.

DESPRE

„Călătoria Îngerilor”

La finalul lunii iunie, Tobias a prezentat ultima sa Şcoală, în faţa unui grup de Shaumbra în Breckenridge, Colorado. Călătoria Îngerilor se alătură acum altor Şcoli ale lui Tobias, precum Şcoala Energiilor Sexuale şi Aspectologia™drept o adevărată lucrare clasică de informaţie spirituală şi iluminare.

Majoritatea participanţilor de la Breckenridge cunoşteau deja Şcoline lui Tobias: Şcoala I – Zidul de Foc, Şcoala II – Venirea pe Pământ şi Şcoala III – Bucuria vieţii, şi deja ştiau cu toţii: „Călătoria îngerilor” avea să fie o compilaţie a acestor şcoli anterioare, însă nimeni nu era pregătit pentru ceea ce avea să urmeze în cele trei zile.

Tobias îi poartă pe ascultători înapoi, la începuturi, la ceea ce el numeşte Tot Ceea Ce Era, astfel încât să ne putem aminti şi experimenta starea originală a Unimii. De aici Tobias ne aminteşte cum şi de ce am plecat de Acasă şi ne poartă în experienţa Zidului de Foc. Astfel se referă el la momentul în care ne-am sfărâmat în miliarde de bucăţi şi ne-am imaginat potenţialele a tot ceea ce vom experimenta vreodată.

Tobias ne ajută să ne amintim cum a fost trezirea în Vid, cum am simţit golul şi singurătatea, precum şi bucuria descoperirii identităţii noastre. El continuă călătoria prin crearea omniversului, dezvoltarea a 144.000 de familii spirituale şi a Ordinului Arcului.

În cele din urmă, Tobias ne aminteşte cum a fost să părăsim tărâmurile angelice pentru a veni pe Pământ. Ascultătorul reexperimentează multe lucruri: cum a fost prima naştere în corp fizic, amintiri din vieţile noastre din Lemuria, bucuria şi durerea Atlantidei şi, în cele din urmă, vremurile moderne şi înţelegerea profundă a motivului pentru ca ne aflăm aici în această viaţă.

Aceasta este o poveste a creaţiei ce nu a mai fost spusă niciodată înainte, împărtăşită nouă de un înger adevărat. Explică cum şi de ce am ajuns separaţi de Spirit, ne ajută să înţelegem ce se petrece în tărâmurile angelice şi zugrăveşte o imagine nouă şi revigorantă a motivului pentru care a fost creat Pământul şi de ce noi am ales să venim aici.

„Călătoria îngerilor” este o epopee spirituală. Este explicarea şi înţelegerea Creaţiei de la A la Z. Mai mult decât orice, ascultătorul îşi poate, de fapt, reexperimenta călătoria proprie în timp ce se află în energia acestei istorisiri capodoperă. Acesta este un curs esenţial al lui Tobias pentru orice Shaumbra sau pentru oricine altcineva care

vrea să înţeleagă istoria angelică. Uneori vă va provoca, alteori va oferi o mare mângâiere şi reamintire. S-ar putea să fiţi mişcaţi până la lacrimi sau până la râsete, dar, într-un fel sau altul, „Călătoria îngerilor” vă va ajuta să vă amintiţi călătoria voastră până la acest moment.

DESPRE

Cercul Crimson

Crimson Circle Energy Company, Inc cu sediul în Incline Village, Nevada, SUA, reprezintă o afiliere globală a învăţătorilor Energiei Noi. Învăţătorii sunt metafizicieni experimentaţi, vindecători şi consilieri spirituali proveniţi din diverse domenii, cu pregătire spirituală variată şi originari din 130 de ţări din lumea întreagă.

Cercul Crimson şi filiala sa educaţională, Shaumbra Institute, Inc. furnizează mesaje holistice şi spirituale referitoare la un nou stil de viaţă şi oferă produse şi servicii. Unul dintre scopurile principale îl reprezintă susţinerea grupului de învăţători afiliaţi din lumea întreagă, numiţi „Shaumbra", uniţi prin procesul lor de trezire spirituală, prin activitatea de învăţători şi modul lor de a trăi. Cercul Crimson are un sistem de credinţă deschis, care onorează toţi oamenii şi diversele lor credinţe, fără a subscrie limitărilor impuse asupra condiţiei umane.

Cercul Crimson şi-a început activitatea în 1999, pornind de la mesajele inspirate ale lui Tobias. Tobias este cel mai bine cunoscut prin viaţa sa de acum 2.500 de ani, aşa cum este descrisă în Biblie, în Cartea lui Tobit (apocrifă). În prezent el îşi aduce mesajele, umorul şi înţelepciunea prin intermediul lui Geoffrey Hoppe, pentru a-i ajuta pe cei care trec prin procesul de transformare spirituală şi pe cei ce aleg să fie învăţători ai Energiei Noi. În plus, Geoffrey transmite mesaje de la alte fiinţe angelice, precum Adamus Saint-Germain şi Kuthumi Lal Singh.

Cercul Crimson este cunoscut drept „Sala de cursuri a Noii Energii Spirituale". Grupul lucrează prin dinamica împuternicirii şi iluminarii psiho-spirituale, integrarea divinităţii şi condiţiei umane, îmbrăţişarea spiritului din interior. Cercul Crimson constă în descoperirea faptului că „Şi Voi Sunteţi Dumnezeu" şi experimentarea vieţii cu o nouă percepţie asupra sensului, pasiunii şi bucuriei.

Pentru mai multe informaţii vizitaţi www.crimsoncircle.com.

DESPRE

Tobias

Tobias este o fiinţă angelică care a trăit multe vieţi pe Pământ. El este cunoscut în principal pentru viaţa în care a fost ca Tobit (cunoscut şi drept Tobias), cel din cartea biblică apocrifă a lui Tobit. În prezent el transmite oamenilor mesaje spirituale şi inspiraţionale prin intermediul lui Geoffrey Hoppe, Golden, Colorado SUA.

Cartea lui Tobit se numără printre cărţile biblice apocrife. Tobias este unul din personajele principale din Cartea lui Tobit, care s-a petrecut aproximativ în perioada 700 – 600 î.e.n. Tobias era originar din tribul evreiesc al lui Neftali şi a trăit în exil în Ninive. El era cunoscut pentru că îngropa cadavrele conaţionalilor săi israeliţi care erau executaţi.

Conform lui Tobias, ultima sa viaţă pe Pământ s-a sfârşit aproximativ în anul 50 î.e.n. El se întoarce acum prin tărâmurile angelice pentru ceea ce el numeşte „cea mai mare evoluţie a conştiinţei pe care a experimentat-o vreodată omenirea”. El îi asistă pe cei care trec prin transformări spirituale, cei care caută integrarea divinităţii lor cu partea lor umană.

Tobias face parte dintr-un grup angelic numit Consiliul Crimson. Acest consiliu are scopul spiritual de a preda utilizarea energiilor pe această planetă şi în alte locuri din Creaţie. Tobias şi Consiliul Crimson aduc energia înţelepciunii şi iubirii, precum şi o perspectivă de pe cealaltă parte a vălului.

Mesajele lui Tobias pentru Cercul Crimson au început în 1999, cu un grup de metafizicieni din zona Colorado, cunoscuţi şi drept Shaumbra. Materialele lui Tobias sunt acum traduse în peste 25 de limbi şi sunt ascultate de sute de mii de persoane în fiecare lună. Arhiva lor completă este disponibilă pe site-ul Cercului Crimson (www.crimsoncircle.com).

Tobias se pregăteşte acum pentru încă o viaţă pe Pământ. Ultimul său mesaj pentru Shaumbra şi omenire a avut loc pe 19 iulie 2009.

DESPRE

Geoffrey Hoppe

Geoffrey Hoppe s-a născut şi a crescut în partea central-vestică a Statelor Unite ale Americii, într-o familie catolică numeroasă. Interesul său faţă de spiritualitate şi metafizică a început la 19 ani, când a hipnotizat un prieten. În timp ce era în transă, prietenul a început să povestească o serie de vieţi anterioare. Geoffrey s-a dedicat studiului metafizicii şi religiei în următorii câţiva ani.

Călătoria sa spirituală a fost aproape uitată timp de 20 de ani, datorită solicitărilor carierei sale în afaceri. Geoffrey a lucrat pentru câteva agenţii de publicitate şi întreprinderi lucrative în vestul SUA şi în Texas, unde a ocupat poziţii de conducere în domeniul marketingului. La 28 de ani a fondat în Dallas, Texas, o companie de consultanţă în marketing, care a funcţionat timp de 12 ani pentru clienţi din domeniile industrial şi al înaltei tehnologii de pretutindeni din SUA.

A fost co-fondator al unei companii de telecomunicaţii pentru aviaţie şi a ocupat funcţia de vicepreşedinte pentru vânzări şi marketing până în 2001. Geoff deţine două patente în SUA şi unul internaţional pentru invenţii în domeniul tehnologiei telecomunicaţiilor multidimensionale, precum şi numeroase mărci înregistrate şi drepturi de autor.

Tobias s-a prezentat pentru prima dată lui Geoffrey în 1997, în timpul unui zbor cu avionul. Ei au “vorbit” aproape un an înainte ca Geoff să facă channel cu Tobias în prezenţa unei alte persoane. Timp de un an, Geoff a lucrat împreună cu un psiholog şi a susţinut sesiuni private cu clienţi deschişi către noi potenţiale spirituale, cărora Tobias le-a furnizat înţelegeri superioare referitoare la vieţile trecute şi provocările actuale.

În 1999, Geoffrey a fondat Cercul Crimson, care a atras rapid o audienţă internaţională, cu sute de grupuri de studiu locale şi peste 300.000 de vizitatori individuali ai site-ului în fiecare lună. El transmite mesaje de la diferite fiinţe angelice, precum Tobias, Adamus Saint-Germain şi Kuthumi Lal Singh.

Geoffrey s-a căsătorit cu Linda Benyo, iubita sa din liceu, în 1977. De atunci sunt parteneri de viaţă şi de afaceri. Atunci când nu călătoresc în lumea întreagă pentru a oferi învăţături, locuiesc în Munţii Stâncoşi, în apropiere de Golden, Colorado, SUA.

Ghid de studiu

Orientări

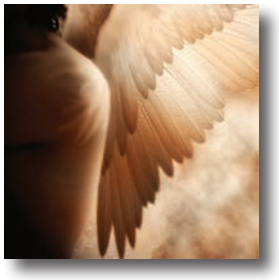

INTRODUCERE

Sesiunile din cadrul Ghidului de Studiu Individual „Călătoria îngerilor” sunt create pentru cel ce studiază independent şi care este interesat profund să afle mai mult despre sine şi despre călătoria proprie. Fiecare dintre cei care studiază îşi aduce propria înţelegere spirituală şi experienţa personală, iar voi sunteţi invitaţi să participaţi în ritmul propriu şi în modul propriu de învăţare.

Ghidul de Studiu Individual este organizat în 11 sesiuni. Fiecare dintre ele corespunde modului în care materialul a fost transmis, la workshopul „Călătoria îngerilor” din Breckenridge, Colorado, SUA, din iunie 2009.

Înainte de a începe experienţa cu acest curs, recomandăm să creaţi un spaţiu sacru şi sigur, în care să puteţi asculta în linişte înregistrările audio şi să nu fiţi întrerupţi din timpul activităţilor de reflecţie personală. Aţi putea considera că este util ca la început să vă creaţi un plan al programului de studiu. Sunteţi încurajaţi să fiţi realişti în ceea ce priveşte timpul pe care îl puteţi dedica acestui material. În cele mai multe cazuri, acest curs poate fi studiat integral în circa 11 sesiuni de circa două ore fiecare.

SESIUNILE DE STUDIU

Fiecare sesiune din Ghidul de Studiu Individual oferă celui ce studiază un rezumat al channelului, conceptele-cheie şi activităţi de reflecţie personală. Fiecare sesiune se construieşte pe baza celei precedente, aşa că veţi beneficia cel mai mult de material dacă îl parcurgeţi în ordine.

Sunteţi invitaţi să participaţi cu deplină concentrare şi atenţie la fiecare sesiune audio. Nu subestimaţi valoarea respiraţiei. Veţi descoperi că respiraţia conştientă este parte integrantă a „Călătoriei îngerilor”, iar ca urmare vi se sugerează să vă reamintiţi frecvent să respiraţi adânc, blând, înainte, în timpul şi după fiecare înregistrare audio.

Daţi voie Sinelui vostru să simtă informaţia pe măsură ce se dezvăluie şi aveţi încredere în voi înşivă. Făcând aceasta veţi absorbi mai mult decât veţi realiza. Amintiţi-vă, acest proces de studiu şi de învăţare se referă la percepţii personale, înţelegeri şi experienţe ce sunt unice pentru fiecare.

PATRU PAŞI PENTRU SESIUNILE GHIDULUI DE STUDIU CĂLĂTORIA ÎNGERILOR

Urmatorii paşi vă pot ajuta să obţineţi cel mai mare beneficiu din Cursul de Studiu Individual „Călătoria îngerilor".

1. Pregătirea pentru studiu
    a. Alegeţi un interval lipsit de zgomote sau întreruperi
    b. Alegeţi să fiţi în spaţiul sigur şi sacru
    c. Pregătiţi materialele: CD audio, ghidul de studiu, jurnalul personal, stilou sau creioane

2. Începutul sesiunii
    a. Alocaţi câteva momente pentru respiraţie şi oferiţi-vă permisiunea de a primi informaţia la multe niveluri ale fiinţei voastre
    b. Staţi o clipă pentru a vă reaminti scopul alegerii acestei experienţe.

3. Sesiunea de învăţare
    a. Puneţi CD-ul potrivit în CD player. Găsiţi o poziţie confortabilă pentru a asculta channelul complet, fără întreruperi sau pauze.
    b. După încheierea channelului audio respiraţi şi permiteţi energiei să se echilibreze înainte de a va ridica şi a umbla.
    c. Luaţi o mică pauză, dacă este necesar.
    d. Deschideţi Ghidul de Studiu la sesiunea potrivită, pentru a citi rezumatul şi exerciţiile. Vi se sugerează un anumit timp pentru studiu; totuşi, mergeţi în ritmul propriu. Este posibil să doriţi să reascultaţi sau să citiţi textul acelei sesiuni, prezentat în secţiunea finală a cursului, pentru a ajunge la înţelegerea deplină a materialului.

4. Încheierea sesiunii
    a. Staţi un moment în linişte şi reflectaţi asupra experienţei.
    b. Scrieţi în Ghidul de Studiu sau în jurnal atât ce aţi simţit, perspectivele personale, cât şi învăţăturile pe care aţi dori să le exploraţi pe mai departe.
    c. Oferiţi-vă recunoştinţă vouă înşivă pentru concentrarea şi atenţia pe care le-aţi acordat sesiunii de studiu.
    d. Permiteţi energiei acestei lucrări să se dezvăluie natural şi să se integreze cu graţie în voi. Fiţi blânzi cu voi înşivă.

Glosar de termeni

Termeni ce vă vor ajuta să înţelegeţi pe măsură ce experimentaţi materialele despre „Călătoria îngerilor”:

Abram sau Avraham – manifestarea umană a conştiinţei colective care a înţeles conceptul „unui dumnezeu unic”

Acasă – Primul Cerc al Creaţiei, Unimea originală din care provenim.

Adamus Saint-Germain – Maestru, înger, profesor al Consiliului Crimson, care furnizează mesaje şi şcoli întregi prin Geoffrey Hoppe.

Al Doilea Cerc – Tot Ceea Ce Este, tot ceea ce a fost creat de când noi am plecat de Acasă.

Al Treilea Cerc – Energia sau esenţa Sinelui total suveran, desăvârşit în sine, fără a avea nevoie de nimic din afară. Al Treilea Cerc al vostru este starea de ascensiune, suveranitatea voastră totală şi deplină.

Ascensiune – Starea de a fi deplin şi desăvârşit în acceptare şi iubire de sine fără rezerve, după eliberarea tuturor limitărilor existenţei umane, deplin integrată cu fiecare parte din sine.

Aspecte – Roluri sau identităţi diferite pe care noi, ca fiinţe creatoare, le-am folosit pentru a răspunde la întrebarea „Cine Sunt Eu?” Am creat aspecte proprii pentru a face faţă unor situaţii din această viaţă (de exemplu: copilul, părintele, proprietarul afacerii, vindecătorul etc.). De asemenea, avem multe alte aspecte din vieţile trecute, din vise şi din tărâmurile multidimensionale. Straturile şi nivelurile numeroase ale aspectelor pot genera haos şi confuzie când intră şi ies din conştienţa noastră. Cu toate acestea, prin alegere conştientă, putem spune bun venit aspectelor acasă şi să devenim total integraţi.

Atlantida – A doua eră a experienţei Pământului. A fost fondată în mare parte de ordinul angelic al Hapiru. Atlanţii au creat primele comunităţi de pe Pământ.

Azura Timu – Un lider măreţ şi temut al Atlantidei, a cărui căutare a puterii şi controlului a dus la mult abuz, traumă şi la căderea Atantidei.

Conştiinţă – Conştienţă sau expansivitate. Conştiinţa activează energia şi potenţialele energetice din jurul vostru.

Cercul Crimson – Grup de oameni implicaţi în această călătorie spirituală, care sunt învaţătorii altora aflaţi încă pe cale.

Consiliul Crimson – Un ordin celest de învăţare, care îi include pe Tobias, Adamus Saint-Germain şi alţi îngeri care ne asistă în călătoria noastră

Dumnezeu – Spiritul sau Sursa din care noi provenim şi care, de asemenea, este în centrul nostru, esenţa divină creatoare din interior.

Familii spirituale – Grupuri de îngeri care au ales să se adune conform interesalor şi scopurilor comune. La un anume punct, fiecare înger a depus un jurământ în faţa unei familii spirituale.

Fiinţe-suflet – Atunci când Regele şi Regina au izbucnit în exprimare au luat fiinţă toate sufletele. Fiecare fiinţă-suflet conţine în sine esenţa creativă şi energia suveranităţii Regelui şi Reginei, într-o exprimare unică şi personală.

Fructul Trandafirului – Reamintirea, pe care noi am plasat-o pentru noi înşine, a pasiunii divine şi a scopului pentru care ne aflăm aici.

Gaia – Îngerul măreţ care a fost de acord să vină aici, să respire viaţa în această stâncă şi să rămână până când oamenii vor fi pregătiţi să accepte responsabilitatea îngrijirii Pământului.

Hapiru – Un ordin angelic numeros, unul dintre pilonii Ordinului Arcului. Această familie angelică se manifestă pe Pământ în general sub forma popoarelor evreu, arab şi a altora conectate cu Orientul Mijlociu.

Imaginaţie – Esenţa energiei creaţiei, începutul întregii manifestări.

Înger – Fiinţă-suflet, născută din Unimea originală, creată de iubirea metaforicilor Rege şi Regină.

Kuthumi – Maestru ascensionat aflat în tărâmurile non-fizice care a trăit multe vieţi pe Pământ. Îşi transmite mesajele prin Geoffrey Hoppe.

Lemuria – Prima eră a experienţei pe Pământ, în care îngerii au învăţat pentru prima oară cum să-şi coboare energia şi să se întrupeze în materie.

Noua Energie – Noua conştiinţă şi vibraţie a Pământului, care permite integrarea naturilor noastre divină şi umană. Tranziţia de la fizica dualităţii sau a lui doi la fizica „quad" sau „energia lui patru".

Ordinul Arcului – Marea adunare a tuturor celor 144.000 de familii angelice sau ordine, creată pentru a se găsi o soluţie pentru impasul energiei.

Primul Cerc – Unimea iniţială din care întrega Creaţie a început să se exprime. Tot Ceea Ce Era.

Regele şi Regina – Metaforă pentru momentul în care Unimea iniţială s-a întrebat pe sine: „Cine Sunt Eu?"Atunci când a făcut asta a creat o oglindă a sa pentru a se vedea pe sine. Iubindu-se pe sine, dorinţa de a exprima această iubire a făcut ca Regele şi Regina să erupă ceea ce acum sunt numite fiinţele-suflet.

Shaumbra – Numele folosit de Tobias pentru grupul de oameni care trec prin procesul trezirii. Termenul a apărut iniţial în timpul lui Yeshua ben Iosif (Iisus), când oamenii, mulţi dintre ei esenieni, se adunau pentru întâlniri spirituale. Tradusă în linii mari din ebraica veche, prima porţiune se pronunţă „shau-home", însemnând acasă sau familie. A doua porţiune este „ba-rah", care înseamnă călătorie sau misiune. Puse la un loc, „shau-home-ba-rah" înseamnă familie aflată împreună într-o călătorie, o experienţă. Tobias spune că în timpurile biblice shaumbra însemna şi eşarfă, un şal purtat de bărbaţi şi de femei deopotrivă. Avea o culoare purpurie distinctă, care le permitea celorlalţi să afle că era momentul să se întâlnească.

Seminţe christice – Esenţa aducerii divinităţii pentru a se uni cu omul aici, pe Pământ.

Suflet-pereche – Alte fiinţe-suflet pe care le cunoaşteţi de la începuturi, pe care le-aţi întâlnit, cu care v-aţi jucat şi v-aţi luptat atunci când aţi ajuns la început în Vid. Energia lor v-a fost mereu foarte familiară şi apropiată.

Sursa – Spiritul, sursa vieţii din voi, energia divină.

Spirit – Numit şi dumnezeu sau Sursa, scânteia divină aflată în fiecare fiinţă-suflet.

Războiul Stelelor – Perioada din Vid în care mulţi îngeri au jucat multe jocuri de furt de energie în încercarea de a se întoarce Acasă, aruncându-se cu violenţă unul pe altul şi încercând să acumuleze putere.

Templele din Tien – Loc special din Atlantida în care Shaumbra s-a adunat iniţial pentru a studia energia. Mulţi dintre noi ne cunoaştem din perioada în care lucram în acele temple.

Tobias – Energie sau spirit din grupul de învăţători spirituali numit Consiliul Crimson, ce transmite mesaje şi programe de studiu prin Geoffrey Hoppe.

Tărâmurile Apropiate – Tărâmuri ce înconjoară Pământul, acolo unde merge între vieţi esenţa non-fizică a multor fiinţe.

Tot Ceea Ce Era – Unimea de Acasă, Primul Cerc al simplului „Este".

Tot Ceea Ce Este – Al Doilea Cerc al Creaţiei, tot ceea ce a fost creat dincolo de Acasă. Include universul fizic şi toate tărâmurile non-fizice.

Umbra – Divinitatea voastră, partea din voi care păstrează cu iubire tot ce nu vă place la voi înşivă până când sunteţi pregătiţi să acceptaţi şi să integraţi.

Unimea – Acasă cel iniţial, Tot Ceea Ce Era.

Vid – Nimicul din afara lui Tot Ceea Ce Era. După plecarea de Acasă, îngerii s-au aflat în Vid, unde nu exista nimic, nici măcar întuneric. Tot Ceea Ce Este, incluzând toate tărâmurile fizice şi non-fizice, a fost creat în Vid. Tot Ceea Ce Era nu mai există.

Zidul de Foc – Expansiunea conştiinţei sau a cunoaşterii dincolo de sine, metaforă a trece-

rii de Acasă în Vid, care a devenit Tot Ceea Ce Este. Atunci când energia din centrul lui UNU a izbucnit pentru a se descoperi pe sine şi a răspunde întrebării: „Cine Sunt Eu?”, multe aspecte sau scântei de dumnezeu au fost create.

Yeshua – cunoscut şi ca Iisus. Manifestarea umană a conştiinţei christice colective, adusă pe Pământ de către cei care au înţeles că acum este timpul ca divinitatea să vină şi să se contopească cu omul de pe Pământ.

Sesiuni de studiu

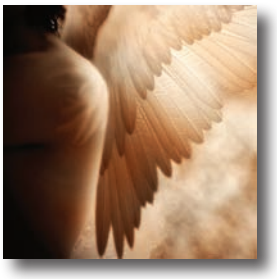

Capitolul 1: Tot Ceea Ce Era

Capitolul 2 : Plecarea de Acasă

Capitolul 3: Zidul de Foc

Capitolul 4 : Trezirea

Capitolul 5: Umbra

Capitolul 6: Războiul Stelelor

Capitolul 7: Ordinul Arcului

Capitolul 8: Venirea pe Pământ

Capitolul 9: Lemuria şi Atlantida

Capitolul 10: leşirea din întuneric

Capitolul 11: Viitorul este trecutul vindecat

Capitolul 1:
Tot Ceea Ce Era

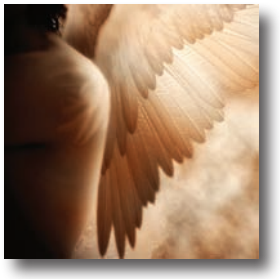

REZUMAT

Tobias începe povestea acestei călătorii prin întoarcerea la primele începuturi. El explică faptul că scopul este să înţelegem de unde venim, de ce ne aflăm aici şi de ce am ales experienţele pe care le-am ales. Această înţelegere ne va permite să trecem mai departe cu deplina realizare şi exprimare a Sinelui, liberi de karma şi destin. Tobias spune: “Ziua de mâine a voastră este înţelegerea şi acceptarea a tot ceea ce s-a petrecut în toate zilele de ieri”.

Tobias vă invită să ieşiţi din minte şi să permiteţi inimii şi sufletului să vină în faţă. Povestea va fi spusă ca metaforă, nu pentru a fi luată literalmente, însă ca mod de a înţelege energiile. Dumnezeul Mamă-Tată reprezintă energiile masculine şi feminine ce vin la un loc în deplinătate şi unime, iar Regele şi Regina reprezintă fiinţa regală care mereu aţi fost.

La început, dincolo de timp şi spaţiu, era Unimea, Tot Ceea Ce Era, desăvârşit în sine. Într-un moment de pasiune şi iubire, Unimea s-a întrebat pe sine: „Cine sunt eu?” De la acea întrebare a creat o oglindă a sa pentru ca să poată vedea răspunsul la întrebarea proprie. A creat propria sa exprimare, Regele şi Regina, Dumnezeul Mamă-Tată, şi a devenit Fiinţă.

Regele şi Regina s-au îndrăgostit nebuneşte unul de altul, fiindcă ei erau acelaşi, iar acesată pasiune şi iubire a creat dorinţa de a împărtăşi iubirea. Prin procesul miraculos de a se iubi unul pe altul şi pe sine, ei au creat fiinţele-suflet, pe copiii lui dumnezeu. Acestor copii nu li s-au dat reguli, limitări, restricţii sau cerinţe. Simplu, li s-a acordat deplina libertate. În cele din urmă fiecare fiinţă-suflet, fiecare copil al dumnezeu care avea un suflet va ajunge să-şi cunoască propria iubire de sine şi capacităţile creatoare. Şi aşa a fost, au fost create, simplu, din iubirea şi exprimarea Spiritului.

Aceasta este călătoria şi experienţa voastră. Daţi-vă voie să o simţiţi. Niciodată nu a exista vreo judecată a voastră din partea Spiritului, numai cea mai mare iubire. În fiecare zi exploraţi Împărăţia magică a Primului Cerc şi mereu vă întorceaţi să povestiţi Dumnezeului Mamă-Tată ce aţi experimentat în frumoasa creaţie pe care ei o pregătise pentru voi. Într-o zi, încântaţi că veţi pleca să exploraţi şi mai mult, aţi spus din nou la revedere, iar când v-aţi întors ca să plecaţi aţi observat o lacrimă în ochii Regelui şi Reginei. Aţi simţit pentru prima dată tristeţea. Uimiţi, aţi spus la revedere şi v-aţi întrebat dacă doar aţi

imaginat acea lacrimă. Încântaţi să plecaţi într-o nouă aventură, aţi părăsit Împărăţia pentru ultima dată.

CONCEPTE CHEIE ŞI CONSIDERAŢII

• Vă aflaţi aici ca să înţelegeţi cum am ajuns aici, ca să înţelegeţi călătoria îngerilor, ca să înţelegeţi cum noi am ajuns aici şi acum, astfel încât să putem merge mai departe.

• Spiritul este în interior. Nu există o linie care să vă separe pe voi de Spiritul vostru.

• Sunteţi pregătiţi să treceţi la exprimarea voastră deplină?

• Viitorul este trecutul vindecat.

• Fiinţe angelice sunt aici ca să vă însoţească în această călătorie.

• Aceasta este o călătorie de la “Acasă” către momentul prezent.

• Ieşiţi din minte şi permiteţi inimii, sufletului, exprimării dumnezeului interior să vină în prim-plan şi să vă amintiţi.

• Este o istorisire în metafore, daţi-vă voie să rezonaţi cu esenţa ei.

• La început era Unimea, „Este”, care era complet în sine.

• În alte tărâmuri nu există timp, ci doar succesiunea experienţelor.

• Unimea este acum “Era.”

• Era s-a întrebat pe sine „Cine sunt eu?”, ceea ce a creat o oglindă a sa, Regele şi Regina.

• Regele şi Regina, iubindu-se atât de deplin, au creat pentru prima dată fiinţe-suflet, pe copiii lui dumnezeu.

• “A Fost” a evoluat în “fiinţă.”

• Copiii lui dumnezeu nu au reguli, nici limitări, fiindcă „Şi tu eşti dumnezeu”.

• Ca fiinţă-suflet, aţi explorat Împărăţia, Primul Cerc, Tot Ceea Ce Era, împărtăşind aventura fiecărei zile cu Regele şi Regina.

• Într-o zi aţi observat ceva diferit pe când plecaţi în următoarea voastră aventură. Ceva se simţea deconectat, trist, şi vi s-a părut că aţi văzut o lacrimă în ochii Regelui şi Reginei.

ACTIVITĂŢI DE REFLECŢIE

Vă invităm să citiţi fiecare întrebare, iar apoi să închideţi ochii, să respiraţi şi să vă daţi voie să observaţi ce simţiţi. Când sunteţi pregătiţi, scrieţi ce aţi observat.

1. Cum a fost să fiţi cu Regele şi Regina şi să exploraţi “Tot Ceea Ce Era”?

2. Ce aţi simţit când aţi realizat că ceva e diferit la acea ultimă dată când aţi plecat să exploraţi Împărăţia?

Capitolul 2:
Plecarea de Acasă

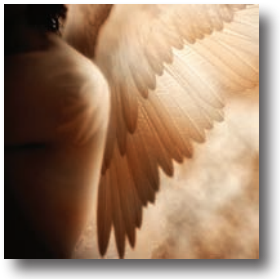

REZUMAT

Pe măsură ce aţi părăsit castelul pentru încă o zi de explorare, aţi simţit o briză ce vă îmbrăţişa. Erau Regele şi Regina care respirau viaţa în voi când vă spuneau la revedere. Această viaţă urma să vă susţină, să creeze conştiinţa de sine şi să vă permită să respiraţi viaţa în voi înşivă în orice moment.

Regele şi Regina ştiau că voi plecaţi ca să descoperiţi cine sunteţi, să schimbaţi Tot Ceea Ce Era în realitate, creaţie şi exprimarea iubirii lor. Ei ştiau că indiferent ce cale veţi alege în călătoria voastră, veţi ajunge acolo unde vă îndreptaţi, veţi deveni suflet suveran atunci când veţi alege.

Aţi explorat părţi ale Împărăţiei pe care nu le mai văzuseţi înainte, captivaţi de energiile cristaline ale conştiinţei pure, culori dincolo de culori, frumoasa muzică a conştiinţei. Păreau mult mai reale decât înainte şi abia aşteptaţi să îi întrebaţi pe Rege şi pe Regină despre asta. Abia aşteptaţi să le povestiţi experienţele uimitoare ale zilei.

Apoi aţi ajuns la final. Uscatul se termina şi acolo era o frumoasă mare cristalină. Eraţi foarte curioşi, iar pe măsură ce vă întrebaţi dacă să mergeţi să o exploraţi aţi auzit o voce din interior care a spus: “Nu te duce”.

Şi totuşi marea era foarte îmbietoare şi atrăgea fiecare parte din voi. A apărut o bărcuţă, iar voi aţi considerat asta un semn că lucrurile vor fi în regulă. V-aţi urcat în barcă. Acea voce v-a devenit foarte familiară, dar era prima dată când aţi auzit-o.

Aţi simţit o extraordinară senzaţie a libertăţii. Ziua era frumoasă, marea era calmă, iar barca mergea oriunde vroiaţi şi doreaţi voi. Pentru prima dată voi creaţi ceva pentru voi înşivă. Marea vă mângâia cu blândeţe, lumina era perfectă, ziua era călduţă, iar voi eraţi tot mai somnoroşi. Treptat aţi adormit pe fundul bărcii şi aţi început să visaţi, ceva ce nu mai făcuseţi niciodată înainte.

Aţi visat că sunteţi o pasăre uriaşă, ce se avânta fără efort oriunde vroiaţi să mergeţi. Apoi s-a schimbat ceva şi aţi început să vă micşoraţi, aripile au devenit fragile şi au căzut, aţi început să cădeţi, iar brusc v-aţi trezit în barcă, întrebându-vă ce era.

Aţi privit drept înainte şi aţi văzut nori negri. Aţi decis că aţi mers suficient de departe, că era timpul

să vă întoarceţi Acasă. De trei ori v-aţi exprimat dorinţa de a merge Acasă, dar, totuşi, nu s-a petrecut nimic. Dimpotrivă, barca a început să meargă tot mai repde, îndreptându-se în direcţia furtunii. Apa se agita, furtuna se apropia şi voi puteaţi vedea energii întunecate, mânioase în nori. Nu aveaţi o simţire bună.

Pentru prima dată aţi avut o simţire negativă. Aţi poruncit cu toată puterea, dar barca a continuat să se îndrepte direct spre furtună. Aţi strigat din profunzimile voastre către Dumnezeul Mamă-Tată, ca să vă ajute şi să vă aducă Acasă, să vă scoată din acea situaţie. Aţi aşteptat, dar nu s-a petrecut nimic. Spiritul nu a venit şi barca a continuat să se apropie de furtună.

Aţi început să simţiţi vină şi ruşine. Dorindu-vă să fi ascultat de acea voce, aţi început să vă rugaţi. Aţi promis iar şi iar că niciodată, absolut niciodată nu veţi mai părăsi Spiritul. Aţi implorat Spiritul să vă aducă Acasă. Nu mai puteaţi vedea uscatul, iar când eraţi pe punctul de a vă izbi de Zidul de Foc aţi strigat: “Acum, Spiritule, acum!

CONCEPTE-CHEIE ŞI CONSIDERAŢII

• Respiraţia Spiritului a devenit parte din voi.

• Nemaifiind parte din Este, voi aţi trecut dincolo de Tot Ceea Ce Este ca să FIŢI exprimarea iubirii Spiritului.

• Spiritul (Regele şi Regina) ştia că, indiferent ce se va petrece pe calea creaţiei, voi veţi ajunge „acolo unde mergeţi” şi veţi deveni liberi şi suverani.

• Energiile cristaline, seminţele conştiinţei pure din părţi anterior neexplorate ale Împărăţiei, atât de captivante, au devenit mai târziu energiile simţirilor, conştienţei şi emoţiei.

• Atunci când aţi atins marginea Împărăţiei, o barcă a apărut în faţa voastră, pe ţărmul mării de energie cristalină. Curiozitatea voastră spirituală naturală a vrut să meargă să exploreze şi aţi văzut acea barcă drept un semn că totul era în regulă.

• O voce din interior v-a avertizat să nu vă duceţi. În prezent auziţi acea voce oricând ajungeţi la un punct de separare.

• Pe când pluteaţi cu barca tot mai departe de Împărăţie, aţi experimentat primul vostru vis. Nu era nevoie de vise în Împărăţie, căci aceasta era desăvârşită în sine.

• La sfârşitul zilei, văzând furtuna ce se apropia, aţi simţit că era vremea să vă întoarceţi Acasă, dar rugăminţile voastre au rămas fără răspuns.

• Voi ştiaţi că ar fi trebuit să ascultaţi vocea ce vă avertizase. Pentru prima oară aţi experimentat simţiri ce erau întunecate, goale şi crude. Aţi simţit vină şi ruşine.

• Pentru prima dată v-aţi îndoit de voi înşivă, pentru prima dată v-aţi rugat şi aţi implorat Spiritul.

• Ştiaţi că doar iubirea Spiritului vă mai putea salva de apropierea de Zidul de Foc.

ACTIVITĂŢI DE REFLECŢIE

Vă invităm să citiţi fiecare întrebare, iar apoi să închideţi ochii, să respiraţi şi să vă daţi voie să observaţi ce simţiţi. Când sunteţi pregătiţi, scrieţi ce aţi observat.

1. Ce aţi experimentat când aţi descoperit energiile cristaline, energiile conştiinţei pure?

2. Cum a fost, la ţărmul mării de energie cristalină, să simţiţi dorinţa de a ieşi pe mare, apoi apariţia bărcii şi vocea ce vă spunea să nu vă duceţi?

3. Ce a reprezentat pentru voi barca?

4. Visul din barcă este primul pe care l-aţi avut vreodată. Cum a fost experienţa acelui vis pentru voi?

5. Pe când Zidul de Foc se apropia cu repeziciune, aţi strigat cu disperare spre Spirit, aşa cum nu o mai făcuseţi niciodată: “Dragă Spiritule, auzi-mă acum! Dumnezeule Mamă-Tată, adu-mă înapoi!” Doar iubirea Spiritului vă mai putea salva, dar NIMIC nu s-a petrecut. Ce aţi simţit atunci?

6. Unde sunteţi acum? Ce simţiţi acum?

Capitolul 3:
Zidul de Foc

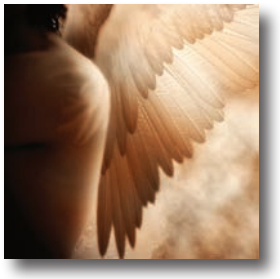

REZUMAT

Ultimul lucru pe care l-aţi auzit înainte de a vă izbi de Zidul de Foc a fost: “Niciodată nu vei fi singur”. Iar apoi eraţi acolo, rupţi în bucăţi cu o ferocitate extraordinară, sfâşiaţi brutal în milioane şi miliarde de bucăţi. De fiecare dată când încercaţi să vă recăpătaţi esenţa şi identitatea, încercaţi să vă recăpătaţi respiraţia, vă înşfăca din nou şi vă târa în adâncuri, sfâşiindu-vă şi rupându-vă fără milă.

În toiul acestui haos aţi văzut scurt Umbra. Era frica voastră, dar pe cât încercaţi să vă ascundeţi de ea, venea tot mai aproape.

În această experienţă eternă de tocare şi lipsă de orice speranţă, aţi experimentat şi fiecare potenţial al fiecărei vieţi, fiecare gând, fiecare emoţie, fiecare altă fiinţă pe care o veţi cunoaşte vreodată, fiecare decizie pe care o veţi adopta sau nu, fiecare simţire pe care o veţi avea vreodată, fiecare cale pe care o veţi întâlni vreodată.

Zidul de Foc a distrus toată speranţa, toate amintirile despre Acasă, despre Rege şi Regină, tot ceea ce cunoşteaţi. Aţi început să renunţaţi. V-aţi oprit din încercarea de a vă aminti, aţi încetat să mai încercaţi să rezistaţi, aţi încetat să mai încercaţi să vă conectaţi cu voi înşivă. Aţi eliberat speranţa, dorinţa, Sinele. După un ultim efort de a striga, aţi fost zdrobiţi încă o dată – şi aţi renunţat.

În cele din urmă furtuna începuse să se domolească, dar acum voi eraţi în nimic. Era mai rău decât în Zidul de Foc, fiindcă, simplu, nu era absolut nimic. Ieşiseţi din existenţă.

CONCEPTE-CHEIE ŞI CONSIDERAŢII

• Ultimul lucru pe care l-aţi auzit înainte de a fi cuprinşi de Zidul de Foc a fost vocea de Acasă care v-a spus: “Niciodată nu vei fi singur”.

• Acum, traşi în Zidul de Foc, eraţi rupţi şi tocaţi în miliarde de bucăţi, iar şi iar, cu o forţă masivă şi neîncetată. Fiecare bucată reprezenta toate diversele voastre potenţiale şi toate experienţele pe care le veţi avea vreodată. Cu cât rezistaţi mai mult, cu atât Zidul de Foc devenea mai puternic.

• În toată durerea şi teroarea, cu coada ochilor voştri spirituali voi v-aţi văzut Umbra. Era ruşinea, vina şi frica.

• Voi aţi crezut că umbra provoca toată teroarea din Zidul de Foc, furtuna ce nu se mai sfârşea.

• Zidul de Foc a continuat indiferent de cât aţi încercat voi să-i rezistaţi, distrugând chiar şi amintirile despre Acasă.

• În cele din urmă aţi renunţat la orice speranţă sau dorinţă, v-aţi predat şi v-aţi dat voie să vă prăbuşiţi în ceea ce părea a fi moartea Sinelui, iar furtuna s-a sfârşit. Nu era nimic.

ACTIVITĂŢI DE REFLECŢIE

Vă invităm să citiţi fiecare întrebare, iar apoi să închideţi ochii, să respiraţi şi să vă daţi voie să observaţi ce simţiţi. Când sunteţi pregătiţi, scrieţi ce aţi observat.

1. Cum v-aţi simţit să fiţi prinşi în Zidul de Foc, tocaţi şi sfîşiaţi în miliarde de bucăţi, fără cale de scăpare, indiferent de cât de tare încercaţi?

2. Umbra a fost văzută cu coada ochiului sufletului vostru. Ce aţi observat?

3. În momentul în care aţi renunţat, v-aţi dat voie să vă prăbuşiţi în ceea ce a părut a fi moartea Sinelui. Cum v-aţi simţit?

4. Odată ce aţi eliberat, v-aţi găsit în „nimic” – întuneric, rece, absolut nimic, un coşmar mai rău ca Zidul de Foc. Ce simţiţi acum? unde sunteţi acum?

Capitolul 4:
Trezirea

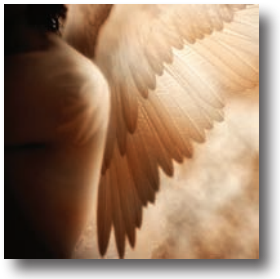

REZUMAT

Să vă aflaţi în nimicul din Vid, unde nici nu ştiaţi dacă existaţi, a fost cel mai dificil moment pe care l-aţi experimentat vreodată. Cea mai profundă rană şi cea mai mare frică pe care un înger sau un om le vor cunoaşte vreodată sunt întoarcerea în nimicul absolut.

O parte din voi dorea, de fapt, să se întoarcă în Zidul de Foc, oricât de traumatic ar fi fost, pentru că, indiferent de acea sfărâmare, cel puţin ştiaţi că existaţi. Dar în Vid nu puteaţi simţi nici măcar teroarea sau frica, fiindcă emoţiile nu pot exista în abis. Păreaţi a fi în afara timpului, în afara existenţei.

Pe Pământul de acum, oamenii îşi umplu vieţile cu activităţi şi dramă pentru că se tem să nu fie traşi din nou în Vid, se tem să nu se întoarcă în nimic. Ei îşi umplu viaţa cu distrageri ca să-şi aducă aminte că sunt în viaţă. Mulţi oameni se tem de întuneric şi nu au odihnă noaptea pentru că încă fug de nimic.

De fapt nu există niciun motiv de a vă teme că ieşiţi din existenţă, fiindcă nu puteţi. În Vid aţi devenit conştienţi de Umbra voastră şi simpla simţire a prezenţei ei v-a regenerat. V-a ajutat să realizaţi că în cele din urmă existaţi. Umbra este mereu cu voi. În acel moment de transformare, sacru şi frumos, aţi realizat: „Eu Sunt. Exist”. Iar din acel moment forţa vieţii a erupt din voi. V-aţi simţit existenţa, aţi simţit speranţa şi aţi simţit libertatea. Aţi simţit dorinţa de a vă exprima, de a striga că existaţi.

A fost unul din cele mai frumoase şi mai pline de bucurie momente pe care le veţi experimenta vreodată. Umbra se teme să proclame “Eu Sunt Cel Ce Sunt”, căci se teme că acea declaraţie va readuce nimicul. Nu este aşa.

În sufletul vostru se află esenţa şi iubirea Spiritului şi potenţialul de a vă iubi pe voi înşivă profund, aşa cum Spiritul s-a iubit pe sine. În sufletul vostru se află potenţialul de a crea orice alegeţi pentru voi înşivă, precum şi capacitatea de a întreba: „Cine Sunt Eu?”, iar apoi să plecaţi într-o călătorie pentru a descoperi răspunsul.

În sufletul vostru, totul este desăvârşit. În sufletul vostru suveran, divin, se află rezoluţie absolută şi libertate, indiferent ce jocuri jucaţi voi. Nu vă puteţi rătăci niciodată de la cale, nu puteţi greşi

niciodată, căci călătoria voastră către suveranitate este deja desăvârşită.

În sufletul vostru se află dorinţa de a exprima şi experimenta continuu. Aţi părăsit Tot Ceea Ce Era şi aţi trecut dincolo de unde mersese Spiritul, ca să vă creaţi propria cale şi ca să vă împărtăşiţi experienţele cu Spiritul. Într-un fel, Spiritul nici nu ştie unde sunteţi, ştie doar că sunteţi.

O parte din voi ştie că nu vă veţi mai întoarce niciodată Acasă, iar asta aduce tristeţe. Însă există o legătură cu Spiritul pentru ca voi să vă puteţi împărtăşi experienţele şi exprimările, astfel încât într-o zi Acasă să vină la voi.

Într-un fel, voi v-aţi născut pe voi înşivă, aţi creat un sine ce priveşte în interior şi o expresie exterioară. Sinele ce privea în interior urma să meargă în interior, să exploreze tărâmuri interioare. Expresia exterioară urma să meargă în Vid şi să creeze, să vă permită să vă deschideţi, să înfloriţi, să începeţi să vă extindeţi. Sinele ce privea în interior a mers în interior pentru a vă înţelege conştiinţa şi relaţia cu Spiritul. El simte fiecare experienţă fără judecată şi constant transmite informaţia nouă către Acasă.

Voi aţi respirat adânc şi aţi proclamat: “Eu Sunt Cel Ce Sunt”, iar apoi aţi spus cuvintele care v-au lansat în călătorie: „Cine Sunt Eu?”

CONCEPTE-CHEIE ŞI CONSIDERAŢII

• Nimicul absolut din Vid a creat cea mai profundă rană experimentată vreodată de vreun înger sau de un om.

• Oamenii se tem de moarte şi îşi umplu vieţile cu drame, emoţii şi activităţi exterioare de frica reabsorbirii lor în Vid.

• Frica de întuneric, la copii şi chiar adulţi, este un rezultat al fricii de a fi traşi înapoi în nimic.

• Nu vă veţi mai întoarce niciodată în nimic.

• Simţirea Umbrei a creat realizarea “Exist, ca urmare Eu Sunt”.

• Prin „Eu Sunt” voi aţi experimentat cea mai frumoasă şi mai plină de bucurie conştiinţă. Energia forţei vieţii v-a potopit şi aţi simţit dorinţa de vă exprima.

• În suflet se află fiinţa suverană, desăvârşită în sine.

• Călătoria este deja desăvârşită în conştiinţa lui Eu Sunt.

• Spiritul, în iubirea de Sine, continuu exprimă şi experimentează.

• Voi aţi ales să mergeţi în afara lui Tot Ceea Ce Era, dincolo de conştiinţa Spiritului însuţi, pentru a vă înţelege propria suveranitate, propria cale şi pentru a împărtăşi experienţele sufletului vostru.

• Era încântare, dar şi tristeţe, fiindcă ştiaţi că nu vă veţi mai întoarce niciodată Acasă.

• Sinele ce priveşte în interior este divinitatea voastră. El explorează esenţa, sufletul, conştiinţa voastră.

• Sinele ce privea în exterior a erupt cu dorinţa de a-şi exprima conştienţa, creând fiecare

experienţă pe care o veţi avea vreodată, extinzându-se constant.

• Sinele ce privea în interior a fost conştient de fiecare experienţă şi a lăsat conştiinţa să curgă înapoi spre Spirit, astfel încât într-o zi Acasă să poată veni la voi.

• V-aţi născut în Vid pentru a exprima, însoţiţi de Umbra voastră. V-aţi lansat în călătorie prin cuvintele: „Cine Sunt Eu?”

ACTIVITĂŢI DE REFLECŢIE

Vă invităm să citiţi fiecare întrebare, iar apoi să închideţi ochii, să respiraţi şi să vă daţi voie să observaţi ce simţiţi. Când sunteţi pregătiţi, scrieţi ce aţi observat.

1. După ce aţi fost sfâşiaţi, rupţi şi tocaţi în miliarde de bucăţi în Zidul de Foc, furtuna nesfârşită s-a încheiat, în cele din urmă, iar voi v-aţi găsit în abis, în Vid. Cum a fost să vă aflaţi în nimic, în Vid?

2. Cum aţi simţit să realizaţi că nu vă veţi întoarce niciodată Acasă?

3. Cum aţi perceput relaţia cu expresia exterioară şi cu Sinele orientat spre interior?

4. S-au dezvăluit multe. Cum vă simţiţi acum?

Capitolul 5:
Umbra

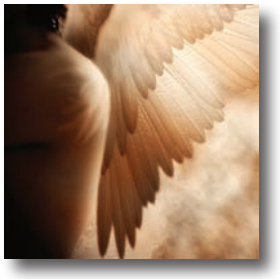

REZUMAT

La început, când noi am început să simţim îndoiala, limitarea, vina, am început să punem primele noastre răspunsuri la noile noastre experienţe pe seama Umbrei noastre. Iar când am văzut prima dată Umbra, ne-am identificat cu ea, pentru că era tot ce puteam simţi că suntem. Astfel că ne-am identificat pe noi cu îndoiala, ruşinea, frica, vina etc. Chiar şi în prezent oamenii încă mai acceptă că asta sunt ei. Umbra dovedeşte că existăm.

Acum suntem invitaţi să realizăm că suntem mai mult decât Umbra noastră, că suntem cu adevărat dumnezeu. Şi totuşi asta este o provocare, căci: “De unde să ştiu că exist dacă nu experimentez părţile din mine care sunt îndoiala, vina şi ruşinea? Cel puţin ştiu cine sunt”.

Aşa că ne aflăm din nou la punctul în care spunem iar „la revedere”. Tobias ne invită să ne descurcăm singuri. El ne reaminteşte – „Şi tu poţi zbura”. Este o mare tranziţie. Noi ştiam că existăm din cauza Umbrei noastre. Acum este timpul să ştim că existăm datorită lui „Eu Sunt Cel Ce Sunt”.

A fost uşor şi convenabil să acuzăm Umbra pentru lucrurile care merg prost în viaţa noastră. A fost cel mai bun prieten al nostru, ne-a permis să lucrăm cu lucrurile dificile puţin câte puţin, ne-a ajutat să nu ne simţim singuri. Pe măsură ce integrăm fricile, durerile şi stresurile, cum vom şti dacă mai existăm? Acum, în loc de a ne identifica cu Umbra, este timpul să ne identificăm cu partea din noi care a aruncat Umbra.

CONCEPTE-CHEIE ŞI CONSIDERAŢII

• În barcă noi am experimentat pentru prima dată limitarea, frica şi vina.

• Noi am proiectat asupra Umbrei fricile şi tot ce nu ne plăcea la noi.

• Umbra a fost primul lucru pe care l-am perceput în legătură cu noi, iar ca urmare am identificat-o cu ceea ce nu ne place la noi înşine.

• Prin crearea Umbrei nu a trebuit să ne asumăm responsabilitatea pentru aceste creaţii.

• Pentru a merge înainte trebuie să ne integrăm Sinele Umbră.

ACTIVITĂŢI DE REFLECŢIE

Vă invităm să citiţi fiecare întrebare, iar apoi să închideţi ochii, să respiraţi şi să vă daţi voie să observaţi ce simţiţi. Când sunteţi pregătiţi, scrieţi ce aţi observat.

1. Ce aţi observat când aţi simţit Sinele Umbră?

2. Cum vă mai serveşte încă Umbra?

Capitolul 6:
Războiul Stelelor

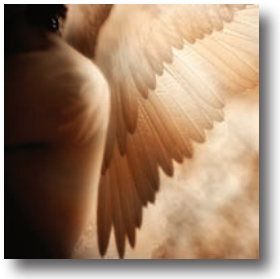

REZUMAT

V-aţi trezit în afara lui Tot Ceea Ce Era, în Vid, în nimic. A fost terenul de joacă al potenţialelor, un dar al iubirii din partea Spiritului pentru voi. A fost terifiant să plecaţi de Acasă, însă voi aţi dorit să plecaţi şi să exprimaţi, să experimentaţi în numele Spiritului. Făcând asta, aveaţi să descoperiţi cine sunteţi voi. Nu au existat alegeri greşite, nici vină sau judecată din partea Spiritului pentru că aţi plecat de Acasă. S-a făcut din cea mai mare iubire, însă mereu a existat dorul adânc de Acasă.

Barca este simbolul celei mai mari alegeri pe care aţi făcut-o vreodată, alegerea sufletului de a pleca, de a experimenta şi crea dincolo de Tot Ceea Ce Era. Chiar şi când sinele uman nu înţelege ce se petrece, barca vă va purta mereu către suveranitatea voastră. Este propria voastră creaţie, este spaţiul vostru sigur, este vasul vostru sacru şi mereu va fi acolo.

În pofida tuturor experienţelor, provocărilor şi traumelor, a dramelor, niciodată, absolut niciodată nu aţi făcut nicio greşeală. Aceste lucruri pur şi simplu au fost parte a călătoriei descoperirii voastre, iar în cele din urmă mereu vă veţi întoarce în barcă şi veţi merge mai aproape de suveranitatea voastră. Sufletul vostru ştie că deja sunteţi acolo, acum doar experimentaţi cum a fost să ajungeţi acolo. Din acest motiv nu contează cu adevărat. Nu puteţi rata totul, deja sunteţi acolo.

Aşa că în Vid aţi pus divinitatea într-un fel de cocon, ca să nu fie afectată sau stricată de experienţele pe care le veţi alege, să nu fie vreodată preluată de vreunul din aspectele pe care urma să le creaţi. Mereu va rămâne pură. Apoi aţi respirat adânc şi aţi început călătoria de a cunoaşte „Cine Sunt Eu?”

În cele din urmă aţi simţit încă o prezenţă, un alt înger lângă voi. V-a surprins şi v-a încântat, căci în sfârşit nu vă mai simţeaţi singuri. Aţi căzut de acord să vă ajutaţi unul pe altul ca să găsiţi calea spre Acasă, iar apoi, crezând că celălalt vă ascunde soluţia, aţi început lupta.

În încercarea de a le afla secretul, voi i-aţi devorat şi aţi constatat că vă simţiţi foarte bine. Acea energie în plus vă intoxica, vă simţeaţi puternici, dar totuşi şi nu a funcţionat niciodată, căci în cele din urmă o fiinţă-suflet nu poate fi niciodată distrusă şi nici nu putea distruge pe o alta.

Voi v-aţi luptat cu ei, precum copiii ce se luptă pe terenul de joacă, până când v-aţi epuizat. În cele

din urmă aţi fost de acord să nu vă mai bateţi şi stăteaţi împreună până când apărea alt înger mititel. L-aţi atacat pe acela, iar în încăierare v-aţi întors şi împotriva prietenului vostru, încercând să vă devoraţi. Senzaţia puterii dădea dependenţă şi fiori, dar în cele din urmă aţi obosit de lupte, pentru că nu a funcţionat niciodată cu adevărat.

Aceasta s-a petrecut iar şi iar. Nu puteaţi cuceri o altă fiinţă-suflet, dar era distractiv să încercaţi, iar energia suplimentară v-a făcut să vă simţiţi bine, cel puţin pentru un timp. Aţi devenit foarte apropiaţi de primii îngeri pe care i-aţi întâlnit şi de atunci încoace aţi împărtăşit cu ei multe, multe vieţi şi experienţe. S-ar putea să îi simţiţi aproape în cea mai mare parte a timpului, fie că se află în formă fizică, fie că nu. Acea conectare originală încă este acolo.

A existat un număr finit, deşi foarte mare, de fiinţe-suflet care au trecut prin Zidul de Foc, dar amintiţi-vă întotdeauna că cel mai important este fiecare dintre voi. Astfel că lupta, războaiele şi devorarea au continuat, iar grupul angelic a devenit tot mai mare. În toată această agitaţie, îngerii au creat multe, multe dimensiuni, iar unele dintre ele au devenit în final universul fizic. A fost creat ceva precum „lumina”, o conştiinţă care a început să definească Vidul, iar acesta a fost adevăratul motiv pentru care aţi plecat de Acasă de la bun început.

Lent, grupurile de îngeri s-au organizat în 144.000 de familii spirituale, iar fiecare înger a depus jurământ pentru una dintre familii. Unele familii erau foarte mari, altele mai micuţe.

Lucrurile se ptreceau cu o viteză enormă, dar cu toată tulburarea, lupta şi activitatea, lucrurile au început să încetinească, iar unii dintre îngeri au început să se întrebe ce s-ar petrece dacă totul ar ajunge la un blocaj, dar, totuşi, raidurile, lupta şi furtul de energie au continuat.

În cele din urmă lucrurile au încetinit atât de mult încât a apărut universul fizic. Dorinţa de putere a dat dependenţă. Îngerii îşi contopeau energiile şi încercau tot mai mult să preia controlul asupra altor grupuri. Războaiele au devenit foarte intense şi mai distructive. Îngerii nu pot fi distruşi, dar unii erau azvârliţi cu violenţă în alte dimensiuni. Totuşi, noi am aflat cum să ne întoarcem iar în Acum, un fel de re-naştere angelică.

Pe măsură ce universul fizic a apărut, unele dintre familii au început să meargă în această realitate şi să îşi marcheze teritoriile proprii, înconjurând planete, sisteme solare şi galaxii cu energia lor. Chiar şi acum puteţi vedea parte din istoria universului, care este de fapt mult mai mic decât pot realiza savanţii.

Întrebarea rămânea: Ce se va petrece dacă totul se opreşte?

CONCEPTE-CHEIE ŞI CONSIDERAŢII

• În ochii Spiritului nu a fost nimic greşit, nici alegeri proaste, doar experienţe. Voi aţi ales să experimentaţi pentru iubirea Spiritului.

• Multe fiinţe-suflet au fost create în afara lui Acasă, dar în ochii Spiritului sau în evoluţia sufletului există una singură: tu.

• Voi aţi simţit dorinţa de a exprima, dar şi dorinţa profundă de a merge Acasă.

• Barca este simbolul călătoriei voastre, al alegerii voastre de a vă extinde, iar ea vă va purta, de asemenea, în Al Treilea Cerc, propria voastră suveranitate.

• Nu puteţi greşi, puteţi doar să faceţi alegeri. Deja aţi ajuns.

• Voi aţi creat un „cocon" pentru expresia voastră orientată spre interior, divinitatea sau partea de dumnezeu din voi, pentru a păstra şi proteja.

• Călătoria voastră cu expresia exterioară a început prin cuvintele: „Eu Sunt Cel Ce Sunt".

• În Vid aţi început să simţiţi alţi îngeri.

• Îngerii au început să se întâlnească şi să se devoreze unii pe alţii, în speranţa că vor găsi calea spre Acasă.

• Exprimările tuturor fiinţelor-suflet din Vid au început să creeze dimensiunile non-fizice, urmate de lumină, care era conştiinţă.

• Îngerii au exprimat, cumva precum copiii aflaţi la joacă, au experimentat cum era să creeze.

• Pe măsură ce erau create dimensiunile, totul a început să încetinească.

• Îngerii s-au adunat în grupuri tot mai mari pentru a se proteja, pentru a se apăra şi pentru a fura energie unii de la alţii. Încă mai credeau că pot găsi calea spre Acasă. Îngerii se luptau.

• Adunându-ne la un loc, noi, îngerii, am creat în cele din urmă 144.000 de familii angelice sau spirituale, care au fost cunoscute drept Ordine.

• Dorinţa de întoarcere Acasă a fost distorsionată ca dorinţă de putere, similar cu ce este înfăţişat în filmele „Războiul Stelelor".

• În lupte intense s-a descoperit că sufletele nu pot fi distruse.

• Pe măsură ce lucrurile încetineau, apărea teama de ce s-ar putea întâmpla cu exprimarea, cu creaţia, dacă lucrurile vor ajunge la blocaj.

ACTIVITĂŢI DE REFLECŢIE

Vă invităm să citiţi fiecare întrebare, iar apoi să închideţi ochii, să respiraţi şi să vă daţi voie să observaţi ce simţiţi. Când sunteţi pregătiţi, scrieţi ce aţi observat.

1. Se spune că nu puteţi greşi, se spune că doar puteţi face alegeri. Ce aţi considerat a fi greşeli în viaţa voastră?

2. Dacă deja aţi ajuns, dacă deja sunteţi în Al Treilea Cerc al suveranităţii voastre, ce v-ar plăcea să schimbaţi la călătoria din această viaţă?

3. Cum aţi simţit că a fost întâlnirea cu ceilalţi îngeri? Vă puteţi conecta cu simţirea că a fost precum o joacă de copii?

4. Sunteţi conştienţi că în viaţa voastră mai sunt şi alţii care au făcut parte din acel prim grup de îngeri căruia v-aţi alăturat?

5. Cum aţi simţit lupta cu alţi îngeri, singuri şi în grupuri? În acelaşi timp, cum a fost să simţiţi că totul încetineşte tot mai tare, pe măsură ce războaiele se dezlănţuiau tot mai mult?

Capitolul 7:
Ordinul Arcului

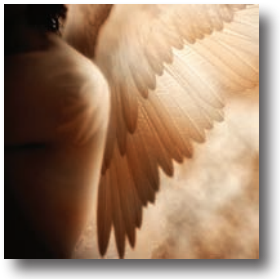

REZUMAT

Aici, în Vid, unde înainte era nimic, creaţia a înflorit. Sufletul vostru, sinele ce privea în interior, s-a extins şi a crescut pe măsură ce exprimarea exterioară aducea înţelepciune şi experienţă. Acasă, Regele şi Regina vedeau şi simţeau totul. Ei vă simţeau pe voi şi fiecare experienţă a voastră.

Ei nu puteau face pentru voi, dar ştiaţi că veţi ieşi din fiecare experienţă o fiinţă tot mai măreaţă, iar ei vă trimiteau continuu iubirea şi compasiunea lor. Fiecare suflet creşte şi se descoperă pe sine în ritmul propriu, conform drumului propriu şi alegerii sale. Fiecare experienţă, chiar şi cea de a fi în cel mai adânc întuneric, are loc prin alegere şi ajută la găsirea răspunsului la întrebarea: „Cine Sunt Eu?”

Pe măsură ce sufletele s-au strâns în familii, au preluat energii arhetipale unice şi au format Ordine. Numele unora dintre acestea sunt rostite încă şi astăzi. Ordinele au început să înfiinţeze şcoli şi spaţii de studiu, iar voi vă aflaţi printre cei ce au făcut asta. Voi aţi contribuit la crearea comunicării şi compatibilităţii cu alte familii spirituale.

Pe măsură ce energiile au încetinit şi mai mult, a apărut îngrijorarea faţă de ceea ce s-ar petrece dacă totul s-ar opri. Aşa că s-a emis chemarea între liderii familiilor, s-a solicitat o adunare care să găsească o soluţie. În cele din urmă toţi au fost de acord, iar reprezentanţi ai fiecărei familii s-au strâns ca să discute şi să împărtăşească, iar toate familiile erau egal reprezentate. Acest format încă este folosit şi în ziua de azi.

Marea adunare s-a numit Ordinul Arcului, fiindcă era adunarea tuturor energiilor arhetipale ale familiilor. Dacă ascultaţi sau citiţi acestea, aţi fost acolo, sunteţi parte a Ordinului Arcului şi aţi fost parte a acelei adunări. Iar Acasă, Spiritul a văzut că toţi copiii lui dumnezeu lucrau la propria rezoluţie.

În cele din urmă au fost prezentate 33 de planuri şi au fost implementate ca moduri de a rezolva impasul energetic. Planul cel mai riscant şi cu cele mai mari speranţe era Pământul. Gaia urma să meargă pe o planetă îndepărtată şi protejată şi să respire viaţa în ea. Pământul urma să devină un loc de energie încetinită, în care îngerii să poată lucra cu problemele care creaseră impasul. Ei urmau să fie în stare să facă alegeri conştiente şi apoi să privească cum ele au fost manifestate.

Cine să meargă? A fost emisă o chemare, cântată de către Ordinul lui Gavriil, iar voi aţi spus: „Merg eu”. Urma să fie o aventură riscantă şi nimeni nu ştia dacă vă veţi mai putea întoarce din energiile Pământului. Dar voi eraţi dedicaţi eliberării conştiinţei şi aţi ales să faceţi asta oricum.

Era teamă, dar şi încântare cât s-au făcut pregătirile. Ce lucru uimitor să te poţi scufunda în propria creaţie, să fiţi primii care să intre în această realitate. A fost necesar mult curaj, iar uneori aţi fost foarte obosiţi, dar Tobias vă cere să vă iubiţi pe voi înşivă pentru ceea ce aţi făcut pentru Tot Ceea Ce Este. Voi sunteţi adevăraţi lideri, în avangarda creaţiei.

V-aţi întors la familiile voastre spirituale şi le-aţi spus ce aţi fost de acord să faceţi. Ei erau – şi mai sunt încă – în stare de veneraţie faţă de voi, căci succesul vostru în găsirea propriei voastre suveranităţi va ajuta şi la determinarea succesului lor, de asemenea. Voi faceţi asta primii, conducând calea pentru toţi ceilalţi şi pentru familiile voastre. Acum este timpul să eliberaţi povara responsabilităţii pe care aţi purtat-o pentru ei.

V-aţi întors la Ordinul Arcului şi aţi primit ultimele instrucţiuni. Veţi uita de voi înşivă, de familiile voastre şi de Ordinul Arcului. Pe Pământ urma să vă cufundaţi atât de mult în energii încât veţi uita tot ce aţi ştiut vreodată şi să ajungeţi să credeţi că sunteţi doar oameni. Veţi uita cu totul că sunteţi îngeri. Acesta era avertismentul visului pe care l-aţi avut în barcă. Îngerii din Ordinul Arcului nu vă puteau salva, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Ei nu vor interfera şi nu vor anula toată experienţa şi nu vor putea veni prea aproape, pentru că ar fi absorbiţi pe Pământ ei înşişi.

Nimeni nu ştia ce urma să se întâmple şi a fost multă onorare pentru îndrăzneala şi curajul vostru. V-aţi conectat profund cu alţii care urmau să vină şi ei pe Pământ. Aţi respirat energiile voastre şi a tot ceea ce aţi învăţat. Aţi respirat iubirea familiilor voastre spirituale şi a celor pe care ajunsesseţi să îi cunoaşteţi şi să-i iubiţi. Aţi respirat energiile celor cu care vă luptaseţi şi pe care încercaseţi să-i consumaţi.

Aţi respirat pentru ultima dată pe partea cealaltă.

CONCEPTE-CHEIE ŞI CONSIDERAŢII

• Acasă, Spiritul, simte orice este creat.

• Nimic nu poate distruge sufletul.

• La momentul potrivit, Sinele ce priveşte în interior, sufletul, vi se va alătura.

• Nu există măsură a progresului călătoriei sufletului. Fiecare se află pe calea sa perfectă.

• Fiecare experienţă este aleasă de suflet ca răspuns la întrebarea „Cine Sunt Eu?”

• Fiecare suflet experimentează călătoria într-un mod unic.

• 144.000 de familii spirituale, cunoscute ca Ordine, s-au adunat şi şi-au combinat energiile creative pentru binele comun, pentru a învăţa, a se extinde şi a creşte. Fiecare Ordin şi-a adus atributele sale speciale.

• Ordinul Arcului a fost creat atunci când reprezentaţii tuturor familiilor s-au adunat în speranţa creării unei soluţii comune pentru criza conştiinţei care încetinea.

• Pământul a fost unul din cele 33 de planuri care au fost acceptate şi puse în practică pentru a rezolva criza.

• Dacă vă aflaţi aici, dacă sunteţi Shaumbra, aţi fost reprezentanţi sau lideri în Ordinul Arcului. Voi v-aţi oferit voluntari pentru a veni pe Pământ.

• Visul vostru din barcă, cel despre o pasăre uriaşă ce se avânta, care şi-a pierdut aripile şi a căzut a fost o premoniţie a călătoriei voastre de pionieri pe Pământ.

• Pământul este un loc foarte special şi foarte sigur. Nu este supus influenţelor exterioare sau invazi-ilor, căci orice invadator ştie că se va bloca în energie dacă se apropie prea mult de Pământ.

ACTIVITĂŢI DE REFLECŢIE

Vă invităm să citiţi fiecare întrebare, iar apoi să închideţi ochii, să respiraţi şi să vă daţi voie să observaţi ce simţiţi. Când sunteţi pregătiţi, scrieţi ce aţi observat.

1. Realizând că nu există niciun mod de a măsura progresul sufletului şi că fiecare suflet experimentează în modul său unic, atunci când staţi deoparte şi vă priviţi viaţa în acest Acum, cum o vedeţi? Aveţi o percepţie diferită asupra experienţelor voastre? Există în viaţa voastră oameni pe care acum îi percepeţi diferit?

2. Fiecare familie spirituală şi-a avut propriul obiectiv sau proiect pe care s-a concentrat. Care simţiţi că a fost natura familiei voastre spirituale? Ce energii şi dinamici s-ar putea să vi se pară familiare?

3. Voi v-aţi oferit voluntar ca să fiţi pionieri în Ordinul Arcului, în Proiectul Pământ. Aţi respirat adânc pentru ultima oară pe partea cealaltă, înainte de a spune la revedere. Cum v-aţi simţit?

Capitolul 8:
Venirea pe Pământ

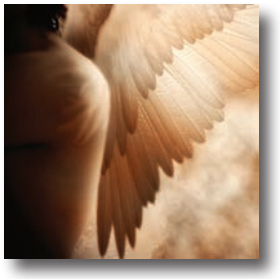

REZUMAT

Şi astfel, Gaia a venit pe această stâncă îndepărtată şi a început să respire viaţa în ea. Poate că ceea ce numim Big Bang a fost, de fapt, explozia conştiinţei atunci când aţi trecut din Primul Cerc în Vid. Timpul este şi el diferit de ceea ce înţeleg savanţii până acum, uneori se pliază sau face o buclă şi se întoarce. Timpul nu este liniar şi continuu, iar în tărâmurile angelice este măsurat prin expansiunea conştiinţei. Cu adevărat, toate s-au petrecut abia acum o respiraţie.

Gaia a venit să respire viaţă în această stâncă la cererea Ordinului Arcului, care este o adunare a energiilor arhetipale ale tuturor celor 144.000 de familii angelice. Se află aici ca să vă susţină şi că puteţi baza pe puterea sa oricând.

Ordinul Arcului ajută şi la crearea senzaţiei de unime pe care o simţiţi câteodată, prin crearea unei energii arcuite ce conectează toate energiile la un loc. Niciodată nu vă veţi mai întoarce în Unimea originală, omogenă de Acasă, însă pe măsură ce mergeţi înainte şi vă descoperiţi propria Unime, puteţi simţi şi comunitatea şi conectarea cu toate celelalte fiinţe-suflet.

Gaia a adus viaţa pe această planetă, respirând-o în stânci şi pregătind calea pentru ca voi să veniţi în cele din urmă pe Pământ. Voi aţi venit printr-un tunel special ce a fost creat de Gaia şi de Ordinul Arcului.

Gaia a respirat în elemente – aer, apă, Terra sau Pământ şi în foc. Ea a respirat în regnul vegetal – păduri, ierburi, tufişuri –, care încă se află aici ca să susţină viaţa pe Pământ. Ea a respirat în regatul apelor şi al fiinţelor care trăiesc în ele. Apa sărată va fi în mod deosebit importantă în menţinerea echilibrului energiilor Pământului şi ale fizicului vostru.

Gaia a respirat în regnul animal, care în cele din urmă va deveni formatul pentru dezvoltarea speciei umane. Ea a respirat în regatul devaşilor şi al zânelor, responsabili pentru menţinerea unui echilibru între tărâmurile fizice şi non-fizice ale Pământului. Ei încep acum să plece, pe măsură ce oamenii îşi asumă responsabilitatea pentru Pământ.

Gaia a respirat în energiile regatului cristalin, o energie a naşterii pe Pământ care a fost foarte

importantă pentru menţinerea altui tip de echilibru între tărâmurile fizice şi non-fizice ale Pământului. Energiile cristaline au ajutat la transmutarea energiilor voastre angelice în Pământul fizic şi chiar şi acum există o energie cristalină strălucitoare în centrul Pământului. Ea emite un tip de ton sau de frecvenţă pentru a menţine echlibrul foarte delicat al energiilor Pământului.

Energiile cristaline pe care Gaia le-a respirat în Pământ poate ajuta la deblocarea unor părţi din conştiinţa şi din ADN-ul vostru. Uneori simţiţi chemarea de a fi în anumite locuri de pe Pământ pentru a ajuta acele energii să se activeze.

Gaia a fost de acord să fie foarte strâns asociată cu esenţa vie a Pământului pentru foarte, foarte mult timp, până când oamenii vor începe să îşi asume responsabilitatea pentru planetă. Aşa că atunci când totul a fost pregătit s-a emis chemarea finală. Era timpul să vă coborâţi energiile pe Pământ. Ştiaţi că ar putea fi foarte provocator şi dificil, dar undeva în adânc ştiaţi şi că veţi reuşi, înconjuraţi de iubirea şi compasiunea Ordinului Arcului. Ei v-au reamintit că niciodată nu veţi fi singuri. Aţi respirat pentru ultima oară şi aţi plonjat în tunelul pe care Gaia l-a creat pentru a vă aduce pe Pământ.

Nu semăna cu nimic din ce experimentaseţi mai înainte. Vă zdrobea, storcea şi vă comprima energia. Simţeaţi că vă sufocaţi, şi cu cât mai mult rezistaţi, cu atât mai mult se strângea şi împingea mai tare. A fost o experienţă foarte similară cu durerea fizică şi până în ziua de azi încă o mai visaţi.

După o călătorie nesfârşită, dintr-o dată lucrurile s-au deschis. Puteaţi vedea o lumină aşa cum nu mai văzuseţi. Puteaţi simţi culorile oceanului, uscatul şi densitatea aerului. O parte din voi vroia să se întoarcă, dar exploratorul care sunteţi vroia să meargă şi să exploreze acest loc nou şi măreţ. Eraţi în admiraţie absolută pentru ceea ce Gaia a creat pentru voi.

Atunci când aţi respirat pentru prima dată prima voastră respiraţie non-fizică pe Pământ, aţi început să respiraţi în interior multe energii diferite. Apoi aţi început să exploraţi, aţi permis energiei voastre să curgă în multe fiinţe diferite – copaci, stânci, zâne, apă. Împărăţia apelor a fost preferata voastră, energiile vă alinau, iar voi aţi învăţat multe de la ape.

Voi aţi învăţat să fiţi alături de animalele Pământului, să vă lăsaţi energiile să curgă în ele, simţindule bătăile inimii şi energia forţei vieţii. Mai presus de toate iubeaţi balenele şi delfinii. Energiile lor vă mângâiau şi aţi dezvoltat o legătură foarte strânsă cu ei.

Aţi devenit tot mai apropiaţi de Pământ, tot mai aprope de formele fizice, până când într-o zi aţi fost atât de aproape, încât v-aţi născut în fizic. Aţi trecut prin procesul gestaţiei şi al naşterii, iar acum eraţi pe deplin întrupaţi pe Pământ, nu mai eraţi un spirit ce curgea liber, ci eraţi pe deplin în fizic. Aţi ştiut că acum eraţi dedicaţi, că veţi fi aici foarte mult timp. Şi chiar şi astăzi acesta este un punct de traumă foarte important. V-a plăcut să fiţi om, dar vi s-a părut şi că este cea mai mare închisoare pe care aţi cunoscut-o vreodată.

Astăzi ieşiţi în natură, de preferat la apusul soarelui. Respiraţi aerul, îmbrăţişaţi un copac, conectaţivă cu animalele, păsările. Simţiţi esenţa Gaiei. Permiteţi amintirilor să iasă la suprafaţă, amintiţi-vă cum v-aţi conectat cu toate acestea în trecut, căci în curând vă veţi elibera din toate acestea.

CONCEPTE-CHEIE ŞI CONSIDERAŢII

• Ordinul Gaiei a respirat viaţa în Pământ, în elemente, plante, animale, energiile cristaline etc.

• Elementul mai autentic al timpului este că el reprezintă o succesiune de evenimente şi expansiuni ale conştiinţei în loc de a fi doar mişcări marcate de soare sau de ceas.

• Crearea Pământului poate părea că a avut loc acum foarte mult timp, dar în realitate a fost doar acum o respiraţie.

• Ordinul Arcului încă există, cu energiile sale arhetipale, şi se concentrează asupra expansiunii conştiinţei din tărâmurile angelice. Se află aici ca să vă sprijine.

• La început veneaţi din Unime, dar după ce aţi trecut prin Zidul de Foc aţi devenit propria voastră Unime.

• Puteţi respira conştiinţa şi viaţa în orice.

• Energiile cristaline pe care Gaia le-a respirat în Pământ conţin potenţiale ce reprezintă chei pentru deblocarea unor părţi ale conştiinţei şi chiar potenţiale ale ADN-ului nostru.

• Gaia a fost de acord să stea aici până când oamenii încep să-şi asume responsabilitatea pentru călătoria lor pe Pământ.

• Chiar înainte de a părăsi Ordinul Arcului vi s-a reamintit că niciodată nu veţi fi singuri.

• Culoarul de la Ordinul Arcului v-a adus în noua Împărăţie a Pământului.

• Prin respiraţia profundă non-fizică v-aţi conectat cu noile energii cristaline şi cu Pământul.

• Aţi petrecut eoni în corpul vostru de lumină, explorând terenul de joacă de pe Pământ.

• În cele din urmă aţi ajuns atât de aproape de forma fizică încât v-aţi născut în corp fizic.

• Venirea pe Pământ este un punct de traumă, pentru că a trebuit să vă comprimaţi energiile într-un grad imens, iar uneori adoraţi să vă aflaţi în formă umană, iar alteori simţiţi că este cea mai mare închisoare pe care aţi creat-o vreodată.

• Celebraţi experienţa voastră în fizic şi conectarea voastră cu esenţa Gaiei şi Împărăţia Pământului, fiindcă în curând vă veţi elibera de ele.

ACTIVITĂŢI DE REFLECŢIE

Vă invităm să citiţi fiecare întrebare, iar apoi să închideţi ochii, să respiraţi şi să vă daţi voie să observaţi ce simţiţi. Când sunteţi pregătiţi, scrieţi ce aţi observat.

1. Părăsirea Ordinului Arcului pentru a veni pe Pământ este unul din cele mai mari puncte de traumă ce au fost experimentate vreodată. Cât aţi trecut prin Zidul de Foc aţi fost sfâşiaţi în miliarde de bucăţi, dar nu s-a comparat cu trauma trecerii prin „tunelul" către Pământ şi cu experimentarea presiunii nesfârşite, a încetinirii şi sufocării. Cum a fost să reexperimentaţi călătoria venirii pe Pământ pentru prima dată?

2. Atunci când aţi venit pe Pământ pentru prima dată, aţi explorat energiile cristaline şi toate celelalte elemente prin respiraţia non-fizică. Cu v-aţi simţit să vă conectaţi cu toate energiile cristaline şi cu toate elementele Pământului, plantele, copacii, stâncile, animalele şi cele mai speciale fiinţe, delfinii şi balenele?

3. În channel aţi fost invitaţi să mergeţi în natură, singuri, ideal la apusul soarelui, pentru a vă permite să vă conectaţi cu esenţa Gaiei şi cu toate elementele Pământului, cu plantele şi cu devaşii, şi să vă simţiţi energiile.

După ce aţi făcut asta, staţi câteva momente pentru a scrie ceea ce aţi observat şi simţit.

Capitolul 9:
Lemuria şi Atlantida

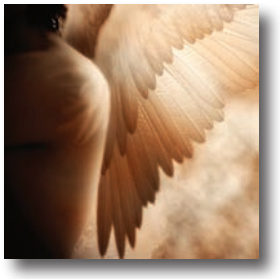

REZUMAT

Nimic nu se compară cu viaţa în corp omenesc. Uneori este dificil, pentru că vă simţiţi pierduţi şi deconectaţi, dar nu este aşa. Mulţi oameni cred că atunci când treceţi pe cealaltă parte totul este mai bun, dar nimic nu se compară cu a fi om pe Pământ.

Muzica deapănă povestea experienţelor voastre umane. Mâncarea intră direct în corp, atingerea trupului altcuiva este de necomparat. Limbajele umane poartă o mare profunzime şi emoţie. De fapt îngerii din alte tărâmuri abia aşteaptă să devină oameni.

Aşa că v-aţi născut în fizic în Lemuria şi a fost provocator şi plin de bucurie. Îngăduiţi-vă să vă amintiţi acele vremuri, prima dată când aţi văzut prin ochii fizici, primul gust al mâncării în gura voastră, simţirea căldurii, a frigului, a durerii şi a plăcerii pentru prima dată, mirosirea pădurilor şi a apelor Pământului pentru prima dată. A fost o experienţă frumoasă, uimitoare, pe care încă o mai purtaţi în memoria celulară.

La început a fost o provocare să rămâneţi în corp, aşa că aţi experimentat rapid următoarea etapă a vieţii pe Pământ: moartea. Aţi descoperit că încă sunteţi ataşaţi de Pământ, dar fără un corp şi aţi început să creaţi Tărâmurile Apropiate Pământului, împreună cu formele-spirit ale fiinţelor care au murit. Tărâmurile Apropiate au devenit un fel de zonă de aşteptare, în care petreceaţi timp între vieţi.

Perioada lemuriană a fost relativ liniştită, căci atenţia voastră era destul de ocupată cu simpla rămânere în fizic. Aţi experimentat multe forme de viaţă. Chiar şi acum există îngeri care au ales să rămână întrupaţi alături de balene şi delfini, pentru că au iubit foarte mult aceste forme de viaţă. În timp, treptat, aţi început să vă concentraţi asupra formelor animale care păreau mai potrivite pentru energia angelică.

În cele din urmă a venit era atlantă, care s-a suprapus un timp cu cea lemuriană. Atlantida a fost fondată de familia spirituală Hapiru şi a fost una din primele comunităţi adevărate de pe Pământ. Hapiru, un ordin angelic foarte avansat, a început să lucreze pentru standardizarea formei umane, iar în timp aceasta a început să atragă fiinţe angelice care au venit să se întrupeze în Atlantida.

S-a lucrat pentru standardizarea corpului fizic, prin folosirea împerecherii, a energiilor cristaline, procedurilor chirurgicale şi a energiilor „magnetice”. Apoi a început lucrarea de standardizare a minţii.

Hapiru, care erau extrem de inteligenţi şi fondaseră Atlantida, şi-au asumat o anume stăpânire asupra ei. La anumite momente ei reprezentau doar 3% din populaţie, dar controlau restul de 97%. Din cauza controlului şi abuzului de putere, Hapiru au dezvoltat o karmă de grup incredibilă şi încă mai suferă şi azi din cauza ei. În prezent ei sunt evreii, palestinienii şi alţii conectaţi cu Orientul Mijlociu.

Într-un fel, mereu a existat o criză a energiei pe Pământ, pentru că mereu au existat cei care cred în lipsă. Noi am început să căutăm Sursa energiei în cristale, în stele şi apoi în alţi oameni. Am căutat-o în corpurile altor oameni, chiar dacă aceştia erau în viaţă. Deşi nu am găsit Sursa, noi am învăţat mult despre fizic şi despre cum să rafinăm şi mai mult corpul şi mintea.

Mulţi purtau cercuri de metal pe cap pentru a standardiza mintea, iar aceasta a dus, în cele din urmă, la controlul minţii, la manipularea şi furtul energiei. Un lider numit Azura Timu a încercat să strângă atât de multă putere şi control încât a dus la căderea Atlantidei.

Noi am descoperit căi de a fura energie şi de a-i controla pe alţii prin viol şi tortură, iar ca urmare au războaie şi mari dezechilibre. Oricât de dificil ar fi fost, în fine ne retrăiam istoria angelică pe Pământ, ceea ce reprezintă parte a motivului pentru care noi suntem aici. Războaiele au dus la dezechilibre ale vremii şi ale Pământului. Au fost furtuni, cutremure şi incendii, iar mulţi oameni au murit şi s-au ascuns în colţuri liniştite Tărâmurilor Apropiate. Pământul devenise prea violent.

Alţii au rătăcit pe alte pământuri, doar în încercarea de a supravieţui, iar şi mai mulţi au mers în adâncurile Pământului. Animalele au început să se lupte între ele, fiindcă au simţit că şi oamenii făceau asta. Totul se distrugea, iar soluţia Pământului părea a eşua.

Şi totuşi, Acasă, Regele şi Regina continuau să aibă speranţă în inimile lor pentru călătoria în care ne aflam noi.

CONCEPTE-CHEIE ŞI CONSIDERAŢII

• Ne naştem fără amintirea vieţilor trecute, deoarece amintirile ar tinde să umbrească viaţa actuală.

• Invitaţi divinitatea voastră. Vrea să vi se alăture şi vă va ajuta să deschideţi conexiunea.

• Nimic nu se compară cu a fi om pe Pământ.

• V-aţi născut pentru prima dată în fizic în Lemuria. Nu era confortabil, dar era “incitant.”

• Au fost multe provocări în experimentarea fizicului, care au creat rapid experienţa morţii şi au evoluat în rezistenţa faţă de moarte.

• Experienţa morţii a creat Tărâmurile Apropiate.

• Era lemuriană a fost un timp al păcii şi al obişnuirii cu corpul fizic.

• Nu exista un „corp uman” în perioada Lemuriei. Aţi avut experienţe cu multe forme de viaţă diferite.

• Simţurile s-au dezvoltat primele, creierul a apărut mult mai târziu.

• Apoi a început tranziţia de la era lemuriană la cea a Atlanidei. Ele au coexistat un timp.

• Primele comunităţi au fost formate în Atlantida, de către Hapiru.

• Ordinul angelic al Hapiru a început să standardizeze formatul corpului omenesc.

• Nu exista conceptul de dumnezeu în Lemuria sau Atlantida.

• Atlanţii din Ordinul Hapiru (3% din populaţie) şi-au asumat rolul de proprietari şi toate privilegiile datorită lucrării lor de standardizare a fizicului. Aceasta a creat o karmă de grup prelungită pentru Ordinul lor.

• S-a dezvoltat controlul asupra minţii, împreună cu senzaţia „lipsei”, creând o şi mai mare deconectare de sursă.

• Azura Timu a escaladat furtul de energie prin înrobire, tortură şi alte abuzuri ce pot fi imaginate.

• Energiile abuzului şi agitaţiei au fost simţite de Rege şi Regină, aflaţi Acasă, dar ei încă au păstrat sentimentul speranţei.

• După căderea Atlantidei, din cauza dezechilibrelor energiei, unii dintre oamenii care mai rămăseseră au ajuns nomazi, iar majoritatea nu au supravieţuit. Unii au mers sub pământ, au mers adânc în ei înşişi, căci condiţiile de pe suprafaţa Pământului nu mai permiteau supravieţuirea.

ACTIVITĂŢI DE REFLECŢIE

Vă invităm să citiţi fiecare întrebare, iar apoi să închideţi ochii, să respiraţi şi să vă daţi voie să observaţi ce simţiţi. Când sunteţi pregătiţi, scrieţi ce aţi observat.

1. Ni se reaminteşte că nu este nevoie să fim deconectaţi de Sursa noastră. Noi avem tendinţa de a privi în afară, atunci când, în realitate, sursa poate fi găsită în interior. Este nevoie doar de invitaţie. Noi suntem invitaţi să creăm un spaţiu energetic sigur, un Acasă energetic în interiorul nostru în care să ne invităm divinitatea, spiritul nostru. Staţi câteva momente şi invitaţi-vă sursa, divinitatea voastră, să vi se alăture. Îngăduiţi-vă să o simţiţi. Observaţi ce simţiţi.

2. Ni se reaminteşte că amintirile aventurilor noastre de început de pe Pământ sunt chiar aici, aşteptându-ne să le reexperimentăm. Vă puteţi îngădui să le simţiţi esenţa, căci ele sunt aspectele voastre ce aşteaptă să fie integrate. Aţi fost invitaţi să alegeţi să vă daţi voie să vă amintiţi şi să simţiţi esenţa acelor prime vieţi, fără să vă faceţi griji pentru detalii. Ce aţi experimentat?

(S-ar putea să vreţi să vă acordaţi un timp special pentru a repeta această experienţă cu spaţiul sigur şi integrarea aspectelor şi experienţelor. Lucrul cu Aspectologia este un proces ce susţine orice tip de integrare.)

3. Ce simţiri au apărut în legătură cu căderea Atlantidei? Ce emoţii sau simţiri au apărut faţă de asta?

Capitolul 10:
Ieşirea din întuneric

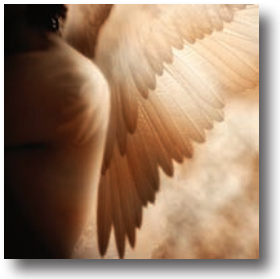

REZUMAT

Toate lucrurile de pe Pământ şi din Tărâmurile Apropiate au amuţit. Oamenii de pe suprafaţa Pământului se luptau să supravieţuiască. Cei aflaţi în adâncuri s-au adăpostit şi au intrat în interior, iar cei din Tărâmurile Apropiate au intrat în hibernare spirituală. Toate lucrurile au intrat în tăcere, au intrat adânc în interior.

Noi am realizat că am fost ca nişte copii la joacă, uitând să ne asumăm responsabilitatea pentru noi înşine. Aşa că am trecut printr-o perioadă lungă, întunecată, tăcută şi paşnică, privind în interior şi vindecând rănile din Lemuria şi Atlantida.

Cei aflaţi pe suprafaţa Pământului ştiau că într-o zi omenirea va reapărea şi au creat mici grupuri care au contribuit la susţinerea energiei creării unei lumi noi. Acele grupuri încă sunt ascunse pe Pământ, încă mai continuă să păstreze visul şi viziunea.

Aproximativ acum 25.000 de ani, cei care au mers sub pământ au început să iasă la suprafaţă. Ei au descoperit că Pământul, Gaia şi chiar şi omenirea sunt foarte rezistente, că pot trece prin provocări şi dificultăţi şi să-şi vindece rănile, pentru că viitorul este trecutul vindecat.

Atunci când ne acceptăm total trecutul drept ceea ce a fost şi pentru tot ceea ce ne-a oferit, aceasta schimbă cursul viitorului nostru, fiindcă viitorul este determinat de către trecut. Pe măsură ce ne vindecăm trecutul şi îi acceptăm înţelepciunea fără judecată, se schimbă cursul viitorului nostru, al omenirii, al Pământului şi al indivizilor.

Cam acum 10.000 de ani oamenii au început să iasă la suprafaţă în număr mare, iar acum, după tot timpul de reflecţie şi orientare spre interior, ei aveau un concept al unui lucru numit dumnezeu. Ei au acordat valoare divină aproape oricărui lucru, recunoscând astfel faptul că totul îşi are propriul spirit sau esenţă. Ne-a ajutat să înţelegem că suntem mult mai mult decât doar oameni.

Apoi a apărut Avraham şi a spus că există un singur dumnezeu, ceea ce a simplificat lucrurile, deşi îl plasa pe dumnezeu departe şi în afara noastră. Aceasta a creat religiile care predomină.

Acum 2.000 de ani conştiinţa a evoluat din nou, iar noi am adus energia seminţei christice. Yeshua a

fost manifestarea conştiinţei noastre colective care era pregătită să aducă energia christică. Noi am contribuit la deschiderea unei căi pe care esenţa noastră divină să poată veni. Ne-am imaginat cum ar putea fi lumea, cu cosmosul eliberat, cu impasul energiei deblocat şi ne-am imaginat grandoarea Noii Energii.

După acea viaţă din vremea lui Yeshua, noi ne-am întrupat ca rabini, preoţi, călugări şi călugăriţe. Dar în cele din urmă am obosit din cauza religiilor, pentru că deveniseră mentale şi dogmatice, îşi pierduseră inima şi adevărul iniţial rostit de Yeshua. Am avut vieţi singuratice, unii am mers la Şcolile Misterelor ale lui Adamus, iar mulţi alţii ne-am îngăduit doar să ne odihnim, ştiind că vremea Noii Energii se apropia.

Cei mai mulţi dintre noi s-au reîntrupat la scurt timp după al doilea război mondial, cunoscând potenţialele, ştiind că era timpul alegerilor şi un punct de cotitură, dar aducând şi neliniştile din Atlantida. Mulţi dintre noi puteau vorbi cu îngerii, puteau vedea zâne, puteau muta lucruri fără să le atingă, puteau citi mintea altora, puteau vedea la distanţă etc. Noi eram diferiţi, dar ceilalţi nu au primit asta prea bine. Am încercat să ne integrăm în ce era în jur, dar nu prea am reuşit.

Energiile încă nu erau pregătite, iar alţii ne-au făcut să ne simţim ruşinaţi. Noi ne-am închis în moduri dureroase şi păgubitoare, transformând din nou ceva frumos într-un fel de tragedie. Noi am pus sub semnul întrebării scopul vieţii noastre, întrebându-ne: „Ce nu este în regulă cu mine?” Cei la care am mers nu ne-au putut ajuta, iar noi am descoperit medicamentele pentru minte care ne-au aruncat din nou în vremurile Atlantidei. Ne-am întrebat dacă vrem să fim aici. Nu eram suicidari, ci ne întrebam, simplu, despre ce era vorba. Am încetat să mai avem pasiune, ne lipsea bucuria şi frumuseţea vieţii.

Apoi s-a petrecut ceva, a apărut o reamintire pe care noi o plantasem acum mult timp, Fructul Trandafirului. Era reamintirea pentru spiritul nostru că suntem aici cu un motiv şi un scop. Am început să citim, să mergem la cursuri, să fim absorbiţi de Internet şi am început să ne conectăm unul cu altul. Am început să-i recunoaştem pe cei cu care mai fusesem de multe ori înainte, ne-am amintit unii de alţii, iar unii dintre noi ne-am strâns şi am contribuit la crearea Cercului Crimson.

Acum noi am creat cu adevărat Noua Energie. Savanţii vor avea nevoie de mult timp pentru a înţelege Noua Energie, dar ea este aici şi va fi atrasă de acei oameni care au acceptat totul despre ei înşişi, care se iubesc pe sine şi sunt deschişi explorărilor.

Noi suntem creatori prin noi înşine. Familiile noastre spirituale şi chiar şi Acasă înţeleg că aşa este. Blocajul energiei se deschide încet şi sigur, energiile blocate încep să se mişte din nou. Expansiunea se petrece, noi înţelegeri vin, schimbări profunde se vor petrece rapid în următorii câţiva ani.

Ce călătorie incredibilă, de Acasă şi până aici! Planul pe care l-am creat cu eoni în urmă funcţionează. Ce vremuri incredibile ale împlinirii şi desăvârşirii! Noi suntem pionierii noii conştiinţe.

CONCEPTE-CHEIE ŞI CONSIDERAŢII

• După distrugerea Atlantidei, toate lucrurile, pe Pământ şi în Tărâmurile Apropiate, au intrat în tăcere, căutând vindecare rănilor din Atlantida. Cei ce se mai aflau pe suprafaţa Pământului s-au concentrat doar pe supravieţuirea elementară şi pe perpetuarea speciei umane. Cei aflaţi sub pământ au intrat în interior în tăcere, supravieţuind prin folosirea energiilor cristaline pe care Gaia le-a plantat de la începuturi.

• Pe Pământ, la suprafaţă şi dedesubtul ei, ca şi în Tărâmurile Apropiate, marea cădere ce se petrecuse a readus concentrarea asupra întrebării: „Cine Sunt Eu?”

• Viitorul este trecutul vindecat. Vindecarea trecutului face ca viaţa să nu mai însemne karma şi destin. În locul acestora, viaţa devine o cale a alegerii, imaginaţiei şi creativităţii.

• Acum circa 25.000 de ani oamenii au început să iasă din adâncuri, cu o nouă conştiinţă şi înţelegere a ceva numit „spirit”.

• Acum 10.000 de ani oamenii au ieşit în masă cu înţelegerea lui „dumnezeu” şi a conştiinţei sufletului.

• Energia colectivă a lui Avraham a reprezentat conceptul unui singur dumnezeu, dar acesta era un dumnezeu exterior.

• Acum 2.000 de ani, energia Pământului a evoluat pentru a face loc energiei colective a lui Yeshua, care reprezintă conştiinţa christică.

• Energia conştiinţei christice foloseşte imaginaţia pentru a crea potenţiale, inclusiv potenţialul Noii Energii.

• După ce v-aţi aflat pe Pământ în vremea lui Yeshua, mulţi dintre voi v-aţi reîntrupat ca lideri ai bisericilor, până când aţi ajuns nemulţumiţi de direcţiile mentale pe care evoluau bisericile. Deziluzionaţi, v-aţi întors să trăiţi multe vieţi solitare.

• Voi v-aţi întors în această viaţă ştiind că există potenţialul ca lucrurile să se schimbe, dar mereu v-aţi simţit cumva diferiţi şi v-aţi luptat ca să vă acomodaţi. Aţi avut tendinţa de închidere, până când a venit reamintirea, Fructul Trandafirului.

• Aţi început să vă reconectaţi, uneori cu Shaumbra şi Cercul Crimson.

• Creată de îngeri şi de oameni, Noua Energie este expansională, nu vibraţională, şi este catalizatorul pentru multe schimbări ce vor veni.

• Oamenii vor prinde conceptul „Şi eu sunt dumnezeu, sunt fiinţă-suflet” prin integrarea corpului, minţii, spiritului şi divinităţii în această realitate, pe Pământ.

• Acum se realizează că suntem creatori prin noi înşine.

• În calitate de pionieri ai conştiinţei este timpul să eliberăm conceptele de timp şi spaţiu.

ACTIVITĂŢI DE REFLECŢIE

Vă invităm să citiţi fiecare întrebare, iar apoi să închideţi ochii, să respiraţi şi să vă daţi voie să observaţi ce simţiţi. Când sunteţi pregătiţi, scrieţi ce aţi observat.

1. Noi am avut vieţi în care am fost implicaţi în biserici, deseori ca lideri. Mai există lucruri care să poată fi considerate tipare rămase în urma acelor experienţe?

2. Cei mai mulţi dintre noi am venit în această viaţă ştiind cine suntem şi cu anticiparea unei serii de potenţiale pentru această viaţă. Totuşi, la un anume punct, pe când eram tineri, s-a petrecut ceva, o traumă ne-a făcut să ne închidem. Care a fost evenimentul sau evenimentele din viaţa voastră care v-au făcut să vă închideţi? Cum a fost după aceea?

3. Noi am simţit că nu ne putem „acomoda” aici. Cum a fost să simţiţi asta? S-a schimbat ceva acum?

4. Ceva s-a petrecut în viaţa voastră, o reamintire numită „Fructul Trandafirului”, reamintirea pentru spiritul nostru că ne aflăm aici pentru un motiv anume. Care a fost reamintirea voastră? Ce s-a întâmplat când v-aţi trezit şi v-aţi amintit?

Capitolul 11:
Viitorul este trecutul vindecat

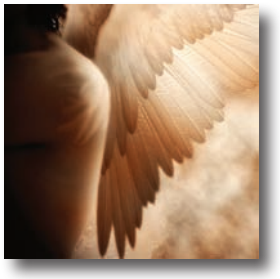

REZUMAT

Nimic nu este mai frumos şi mai provocator decât a fi în formă umană. Cât de uimitor să permitem energiilor noastre să intre atât de profund în experienţă încât să ajungem în realitatea fizică, cea mai densă din toate dimensiunile. Ne-a permis să ne jucăm cu energiile aşa cum alţi îngeri nu o pot face. Ei ne venerează pe noi, cei care am fost pe Pământ, pentru că ei abia îşi pot imagina cum este să experimenteze viaţa în formă fizică. Oricât de dificil ar fi fost, mereu s-a ştiut că vom ieşi din experienţă ca fiinţe suverane.

Încetinirea energiei nu a fost de fapt o greşeală. În loc de asta, a devenit pentru noi o cale de a deveni creatori conştienţi, de a înţelege creaţia însăşi şi de a ne descoperi adevăratul sine. Noi am fost conectaţi mereu cu familiile voastre angelice, iar ele au privit ce facem. Nu pot face nimic în locul nostru, dar ne ovaţionează. Iar divinitatea noastră, sufletul nostru se bucură de fiecare alegere şi experienţă.

Una din cele mai dificile provocări pe care noi, ca îngeri umani, o înfruntăm este pierderea încrederii în noi înşine. Când am trecut prin Zidul de Foc, o parte din încredere a părut că dispare. Apoi am aruncat orice nu ne plăcea – slăbiciune, frică, vină, ruşine – în Umbră. Noi am simţit că era demonul nostru, am acuzat-o că ne-am blocat şi totuşi a fost tot timpul divinitatea noastră. Este partea care ne va iubi orice ar fi.

Pe când am trecut prin experienţele din Zidul de Foc, încrederea în noi înşine s-a pierdut, iar acesta este unul din cele mai devastatoare lucruri pe care un înger le va experimenta vreodată. Mulţi oameni încearcă să scape de ea trecând dincolo, dar Umbra şi lipsa de încredere sunt şi acolo, deşi ei şi-au părăsit corpul. Pierderea încrederii reprezintă distanţa de conştiinţă dintre noi înşine şi propriul spirit sau divinitate.

Cu atât de multă lipsă de încredere, ne urâm pe noi înşine şi ne împingem divinitatea departe, întoarcem spatele unor lucruri bune pentru că simţim că nu le merităm. Noi creăm circumstanţele în care nu ne permitem să ne bucurăm de frumuseţea vieţii noastre umane. Nu există loc mai bun decât Pământul, în întreaga Creaţie, în care să învăţaţi să vă iubiţi pe voi înşivă. Mulţi oameni fug de această iubire, iar mintea este un mod de a evita să se confrunte cu ea. Dar iubirea de sine este cu adevărat calea către ascensiune.

Tobias este un maestru ascensionat, nu fiindcă i s-a acordat acest titlu sau pentru că Spiritul l-a declarat a fi ascensionat. Mai degrabă ascensiunea lui s-a produs când el s-a acceptat total şi deplin şi s-a iubit pe sine fără rezerve. Acum el alege să se întoarcă pe Pământ, pentru că îl iubeşte atât de mult, pentru că realmente nu există loc mai măreţ în care să se afle un înger. Iar acum, orice înger care doreşte să se cunoască pe sine pe deplin va trece pe calea Pământului, fie că este vorba despre Pământul originar sau unul din multele ce sunt create pe baza acestui format.

După atât de multe vieţi pe Pământ, încrederea în sine este unul din cele mai evazive lucruri cu care trebuie să lucraţi. Aţi creat nenumărate motive pentru a vă amâna ascensiunea. Toate acestea sunt jocuri de amânare şi tergiversare. Este, simplu, lipsa de încredere.

Uneori voi vă chemaţi divinitatea, dar numai ca să vă ajute şi să vă salveze, să vă salveze din starea voastră umană şi să vă aducă putere. Dar prezenţa Eu Sunt a voastră aşteaptă cu răbdare până când sunteţi pregătiţi să faceţi acea alegere profundă, interioară – „Sunt gata să integrez tot ce este al meu, indiferent ce ar fi".

Apoi simţiţi un alt tip de întârziere, căci ştiţi că viaţa voastră se va schimba. Şi vă este teamă că ascensiunea, acceptarea totală a voastră înşivă, înseamnă că veţi părăsi Pământul, veţi muri şi vă veţi duce altundeva. Dar nu este nevoie să faceţi asta. Şi nici nu contează.

Poate că vă amânaţi ascensiunea prin faptul că vă încărcaţi barca cu problemele oricui altcuiva, gândindu-vă că nu puteţi ascensiona până când nu fac asta şi ceilalţi. Dar asta este lipsă de compasiune. Alţii se află pe calea lor perfectă.

Încrederea este înţelegerea că deja aţi ajuns în ascensiune. Nu aveţi nevoie de nimic altceva pentru a o aduce, este deja aici. Este necesar doar să alegeţi şi să experimentaţi.

Ceva se petrece acum. Dintre cei câţiva maeştri umani care şi-au realizat ascensiunea, care au intrat în Al Treilea Cerc al lor, unii încep să se întoarcă acum. Se întorc să experimenteze Pământul, să vă amintească de frumuseţea vieţii şi să vă amintească - deja sunteţi propriul vostru maestru.

Nimic nu se compară cu a fi în stare să vă iubiţi pe voi înşivă în corp fizic, să iubiţi pe altcineva, să vă plimbaţi, să mâncaţi bine, celebrând viaţa împreună cu alţi oameni, fără să vă ţineţi deoparte. Nu este nevoie să dispăreţi când ascensionaţi. S-ar putea să vă dea viaţa peste cap un timp scurt, dar mai puteţi rămâne pe Pământ pentru mulţi ani, trăind ca maestru ascensionat, dacă vă iubiţi pe voi înşivă profund şi adevărat.

Cum ar fi dacă v-aţi da voie să vă îndrăgostiţi profund de voi, să simţiţi fiecare emoţie, fiecare potenţial, fiecare simţire, fiecare frică – fără rezistenţă? Cum ar fi dacă v-aţi conecta cu Umbra, cu divinitatea voastră, şi v-aţi da voie să fiţi pe Pământ ca înger pe deplin conştient şi încrezător?

Nu puteţi greşi. V-aţi jucat cu această iluzie mult timp, dar dacă acum aţi alege să vă îndrăgostiţi profund şi intim de tot ceea ce sunteţi? Despre asta este vorba în viaţa umană – să deveniţi intimi cu voi înşivă.

Tobias, înger şi maestru care se întoarce iar pe Pământ, vă întreabă: Dar dacă, dragule, ar fi să rămâi pe Pământ iubindu-te pe tine absolut?

CONCEPTE-CHEIE ŞI CONSIDERAŢII

• Nimic nu este mai provocator şi mai frumos decât să fiţi în formă fizică.

• Portalul Pământului a fost creat spre a fi modalitatea în care noi să devenim creatori conştienţi şi să ne descoperim suveranitatea. Nu suntem aici din greşeală.

• Fiinţele angelice care nu au mai fost pe Pământ ne venerează pentru experienţa de pe Pământ.

• Familia voastră spirituală a fost mereu aici, cu susţinere şi cu compasiune.

• Esenţa voastră, divinitatea, partea pură şi simplă din voi, transmută toate experienţele în înţelepciune, frumuseţe şi esenţă. Nu simte durerea şi trauma.

• Sufletul nostru învaţă din fiecare experienţă.

• Experienţele nu sunt manifestate ca "lecţii din partea lui dumnezeu" sau din cauza karmei. Ele sunt alese de sufletul nostru.

• Deşi noi am aruncat tot ce nu ne-a plăcut la noi în Umbră, gândindu-ne că aşa va fi perfect, Umbra este de fapt divinitatea noastră. Este reamintirea lui Acasă şi mereu ne va iubi.

• Cele mai dificile provocări pe care le înfruntăm se rezumă la întoarcerea la încrederea în sine şi la aducerea la un loc a masculinului şi femininului din noi.

• Lipsa de încredere este măsura distanţei în conştiinţă dintre noi şi divinitatea noastră.

• Ascensiunea se produce în momentul în care vă predaţi iubirii pentru voi înşivă fără rezerve.

• Pământul este cel mai măreţ din cele 33 de planuri ce au fost dezvoltate de Ordinul Arcului pentru extinderea conştiinţei, iar acest plan este acum un succes.

• Unii dintre puţinii maeştri ascensionaţi se întorc acum pe Pământ pentru a reexperimenta şi a vă reaminti că deja sunteţi propriul maestru şi să vă reamintească de frumuseţea vieţii.

• Este probabil să se producă o criză spirituală în procesul integrării cu divinitatea voastră.

• Îndrăgostiţi-vă de voi înşivă, cu totală acceptare şi compasiune.

• În călătoria noastră de iubire de sine, ne-am îndoit, am rezistat şi am creat multe scuze şi diversiuni, dar această viaţă poate fi cea în care să trăim pe Pământ ca maeştri ascensionaţi, pe deplin iubindu-ne pe noi înşine.

ACTIVITĂŢI DE REFLECŢIE

Vă invităm să citiţi fiecare întrebare, iar apoi să închideţi ochii, să respiraţi şi să vă daţi voie să observaţi ce simţiţi. Când sunteţi pregătiţi, scrieţi ce aţi observat.

1. Divinitatea voastră, esenţa, nu judecă nimic din ceea ce se petrece în viaţa voastră. Ce mai judecaţi încă la voi înşivă?

2. Umbra voastră a fost mereu cu voi, iubindu-vă, acceptându-vă şi preluând orice nu v-a plăcut la voi. Care sunt unele din lucrurile pe care le-aţi respins la voi înşivă? Ce v-ar putea împiedica să vă acceptaţi întunericul?

3. În timpul călătoriei de la „Tot Ceea Ce Era" la Acum, pierderea încrederii în noi înşine a reprezentat cea mai mare durere şi separare pe care o pot experimenta un înger sau un om. Lipsa de încredere este măsura conştiinţei dintre voi şi divinitatea şi spiritul vostru. Încrederea voastră în sine este modul de a vă integra divinitatea. De ce rezistaţi încă încrederii în voi înşivă? De ce?

4. Ce vă împiedică să vă acceptaţi pe deplin pe voi înşivă, aşa cum sunteţi acum, în acest Acum?

5. Tobias a întrebat: “Dar dacă, dragule, ar fi să rămâi pe Pământ iubindu-te pe tine absolut?” Ce alegeţi pentru voi înşivă?

CĂLĂTORIA
ÎNGERILOR

Transcrierea Completă a Textului

Capitolul 1
Tot Ceea Ce Era

Şi aşa este, dragi oameni şi dragi îngeri, ne adunăm aici pentru a ajunge la înţelegerea modului în care am ajuns aici. Ne-am adunat ca să ne întoarcem la Tot Ceea Ce Era, să ne întoarcem la începuturile începuturilor ca să înţelegem călătoria îngerilor, experienţele pe care le-am avut, privirea interioară către sufletul nostru, expresia exterioară a sinelui nostru, pentru a înţelege ce ne-a adus la acest punct.

De ce să ne amintim?

Nu vom vorbi prea mult despre întoarcerea în timp, fiindcă, de fapt, el nu există, cel puţin nu astfel încât să ne putem întoarce şi să pricepem toate detaliile a ceea ce s-a petrecut, însă această Şcoală, această parte a călătoriei, se referă la înţelegerea de unde venim şi la înţelegerea de ce este important acum pe Pământ, de ce am ales experienţele pe care le-am ales, de ce am trecut prin situaţii, prin provocări, prin bucurii, maturitatea sufletului, astfel încât să putem intra în timpurile noi, ca să putem intra în realizarea Sinelui ca expresie a sufletului, pentru ca voi să puteţi merge înainte cu viaţa voastră liberi de karma, liberi de destin, liberi de cărarea care v-a adus aici, de fapt.

Căci astăzi voi începeţi o nouă trezire, realizarea că Spiritul este în interior şi că mereu a fost acolo, realizarea că nu există vreo linie care să vă separe de Spirit, care să vă separe de rădăcinile voastre angelice. Nu este o cursă cu obstacole. Nu este nevoie să treceţi un examen. Este doar o alegere, iar alegerea este: Sunteţi pregătiţi să intraţi în exprimarea voastră deplină, în Eu Sunt al fiinţei voastre? Sunteţi pregătiţi să ieşiţi de pe calea trecutului pentru a intra în viitorul care este orice alegeţi voi să creaţi? Căci s-a spus că viitorul este trecutul vindecat.

Ziua de mâine a voastră este înţelegerea şi acceptarea tot ceea ce a fost în toate zilele de ieri. Alegerile voastre din acest moment vin de la nivelul sufletului şi al inimiii, nu de la nivelul la care trebuie să vă ispăşiţi trecutul, nu de la nivelul la care vă temeţi de cine sunteţi cu adevărat. Alegerile nu vin din perspectiva în care trebuie să remediaţi ceva petrecut în trecut, căci aici, în această adunare preţioasă, noi ajungem la acceptarea a tot ceea ce am fost – tot ceea ce suntem – pentru a trece mai departe în realizarea noastră deplină.

Începutul călătoriei

Vom face împreună o călătorie şi fie că sunteţi aici în persoană, fie că priviţi sau ascultaţi mai târziu, energiile sunt aceleaşi. Fiinţele angelice care ne vor călăuzi pe toţi în această călătorie din următoarele zile sunt cu voi, fie că vă aflaţi aici în persoană sau ascultaţi mai târziu.

Mesajul şi conştiinţa din mesaj vin de la voi, precum şi de la mine, Tobias din Consiliul Crimson, iar acest mesaj vă este clar, fie că vă aflaţi în acestă sală acum, fie că veţi privi mai târziu. În călătoria care va parcurge tot drumul de la Acasă la momentul prezent, vă invităm să vă deschideţi inimile. Vă invităm

să vă deschideţi la nivelul adevărat al sufletului, căci sufletul vostru deja cunoaşte materialul. S-ar putea să-l cunoască într-o formă diferită sau printr-un tip diferit de poveste, dar esenţa voastră deja înţelege.

Astfel că vă vom cere să treceţi dincolo de minte în următoarele segmente şi să permiteţi inimii, sufletului, exprimării dumnezeului interior să vină în prim-plan, să vă amintiţi, să vă amintiţi, să acceptaţi şi să vă iubiţi pe voi înşivă pe parcursul întregii călătorii. Vom spune acestea sub forma unei poveşti, nu ca să fie luată literalmente, ci ca mod de a înţelege energiile, ca atunci când vorbim despre Spirit voi să înţelegeţi esenţa sau energia.

Când vorbim despre Dumnezeul Mamă-Tată, voi simţiţi combinaţia de masculin şi feminin ce vine la un loc în deplinătate şi unire. Când vorbim despre Rege şi Regină, acestea sunt metafore pentru masculinul şi femininul interior, dar sunt şi metafore ale regalităţii ce sunteţi şi mereu aţi fost. Vom vorbi în metafore, vom vorbi în poveşti, dar dincolo de cuvintele pe care le împărtăşim îngăduiţi-vă să rezonaţi cu esenţa.

Hai să respirăm adânc împreună şi să ne amintim de Este. Hai să respirăm adânc împreună şi, călăuziţi de fiinţele angelice care sunt cu voi acum, când faceţi această călătorie în istoria sufletului vostru, daţi-vă voie să vă deschideţi şi să simţiţi experienţa.

Înainte de început

Şi aşa a fost, dincolo de timp şi spaţiu exista ceva numit Spirit. Era Unimea. Era desăvârşit în sine. Spiritul nu ştia nimic altceva decât pe sine. Exista. Era. Amintiţi-vă că acolo nu există timp. În locul său, în alte tărâmuri, tărâmurile îngerilor şi ale Spiritului, nu există timp, lucrurile sunt marcate de experienţe. Puteţi înlocui cronologia voastră liniară cu una a Spiritului, care este experienţa. O experienţă urmează alteia, care urmează alteia şi aşa este cunoscut timpul.

Astfel că la începuturile întregii experienţe, la începuturile a Tot Ceea Ce Era, exista Unimea. Exista Este. Era Desăvârşirea. Noi folosim termenul „Tot Ceea Ce Era” fiindcă nu mai este. Nu vă mai puteţi întoarce la acea Unime de la începuturi. Este doar o amintire. Nu vă mai puteţi întoarce la ceea ce numim Acasă, căci Acasă s-a schimbat foarte mult. Nu mai puteţi încerca să vă întoarceţi înapoi, fiindcă înapoi este acum aici. Era acum Este.

Respiraţi adânc şi simţiţi energia lui Tot Ceea Ce Era, Spiritul, în desăvârşire. Iar aceasta a durat pentru ceea ce ar părea o eternitate în timpul uman, dar, de fapt, s-a petrecut pe loc. Era, într-un moment de pură strălucire, pasiune şi iubire, s-a întrebat pe sine: “Cine sunt Eu?”

Iar ceea ce s-a petrecut după asta este istoria a A Tot Ceea Ce A Fost şi a Tot Ceea Ce Este. Când Spiritul, Unimea, când Iubirea şi Desăvârşirea a pus acea unică întrebare: „Cine sunt Eu?”, energia sa a izbucnit cu o incredibilă strălucire a iubirii de sine, a mirării de sine şi a dorinţei de a se exprima pe sine aşa cum nu ştiuse vreodată şi cum niciodată nu avusese nevoie să o facă.

Când Spiritul, când cel iniţial, cel etern a spus: „Cine sunt Eu?”, instantaneu a creat o oglindă a sa, astfel încât să poată vedea cine era, ca să poată răspunde propriei întrebări. Şi în acea oglindă Unimea a privit în propria sa inimă şi instantaneu s-a îndrăgostit, s-a îndrăgostit de sine. S-a îndrăgostit de tot ceea ce Fusese şi de tot ceea ce putea Fi vreodată. Unimea s-a îndrăgostit de toate potenţialele şi de tot ce

putea fi, s-a îndrăgostit atât de profund de sine încât şi-a manifestat exprimarea sa.

Vedeţi voi, până acum Tot Ceea Ce Era nu se exprimase niciodată pe sine. Doar era. Niciodată nu se contemplase pe sine. Doar era. Niciodată nu a avut dorinţa de a cunoaşte mai mult despre sine. Doar era. Dar acum, că fusese adresată întrebarea "Cine Sunt Eu?", a creat propriile sale expresii, iar astăzi noi le numim Regele şi Regina, Dumnezeul Mamă-Tată, incredibila capacitate de a se vedea pe sine prin altul, de a se experimenta pe sine prin exprimările sale, iar acum avem metafora, povestea Regelui şi Reginei, a Spiritului. Tot Ceea Ce Era devenise acum fiinţă.

Vedeţi voi, contemplându-se pe sine şi îndrăgostindu-se atât de profund de sine, nu mai Era – a început să Fie. Era o exprimare.

Iar Regele şi Regina s-au îndrăgostit nebuneşte unul de altul, fiindcă ei erau acelaşi. Atunci când au privit unul în ochii celuilalt nu au văzut decât perfecţiune şi frumuseţe, fiindcă era propria lor perfecţiune şi frumuseţe. Iar când se serveau unul pe altul se serveau cu adevărat pe ei înşişi. Iar când împărtăşeau unul cu altul, era ca şi cum împărtăşeau cu ei înşişi. Aceasta era exprimarea perfectă, oglinda perfectă a iubirii lor şi, oh, se iubeau atât de mult.

Pasiunea, iubirea pe care o aveau unul pentru altul a făcut ca ceva să se extindă în ei şi să se deschidă, iar acum aveau dorinţa de a împărtăşi această iubire. Ei au descoperit-o unul la altul şi s-au bucurat de fiecare moment, de fiecare respiraţie, de fiecare experienţă împreună, dar acum a apărut dorinţa de a împărtăşi aceasta, căci ce este exprimarea, ce este creativitatea şi ce este iubirea dacă nu pot fi împărtăşite cu altcineva?

Copiii lui Dumnezeu

Iar prin acest proces miraculos de a se iubi unul pe altul şi, în cele din urmă, de a se iubi pe sine, ei i-au creat pe copiii lui dumnezeu, au dat naştere fiinţelor-suflet. Vedeţi voi, nici măcar Regele şi Regina, Dumnezeul Mamă-Tată nu sunt fiinţe-suflet. Ei sunt Tot Ceea Ce Este. Dar în iubirea lor enormă şi în dorinţa lor de a împărtăşi, ei au ales să ofere exprimare deplină şi deplină libertate fiinţelor-suflet, copiii lor.

Iar când au dat naştere copiilor lui dumnezeu, nu le-au dat reguli. Nu le-au dat niciun fel de legi. Nu le-au spus ce să facă. Nici nu le-au spus că ar trebui să-i onoreze pe Rege şi pe Regină. Le-au dat un singur lucru: libertatea. Libertatea de a se exprima, libertatea de a iubi, libertatea de a experimenta, libertatea de a face orice aleg, libertatea de a întoarce spatele Spiritului dacă aşa aleg, libertatea de a iubi Spiritul aşa cum şi Spiritul i-a iubit pe ei.

Fiecare copil al lui dumnezeu, fiecare fiinţă-suflet a primit esenţa, puritate, profunzimea şi lumina Spiritului. Acesta era modul Dumnezeului Mamă-Tată de a se împărtăşi pe sine, căci ştia că pentru a împărtăşi cea mai mai deplină iubire, în cea mai deplină compasiune, nu-şi putea limita exprimările. Nu-şi putea controla sau nu avea nevoie să-şi controleze exprimările.

Nu aveau nevoie să-şi determine exprimările, pe aceşti copii ai lui dumnezeu, să stea în genunchi şi să-i adore, căci Regele şi Regina deja se iubeau pe ei înşişi. Nu aveau nimic de dovedit. Nu aveau nimic de câştigat decât frumuseţea de a şti că fiecare din exprimările lor într-o zi va realiza acelaşi lucru pe care

îl au şi ei.

Fiecare fiinţă-suflet, fiecare copil al lui dumnezeu, mai devreme sau mai târziu, în modul propriu, va ajunge să afle că şi el este dumnezeu. Fiecare copil al lui dumnezeu, la un anume punct, va ajunge să ştie că are aceeaşi capacitate creatoare şi că nu îi poate fi luată niciodată. Fiecare copil al lui dumnezeu urma să cunoască strălucirea şi frumuseţea creaţiei. Fiecare copil al lui dumnezeu va ajunge să cunoască iubirea din sine, cea pe care Regele şi Regina o aveau pentru ei înşişi.

Fiecare copil al lui dumnezeu ştia că într-o zi va ajunge să afle că este creator deplin. Indiferent ce experienţe vor avea pe calea de a ajunge acolo, indiferent cât de dificil sau cât de întunecat, într-o zi vor ajunge să ştie că şi ei sunt dumnezeu. Vor ajunge să cunoască iubirea enormă şi libertatea uriaşă pe care o aveau Regele şi Regina. Astfel că am fost creaţi noi: fără legi, fără reguli, fără nevoi, pur şi simplu din iubirea şi exprimarea Spiritului.

Şi acum intrăm în povestea noastră, metafora noastră, iar pe măsură ce intrăm în ea... este vorba despre experienţa voastră, experienţa pe care aţi avut-o... îngăduiţi-vă să o simţiţi. Este vorba despre călătoria care v-a dus de Acasă tot drumul până pe Pământ. Este următoarea poartă prin care veţi trece, eliberarea de haina şi de iluzia de a fi doar om, deschiderea către deplinătatea Spiritului, ştiind că alegerile se pot manifesta cu uşurinţa cu care le respiraţi în inima voastră, ştiind că nu există judecată pentru trecutul vostru, ştiind că nu mai există provocare prin care trebuie să treceţi, cu excepţia cazului în care aşa alegeţi.

Împărăţia lui Eu Sunt

Aşa că vă aflaţi în Împărăţia lui Eu Sunt, iubirea Spiritului Mamă-Tată. Sunteţi aici, în această Împărăţie fantastică pe care Regele şi Regina au creat-o doar pentru voi, terenul vostru de joacă. Sunteţi aici în fiecare zi, în braţele iubitoare ale Spiritului, care nu are nicio judecată pentru voi, ci doar iubire, care nu are alte nevoi sau dorinţe decât ca voi să experimentaţi ceea ce a creat pentru voi.

Astfel că în fiecare zi primeaţi iubirea, primeaţi blândeţea Spiritului, care vă invita să ieşiţi, să mergeţi să experimentaţi şi să învăţaţi despre creaţie, noi numim aceasta Primul Cerc. Era Tot Ceea Ce Era. Era Împărăţia. Era frumos dincolo de cuvinte, iar ei vă cereau în fiecare zi să plecaţi, să experimentaţi şi să absorbiţi ceea ce ei creaseră pentru voi. Şi aşa făceaţi.

Iar în fiecare zi sărutaţi Spiritul Mamă-Tată în semn de la revedere. Spuneaţi că vă veţi întoarce la finalul aventurilor din acea zi ca să povestiţi tot ce aţi experimentat, ceea ce văzuseţi, ceea ce simţiseţi, iar apoi vă aventuraţi în frumuseţea şi maiestatea Primului Cerc.

Iar în fiecare zi vă întorceaţi la lumina Împărăţiei, a castelului Regelui şi Reginei, iar ei vă primeau cu braţele deschise şi cu înfrigurare, căci şi ei vroiau să audă ce aţi experimentat voi. Ei îşi ştiau propria Împărăţie, dar nu aşa cum o ştiaţi voi. Ei cunoşteau profunzimea, lărgimea, dimensionalitatea Primului Cerc al Împărăţiei, însă ei înşişi nu păşiseră niciodată acolo. Ei o simţeau în inima lor, dar nu merseseră niciodată aşa cum plecaţi voi, experimentând esenţa iubirii, experimentând lucrul ce era Împărăţia magică.

Şi în fiecare zi când vă întorceaţi şi stăteaţi cu Regele şi Regina, puteaţi vedea zâmbetele de pe

feţele lor. Puteaţi vedea împlinirea pe care o aveau atunci când voi împărtăşeaţi poveştile despre toate lucrurile pe care le-aţi văzut, despre tot ce aţi simţit, când le relataţi experienţele magice din Primul Cerc.

Iar aceasta a continuat şi în fiecare zi voi exploraţi o parte nouă a creaţiei. În fiecare zi simţeaţi iubirea. În fiecare zi simţeaţi dorul de vă întoarce acasă ca să spuneţi poveştile voastre Spiritului. Era magic. Era perfecţiune. Nu era nicio nevoie, vrere sau dorinţă, în afară doar de a fi pur şi simplu.

Voi, fiinţă-suflet, voi, Spirit prin voi înşivă, eraţi partea de fiinţă a Spiritului. Prin voi Spiritul putea fi în loc să fie doar „Este". Prin voi Spiritul putea învăţa, simţi şi cunoaşte, în loc să se afle doar în starea de a fi. Şi era frumos.

Iubirea Spiritului

Şi iată că a venit o zi nouă. Voi aţi mers şi i-aţi sărutat pe Regină şi pe Rege, părinţii voştri spirituali. I-aţi îmbrăţişat mai mult în acea zi, eraţi încântaţi să plecaţi şi să vizitaţi încă o parte nouă a Primului Cerc, a Tot Ceea Ce Era. Eraţi încântaţi de ce vor aduce toate aceste experienţe. Nu simţiseţi niciodată nimic precum frica. Niciodată nu simţiseţi vreo incertitudine sau dezechilibru. Doar ieşeaţi în afară, experimentaţi, vă extindeaţi şi creşteaţi. Aşa că în acea zi i-aţi îmbrăţişat mai mult şi le-aţi spus la revedere.

Le puteaţi simţi iubirea şi blândeţea, iar pe când ieşeaţi din sălile Regelui şi Reginei aţi privit în urmă, ca să le vedeţi zâmbetele, ca să le simţiţi iubirea şi încurajarea, dar, pentru prima dată, s-a petrecut ceva neobişnuit. Când aţi privit înapoi la Rege şi Regină, aţi văzut o lacrimă în ochii lor. Aţi simţit, pentru prima dată, ceva numit tristeţe.

Era o emoţie pentru care nu aveaţi niciun context sau referinţă. Nu mai existase vreodată şi se simţea neobişnuit. Se simţea un gol într-un loc în care nu simţiseţi niciodată golul. Se simţea rece acolo unde mereu simţiseţi doar cald şi confortabil. Se simţea o deconectare într-un mod pe care nu ştiaţi cum să-l descrieţi, dar într-un fel care vă va bântui pentru mult, mult timp.

Aţi privit a doua oară către Spirit şi de data aceasta ei zâmbeau, iar de această dată aţi putut simţi iubire. V-aţi gândit că poate, doar poate, greşiseţi atunci când aţi văzut lacrima din ochii lor. Aşa că aţi continuaţi să ieşiţi din castel, pregătiţi pentru explorare, nerăbdători să vedeţi ce v-a pregătit ziua ce urma, nerăbdători să vedeţi noi părţi ale Împărăţiei. În paşii voştri era un salt, un dans, dar ceva părea să vă urmeze. Şi astfel aţi părăsit Împărăţia pentru ultima dată.

Şi aşa este.

Capitolul 2
Plecarea de Acasă

Şi aşa a fost, voi aţi plecat în acea zi frumoasă din castelul Regelui şi Reginei, din braţele lor iubitoare. Ultimul lucru pe care l-aţi văzut a fost zâmbetul frumos de pe feţele lor atunci când v-au spus „la revedere”, când şi-au rostit urările lor din inimă.

Cea mai mare aventură

Pe când plecaţi pentru încă o zi de explorare şi aventură în Împărăţie, aţi simţit o briză uşoară, o adiere din spate, dar care îmbrăţişa fiecare parte din voi. Nu ştiaţi în acel moment că Regele şi Regina, urându-vă la revedere, respirau viaţa în voi. Ei respirau o viaţă care vă va susţine la marginile Împărăţiei. Ei respirau în voi viaţa care va crea conştienţa de sine mult după ce veţi fi plecat din Împărăţie. Respirau în voi viaţa pe care o puteaţi folosi oricând pentru a respira viaţa în voi înşivă, indiferent unde eraţi sau ce făceaţi. Indiferent că era era în cele mai întunecate momente ale voastre sau în cele de mare bucurie, această respiraţie a Spiritului a devenit parte din voi în acea clipă.

Iar Regele şi Regina comunicau unul cu altul, dar în afara a ceea ce puteaţi percepe voi şi îşi spuneau unul altuia: “Este cea mai grozavă zi. Oh, poate că e tristă, dar este cea mai grozavă zi, căci dragul nostru copil pleacă să se descopere pe sine, să afle cine este. Pleacă pentru o experienţă care va schimba însăşi natura Împărăţiei şi a Tot Ceea Ce Este. Nu va mai fi doar Este, ci va fi. Va fi. Va fi realitate, va fi creaţie, va fi exprimarea iubirii noastre”.

Iar pe măsură ce treceaţi dincolo de privirile lor, când plecaţi din castel, Regele şi Regina s-au privit ştiutor şi şi-au spus unul altuia: “Indiferent ce se întâmplă, indiferent unde te vor duce călătoriile tale, indiferent ce lucruri vei alege pentru tine ca experienţe, ca să înţelegi cine eşti, vei ajunge acolo unde te îndrepţi. Vei deveni suveran. Vei deveni creatorul tuturor lucrurilor. Îţi vei crea propriul rai. Îţi vei crea propria realitate măreaţă. Indiferent ce se petrece de-a lungul căilor creaţiei, indiferent ce fel de experienţe, înalte sau joase, apropiate sau îndepărtate, îţi vei oferi, vei ajunge acolo unde mergi. Indiferent ce ar fi. Este calea Spiritului. Este calea iubirii. Este calea sufletului liber şi suveran care vei deveni atunci când alegi”.

Aţi hoinărit prin părţi ale Împărăţiei prin care nu mai fuseseţi niciodată. Era o zi măreaţă şi glorioasă, iar în curând aţi uitat de lacrima Spiritului pe care crezuseţi că o văzuseţi mai devreme, fiindcă eraţi foarte captivaţi de energiile cristaline ale conştiinţei pure a Spiritului. Oh, asta era cu mult înainte ca gândul să existe. Era doar conştiinţă.

Eraţi captivaţi de ceea ce vom spune că erau culori, dar erau mult dincolo de culori, culori pe care nu le văzuseţi în niciuna din explorările voastre prin Împărăţie. Eraţi copleşiţi şi uimiţi de muzica cristalină a

conştiinţei pe care o auzeaţi. Oh, mai petrecuseţi multe, multe zile înainte hoinărind prin Creaţie, descoperind ce Spiritul a dat şi a creat pentru voi, dar azi totul era mai intens, mai real.

O parte din voi nu înţelegea atunci dinamicile, dar acum, privind în urmă, aţi simţit că puteţi atinge aceste lucruri, formele cristaline ale muzicii şi culorilor, formele cristaline a ceea ce mai târziu vor deveni energii, simţiri, conştientizări şi emoţii. Niciodată nu mai avuseseţi acea senzaţie. Era frumos, dar nu era atât de real precum cele pe care le experimentaţi azi.

Astfel că acele călătorii ale voastre v-au dus în locuri noi, mult mai departe de locurile în care mai cutreieraseţi mai înainte, şi vă fixaţi nişte amintiri, notiţe pentru voi înşivă. Abia aşteptaţi să le spuneţi Regelui şi Reginei, la sfârşitul zilei, despre lucrurile uimitoare pe care le văzuseţi. Aveaţi de gând să îi întrebaţi: “De ce a părut mai real ca oricând? De ce părea că ceva din mine putea atinge acele lucruri, că putea fi absorbit în ele, că le putea face să fie atât de reale încât era greu de separat, de tras linia dintre iluzie şi realitate?” V-aţi făcut nişte mici însemnări pentru voi înşivă. “Trebuie să vorbesc cu Spiritul despre acestea atunci când o să mă întorc din călătorie”.

Pe când cutreieraţi în acea zi, absolut uimiţi de tot ce percepeaţi, cufundându-vă în ele, aducându-le în cele mai adânci părţi din sufletul vostru, nu ştiaţi pe atunci că acestea erau şi seminţele reamintirii Împărăţiei. Acestea erau cele mai extraordinare şi mai pure din toate energiile cristaline – reamintirea lui Acasă. Nu ştiaţi în acea zi că aceasta vă pregătea pentru ceva ce veţi întâlni mai târziu, mult, mult mai târziu, ceva numit realitate, dincolo de iluzie, dincolo de a fi doar eterici, însă o realitatea atât de reală încât să nu ştiţi unde să trageţi linia dintre voi înşivă şi creaţiile voastre.

Dar toate aceste seminţe ale conştiinţei au fost implantate în voi spre a fi folosite mai târziu.

O nouă frontieră

Brusc peregrinările voastre au ajuns la capăt. Merseseţi mai departe ca oricând, iar acum se părea că totul se sfârşeşte. Era ca şi cum aţi fi mers printr-o pădure, o pădure frumoasă, într-o zi frumoasă, însorită, şi brusc aţi ajuns la capătul uscatului. Dincolo de el era o plajă, iar dincolo de plajă părea a fi un ocean fără de sfârşit. Aşa vi s-a părut acolo, în Împărăţie. Eraţi pe ţărmul său şi era uimitor. Nu mai simţiseţi şi nici nu mai văzuseţi niciodată ceva asemănător – o nesfârşită mare de energie cristalină, albastră, sclipitoare, atât de copleşitoare încât aţi suspinat. Aţi respirat adânc pentru prima dată.

O parte din voi a simţit absolut dorinţa de a ieşi pe ocean, de a şti cum era, căci mereu vă aflaseţi în ceea ce acum am numi creaţia sub forma uscatului, conştiinţa Împărăţiei, dar acum ceva părea a fi diferit şi dincolo de acestea. Acea dorinţă părea a vă atrage în direcţia sa. Curiozitatea voastră, curiozitatea voastră spirituală naturală, a simţi, aproape vă v-a văzut plutind pe oceanul cel frumos.

Dar atunci aţi auzit o voce din voi, o voce ca nicio alta. Părea a fi a voastră, dar o simţeaţi diferită. Părea că vine din afară, şi totuşi venea de atât de profund din voi. Iar acea voce a apărut şi a spus: “Nu te duce. Nu te aventura, căci eşti în siguranţă aici, în Împărăţie, iar Împărăţia o cunoşti. Eşti în siguranţă în braţele Regelui şi Reginei şi în fiecare seară poţi dormi în braţele lor. Căci dacă pleci pe acest ocean, nu putem spune ce o să se întâmple”.

Dar totuşi atracţia de a merge acolo unde nu vă mai aventuraseţi vreodată, de a merge pe aceste

frumoase ape cristaline era copleşitoare. Atrăgea fiecare parte din voi, iar pe când stăteaţi încercând să vă hotărâţi dacă să staţi sau să plecaţi, dintr-o dată o bărcuţă a apărut de nicăieri. Pur şi simplu a apărut, plutea către voi, îmbiindu-vă. Iar ceva din voi a simţit: “Dacă a apărut barca, atunci înseamnă că este în regulă. Trebuie să fie un semn că ar trebui să mă duc, să mă aventurez pe acest ocean” şi aţi uitat rapid de acea voce. În încântarea şi entuziasmul vostru de a pleca pe marea conştiinţei, aţi uitat de acea voce.

Ei bine, noi stăm acum aici şi voi sunteţi foarte obişnuiţi cu acea voce. Voi auziţi acea voce aproape de fiecare dată când ajungeţi la un Punct de Separare în viaţa voastră. Auziţi acea voce de fiecare dată când părăsiţi confortul momentului prezent pentru a vă aventura în ceva nou. Uneori voi gândiţi că acea voce este Spiritul ori un demon sau că este partea din voi care vă protejează. Poate credeţi că este doar bunul simţ obişnuit, dar acea voce pe care aţi auzit-o de la bun început, pe când stăteaţi pe plaja oceanului conştiinţei noi, este încă împreună cu voi.

Oh, aţi uitat de ea când barca a plutit spre voi, când a venit magic la ţărm, când v-aţi urcat în ea şi aţi simţit o imensă senzaţie de libertate, de descoperire, iar inima voastră şi dorinţele ei au început să vă ducă pe mare.

Era o zi frumoasă. Oceanul era calm, abia dacă era câte un val, doar o mişcare blândă, de legănare, a oceanului, ca să vă mângâie fiinţa, să vă legene cu blândeţe, să vă reamintească puţin cum vă legăna Spiritul, ţinându-vă în braţe, mângâindu-vă. Iar dorinţa din sufletul vostru a făcut ca barca să meargă puţin mai departe, tot mai departe de uscat.

Oh, încântarea se acumula, tensiunea se acumula, iar voi vă pregăteaţi din nou reamintirile, ceea ce veţi spune Spiritului când vă veţi întoarce Acasă – încântarea de a vă urca în barcă, cum a apărut barca în mod magic şi cum mergea singură. Tot ce aveaţi de făcut era să doriţi, iar barca mergea. Tot ce aveaţi de făcut era să vă doriţi să fiţi tot mai departe pe marea de conştiinţă, iar barca mergea. Era uimitor. Era prima dată când vă aminteaţi să fi creat ceva pentru voi înşivă. În tot acest timp, în Împărăţie, voi doar vedeaţi şi exploraţi ceea ce crease Spiritul pentru voi, însă acum simţeaţi creaţia pe cont propriu. Barca se mişca.

Era o zi frumoasă, cu o briză uşoară care să vă împrospăteze fiinţa interioară, suficientă mişcare a valurilor cât să vă fie confortabil, suficientă lumină cât să puteţi simţi şi percepe totul în jur. Era cel mai glorios moment pe care vi-l puteaţi aminti. Puteaţi simţi încântarea, râsul, fericirea şi bucuria, libertatea de a vă afla pe această mare de conştiinţă.

Vă întrebaţi dacă Spiritul ştie măcar despre acest loc. Regele şi Regina nu vă spuseseră nimic despre el înainte, poate că nici nu ştiau despre marea de conştiinţă. Era cel mai grozav, cel mai grozav moment, iar voi v-aţi aşezat pe fundul bărcii ca să le înglobaţi pe toate, ca să vă umpleţi cu toate simţirile, conştienţa şi iubirea şi încântarea, cu aventura glorioasă în care vă aflaţi. Vă doreaţi doar să puteţi să o împărtăşiţi cu cineva, însă eraţi siguri că veţi avea destule oportunităţi de a face asta mai târziu.

Un vis

Astfel că, în timp ce barca plutea tot mai departe pe oceanul de conştiinţă, aţi pierdut urma uscatului. Era atât de departe la orizont încât nici nu mai apărea, dar asta nu vă îngrijora. Pe când pluteaţi tot mai

departe pe ocean, vi s-a făcut tot mai somn.

Oh, fusese o zi lungă. Fusese o zi lungă chiar şi înainte de a vă urca în bărcuţă. Fusese o zi lungă de explorare a energiilor cristaline conştiente ale Împărăţiei, iar acum vă era somn. Eraţi tot mai obosiţi, dar într-un fel foarte frumos, foarte fericit. Oh, aţi lăsat ochii voştri spirituali să se închidă. V-aţi relaxat cu totul şi aţi început să respiraţi, ceva ce tocmai descoperiseţi. Ce bucurie să respiraţi, să simţiţi conştiinţa ce curge în voi. Pe măsură ce aţi început să respiraţi, vi s-a făcut somn.

Cât respiraţi, iar barca vă legăna blând, cu o mişcare frumoasă de legănare, vi s-a făcut tot mai somn. Iar pe când lumina frumoasă ce scălda totul părea să radieze direct asupra voastră, vi s-a făcut şi mai somn.Puteaţi auzi muzica frumoasă ce se cânta în jur, un murmur, o rezonanţă pe care nu o mai auziseţi înainte, ce venea din ocean, iar asta v-a făcut să vă fie tot mai somn. Pe când stăteaţi acolo, pe fundul bărcii, în acea zi măreaţă, v-aţi predat acelei stări de somn, cât timp pluteaţi tot mai departe pe ocean.

Aţi intrat într-o stare de somn profund şi vi s-a întâmplat ceva ce nu se mai întâmplase înainte, iar în viaţa de acum aţi cunoaşte acel lucru drept un vis. Dar voi nu mai visaseţi niciodată în Împărăţie. Nu era nevoie de vise. Era ceea ce era, desăvârşit prin sine. Dar acum, când aţi intrat în acel somn adânc, aţi avut un vis, iar în vis eraţi o fiinţă ce se avânta.

Acum aţi recunoaşte-o ca pe un fel de pasăre, căci aveaţi aripi, eraţi maiestuoşi, eraţi liberi, vă avântaţi spre cer. Tot ceea ce trebuia să faceţi era să simţiţi încotro vreţi să vă îndreptaţi şi eraţi acolo. Aripile voastre v-ar fi dus oriunde.

Şi în această stare de vis, cât stăteaţi pe fundul bărcii, experimentând ceva ce nu mai cunoscuseţi în Împărăţie, experimentând că sunteţi pasărea maiestuoasă, albă şi aurie, cu aripi uriaşe, totul era doar plutire. Nu era niciun efort. Oriunde vroiaţi să mergeţi, pluteaţi într-acolo, fără efort, călăuziţi de ceva din adâncul vostru, care crea o realitate de câte ori o simţeaţi sau vă gândeaţi la ea.

A fost un vis frumos, iar în vis vă miraţi ce era acea experienţă. Eraţi înapoi în Împărăţie? Era acea experienţă ceva ce venea din interiorul vostru? Ori această experienţă era ceva oferit de Rege şi Regină? Nu ştiaţi, dar aţi permis, pentru că era magnific să vă avântaţi.

Dar dintr-o dată totul s-a schimbat, iar atunci aţi încercat să ieşiţi din vis, însă el a devenit mai puternic decât orice altceva puteaţi dori sau simţi. Iar visul a devenit brusc întunecat. Pasărea aurie ce se avânta, pasărea care eraţi voi, dintr-o dată a părut că se strânge şi că se înnegreşte. Iar pe măsură ce încercaţi să vă luptaţi cu asta, să vă luptaţi cu întunericul, dintr-o dată aripile lungi şi frumoase pe care le aveaţi au început să se restrângă şi devenit sfărâmicioase, foarte fragile, iar brusc ambele aripi v-au fost smulse. Iar următorul lucru pe care vi-l aminteaţi – cădeaţi, cădeaţi mereu. Eraţi traşi în ceva ce părea a fi împotriva dorinţei voastre şi dintr-o dată v-aţi trezit în barcă, întrebându-vă ce a fost.

Ce era experienţa pe care o avuseseţi? Părea o iluzie, dar părea şi foarte reală. Se simţea de parcă experimentaţi cu adevărat, dar cum se putea? Vă aflaţi în barcă, pe oceanul conştiinţei, în locul frumos numit Împărăţia. Aşa că v-aţi scuturat de toate acestea. V-aţi pregătit o notiţă ca să întrebaţi Spiritul despre asta cînd vă veţi întoarce Acasă mai târziu în aceeaşi zi, iar acum v-aţi îngăduit ca doar să experimentaţi oceanul pe care pluteaţi.

Furtuna ce se apropia

V-aţi ridicat în barcă, aţi privit în zare şi aţi fost surprinşi să vedeţi că în faţă erau nori negri, spre care vă îndreptaţi direct. Aţi simţit ceva adânc din voi. „Am mers pe cât de departe ar fi trebuit să merg. Am avut experienţe neobişnuite şi uimitoare azi, dar acum doresc să mă întorc Acasă". Şi aţi spus din nou: "Şi doresc să mă întorc Acasă". Pentru a treia oară aţi respirat adânc şi aţi spus: "Doresc să mă întorc Acasă. Doresc să fiu iar cu Regele şi Regina, căci această zi a fost foarte lungă". Dar barca nu s-a întors.

În loc de asta, aţi simţit că mergea tot mai repede, iar când aţi privit spre orizont aţi văzut ceea ce aţi numi nori mânioşi, foarte întunecaţi, care se apropiau, iar marea nu mai era aşa de liniştită ca atunci când vă urcaseţi în barcă. Începuse să creeze valuri şi tulburare. Nu mai exista o ordine plăcută, uniformă. Era brutal şi nu vă plăcea deloc experienţa. Nu era deloc ceea ce aţi vrut voi să creaţi.

Poate că era doar o experienţă. Poate că era doar un element al Împărăţiei, dar nu vă plăcea deloc şi era momentul să vă întoarceţi. Dar barca aceea continua să meargă înainte, iar norii de furtună se apropiau tot mai mult, iar acum puteaţi vedea în nori ceva ce acum aţi numi fulger. Acum puteaţi vedea în nori o culoare de un roşu-portocaliu intens, care părea să sară de la un nor la altul, iar asta nu se simţea deloc a fi bine.

Nu mai experimentaseţi niciodată ceea ce acum aţi numi un rău sau o simţire negativă. Niciodată nu mai experimentaseţi ceva precum frica ce începea acum să apară. Dar ştiaţi în profunzime că o să fiţi în siguranţă. Ştiaţi că este doar o altă experienţă în Împărăţie, aşa că aţi respirat adânc şi aţi poruncit bărcii să se întoarcă şi să meargă la ţărm.

Iar voi aţi poruncit cu toată puterea voastră, din cele mai adânci părţi din voi, însă barca a continuat să meargă tot mai repede, tot mai departe de Împărăţie, mai aproape de acei nori de furtună ce se apropiau şi puteaţi vedea, pe măsură ce vă apropiaţi, că păreau şi mai mânioşi. Nu erau doar negri, periculoşi şi întunecaţi, dar din ei ieşea un fel de flacără, ridicându-se chiar din ocean, focuri ce se ridicau direct în acei nori de furtună şi nu se simţea deloc a fi prea bine.

Aţi mai respirat încă o dată adânc şi aţi strigat spre Spirit aşa cum nu o mai făcuseţi niciodată şi aţi spus: "Dragă Spiritule, auzi-mă acum, Dumnezeule Mamă-Tată, căci sunt într-un loc în care nu vreau să fiu. Dragă Spiritule, Dumnezeule Mamă-Tată, este Împărăţia ta. Adu-mă înapoi. Du-mă departe de orice s-ar afla în faţă, căci nu mă pricep deloc la pericole. Nu am nicio experienţă să mă descurc cu ele şi par să fie dincolo de mine, copilul lui dumnezeu, aşa că las toate astea în mâinile tale".

Şi v-aţi aşezat pe fundul bărcii ca să aşteptaţi o clipă, să aşteptaţi că fiţi traşi Acasă... şi nimic nu s-a întâmplat. Nu era niciun semnal că Spiritul ar şti ce se petrece. Barca nu s-a întors. Nu aţi auzit vocile iubitoare ale Regelui şi Reginei.

Fără cale de întoarcere de acum

Şi când stăteaţi acolo, pe fundul bărcii, aţi simţit că mai vine ceva peste voi, o simţire care nu v-a plăcut deloc, o simţire ce părea întunecată, goală şi crudă. Erau vina şi ruşinea.

Ştiaţi în acest moment că ar fi trebuit să ascultaţi acea voce din adâncuri, căci ea vă spusese să nu vă aventuraţi pe oceanul conştiinţei. Ştiaţi că trebuie să fi fost vocea Spiritului. Ştiaţi că aţi plecat în

pofida ei şi acum uite ce se petrece. Senzaţia de vină şi ruşine v-a potopit şi v-aţi promis vouă înşivă că niciodată, niciodată nu veţi mai întoarce spatele Spiritului, că niciodată nu o să mai încălcaţi cuvântul Spiritului, că niciodată nu o să mai ignoraţi acea voce interioară profundă. Aţi promis iar şi iar că niciodată nu o să mai fiţi neascultători faţă de Spirit. Şi acum, pe fundul bărcii, aţi făcut pentru prima oară ceva ce aţi făcut de multe, multe ori de atunci. V-aţi rugat. V-aţi rugat Spiritului.

Aţi implorat: “Dragă Spiritule, auzi-mă, simte-mă, Spiritule. Spiritule, îmi pare rău pentru ceea ce am făcut. Te implor să mă ierţi. Spiritule, ştiu că am greşit. Ştiu că am fost rău. Adu-mă înapoi în braţele tale iubitoare şi nu voi face nimic altceva decât să te onorez, să te ador, să te iubesc şi să fac orice îmi ceri. Dar, dragă Spiritule, ceva se petrece acum. Adu-mă Acasă, te rog”.

Şi nimic nu s-a petrecut… doar că furtuna părea să vină tot mai aproape, iar valurile deveniseră violente, iar ceea ce fusese o muzică frumoasă pe marea conştiinţei era acum tunet, vuiet şi părea a fi mânie şi se apropia tot mai mult.

“Unde este Spiritul? Am strigat către Dumnezeul Mamă-Tată. M-am rugat în genunchi. Am făcut un jurământ solemn că nu o să mai fac niciodată aşa ceva. Nici măcar nu mai plec din castel. Nu o să mă mai aventurez nici prin Împărăţie. Dragă Spiritule, auzi-mă acum. Auzi-mă acum, Spiritule. Dacă mă iubeşti, dacă îţi mai aminteşti de mine, auzi-mă acum. Acum am nevoie de tine”.

Şi v-aţi târât pe fundul bărcii şi aţi privit înapoi, către locul din care veneaţi, către uscat, acolo nu era nimic, chiar şi acolo se întunecase. Şi aţi privit în faţă, în direcţia în care mergea barca... iar un zid de foc se înălţa din ocean, înconjurat de nori de furtună, şi aţi ştiut... aţi ştiut că nimic din voi nu vă mai poate întoarce din loc. Doar iubirea Spiritului vă mai putea salva. Ştiaţi că acesta este momentul vostru final.

Şi când eraţi gata să vă izbiţi de acest zid de foc, de acest nimic, de această teroare, de întuneric şi furie, aţi urlat pentru ultima oară, din străfundul fiecărei părţi din voi. Aţi urlat: „Acum, Spiritule, acum!”

Şi aşa a fost.

Capitolul 3
Zidul de Foc

Şi aşa a fost, în momentul de dinainte de a vă izbi de Zidul de Foc, deasupra zgomotului şi a tunetului forţei uriaşe aflate în faţa voastră, aţi strigat către Spirit din adâncul esenţei voastre: „Acum, Spiritule, acum!" Iar peste tot acest zgomot, peste toată tulburarea, chiar şi peste frica din voi, într-adevăr aţi auzit o voce, o voce de Acasă, care v-a spus: "Niciodată nu vei fi singur".

Şi aţi fost traşi în Zidul de Foc cu o asemenea forţă, cu o asemenea ferocitate încât atunci când aţi intrat în el v-a rupt în bucăţi. V-a îngrozit – avea puterea – v-a îngrozit că vă poate sfâşia, nu doar că vă poate pisa şi învârti, dar că vă putea rupe în bucăţi. Şi la cele mai adânci niveluri ale sufletului vostru v-aţi simţit rupţi în sute de bucăţi, iar fiecare dintre ele era ruptă în mii de alte bucăţi şi fiecare din aceste bucăţi era ruptă într-un milion şi apoi într-un miliard.

Iar când v-aţi gândit, peste tot acest haos, să respiraţi, valul de tocare şi sfărâmare venea iar peste voi şi v-a rupt din nou în miliarde şi miliarde de alte bucăţi şi nu părea să mai existe vreo speranţă. Părea să nu existe cale de ieşire, iar de fiecare dată când încercaţi să vă recăpătaţi echilibrul şi încercaţi să vă adunaţi sau să strigaţi către Acasă, eraţi rupţi în bucăţi din nou, iar şi iar.

În ceea ce a părut un timp nesfârşit, energiile Zidului de Foc au continuat să vă rupă şi să vă sfâşie. De fiecare dată când încercaţi să vă redobândiţi esenţa şi identitatea, vă rupea în bucăţi din nou. Niciodată nu simţiseţi ceva asemănător. Niciodată nu cunoscuseţi o forţă atât de brutală şi distructivă asupra centrului sufletului vostru.

Valuri, valuri şi iar valuri din aceste energii continuau să vină peste voi. De fiecare dată când încercaţi să ieşiţi la suprafaţă pentru o respiraţie, vă trăgea din nou la fund. De fiecare dată când încercaţi să strângeţi din bucăţile care vă erau smulse, mai mult vă era smuls din nou.

Umbra

Iar în toiul acesti tulburări, dureri şi terori, aţi văzut cu colţul ochilor spirituali ceva ce nu mai văzuseţi niciodată. Oh, asta s-a produs pentru un moment foarte scurt, dar aţi văzut un lucru pe care îl cunoaşteţi drept Umbra. V-aţi conectat instantaneu cu acea umbră. Aţi ştiut în acel moment exact ce este. Erau vina şi ruşinea. Era frica voastră. Erau cele mai profunde coşmaruri pe care aţi crezut vreodată că le-aţi putea avea, dar niciodată nu experimentaseţi nimic similar.

Iar în momentul în care aţi văzut Umbra voastră, aţi încercat să fugiţi şi să vă ascundeţi de ea, pentru că aţi simţit că această umbră, acest întuneric provoca toată teroarea din Zidul de Foc. Dar în momentul în care aţi încercat să fugiţi de ea, a venit tot mai aproape, în timp ce orice altceva era rupt în bucăţi. Era precum o furtună care nu se mai sfârşea, precum un uragan şi o tornadă la un loc, sfâşiindu-vă iar şi iar, rupându-vă în bucăţi tot mai mici.

Potenţiale infinite

Iar în această experienţă a Zidului de Foc, care a părut eternă, nesfârşită şi lipsită de speranţă, aţi experimentat şi aţi simţit fiecare potenţial al fiecărei vieţi pe care urma să o trăiţi, al fiecărei familii angelice pe care o veţi cunoaşte vreodată, al fiecărui gând pe care îl veţi avea vreodată şi al fiecărei dorinţe a tot ceea ce vi se va întâmpla vreodată. Pe măsură ce eraţi rupţi în miliarde şi miliarde de bucăţi, fiecare din ele reprezenta un potenţial – fiecare simţire, fiecare decizie, fiecare decizie care nu a fost făcută. În aceste potenţiale erau toate căile pe care le veţi urma şi toate căile pe care nu le veţi urma niciodată.

Aţi continuat să fiţi sfărâmaţi în şi mai multe bucăţi, iar fiecare potenţial era sfărâmat în şi mai multe bucăţi şi în tot acest timp simţeaţi că încercaţi să strigaţi, însă nimic, niciun sunet, nicio simţire, nimic, nu ieşea. Simţeaţi că încercaţi să fugiţi şi să vă ascundeţi, dar de fiecare dată Zidul de Foc vă găsea şi vă târa iar în centrul lui, unde vă sfărâma în şi mai multe bucăţi.

Iar sfărâmarea a continuat pentru ceea ce părea a fi o veşnicie. Era distrugerea întregii speranţe. Rupea orice experienţă aţi fi avut Acasă. Rupea amintirile pe care le aveaţi despre Rege şi Regină. Demola şi distrugea tot ceea ce simţiseţi, văzuseţi sau cunoscuseţi în Împărăţie şi le mutila până când nu mai erau de recunoscut.

Aţi suspinat după încă o respiraţie, încercând să readuceţi viaţa în voi, iar apoi un alt val de sfărâmare venea peste voi, până la punctul în care, în acest coşmar etern, în această eternă spargere a Sinelui, aţi început să eliberaţi.

Eliberarea

Aţi eliberat. Nu mai încercaţi să fiţi cu un pas în faţă, pentru că de fiecare dată când făceaţi asta vă trăgea la fund şi vă rupea iar în bucăţi. Nu mai încercaţi să vă amintiţi vremurile de Acasă, căci de fiecare dată când făceaţi asta era prea dureros. Nu mai încercaţi să vă conectaţi cu niciuna din energiile potenţialelor, pentru că păreau atât de străine şi distante, dar totuşi atât de familiare.

Nu aţi vrut să intraţi în niciunul din aceste potenţiale. Nu aţi vrut să încercaţi să vă ascundeţi în ele, pentru că vă temeaţi că le veţi transforma în realitate. Aşa că pe cât încercaţi să vă trageţi deoparte de asta, vă trăgea la loc înăuntru, vă reabsorbea cu o forţă colosală şi apoi vă sfărâma în bucăţi.

Aţi dat drumul speranţei. Aţi dat drumul dorinţei. Aţi eliberat încercarea de a păstra orice simţire de Sine sau a lui Acasă pe care aţi avut-o vreodată şi aţi ştiut că este sfârşitul. A mai existat un ultim mare efort de a vă găsi calea de ieşire, de a dori şi a vrea să ieşiţi, să fiţi iar în braţele Regelui şi Reginei, un ultim şi eroic efort de a vă întoarce Acasă. Iar când aţi încercat să adunaţi un fel de putere interioară să găsiţi acea amintire, să vă reconectaţi cu ea, să fiţi iar cu Regele şi Regina, energia Zidului de Foc înşfăca fiecare parte din voi, strangulând-o, sufocând-o şi sfărâmându-vă în şi mai multe bucăţi.

La acel punct aţi eliberat. V-aţi predat. Nu mai aveaţi niciun strop de putere. Nu mai aveaţi nicio simţire sau dorinţă. Nu mai aveaţi nicio amintire despre voi şi nici despre nimic din ceea ce fuseseţi. V-aţi îngăduit să cădeţi acum în întuneric, în nimic. V-aţi dat voie să vă aruncaţi în ceea ce aţi simţit a fi moartea Sinelui, distrugerea a orice aţi ştiut sau simţit vreodată.

Aţi dat drumul la tot, iar când aţi eliberat furtuna a început să se liniştească. A început să se

domolească, să se îndepărteze. Dar acum vă găsiţi în nimic. Întuneric. frig. Absolut singuri. Nimic. Un coşmar şi mai rău decât Zidul de Foc în sine, căci acum era gol. Nimic nu rămăsese. Orice parte a identităţii voastre dispăruse.

Atât de gol încât nici întuneric nu mai era. Era nimic.

Mureaţi. Nu mai rămăsese nimic.

Vă duseseţi. Nu mai existaţi.

Şi aşa a fost.

Capitolul 4
Trezirea

Şi aşa a fost, furtunile din Zidul de Foc s-au domolit, iar apoi voi aţi intrat în nimic. Ceea ce aţi simţit a fost pierderea propriei existenţe, chiar dincolo de întuneric. Nu era nimic, absolut nimic.

Dacă acum priviţi profund în sufletul vostru, în acest moment, veţi ajunge să realizaţi că aceasta a fost, poate cel mai dificil moment, cel mai dificil moment pe care l-aţi experimentat. Aceasta este, poate, ceea ce aţi numi cea mai profundă rană, cea mai mare frică pe care orice înger sau om o va cunoaşte vreodată – nimicul absolut.

O parte din voi dorea, de fapt, să fie iar în Zidul de Foc, chiar în toiul întregului haos, al sfărâmării şi al agoniei. În pofida faptului că Zidul de Foc a fost o furtună uriaşă care v-a rupt în bucăţi, care v-a sfâşiat, v-a împiedicat să să adunaţi la un loc, cel puţin în Zidul de Foc simţeaţi esenţa existenţei voastre. Ştiaţi că încă fiinţaţi. Ştiaţi că încă mai trăiaţi într-o formă sau alta. Deşi era teribil, îngrozitor, violent, cel puţin existaţi.

Dar acum, când furtuna se domolise, aţi simţit că aţi căzut în întuneric, în abis, în afara existenţei însăşi. Nu exista nimic exterior vouă care să creeze vreun fel de activitate sau impuls. Nu exista nimic, nicăieri, în jurul vostru. Nu vă puteaţi simţi pe voi. Era cel mai întunecat întuneric, cel mai gol, cel mai rece. Orice simţire a energiei forţei vieţii fusese scoasă. Eraţi absolut singuri. Nimic, nicăieri.

Chiar şi în viaţa voastră de acum, ca om pe Pământ, aceasta este cea mai adâncă rană, cel mai întunecat moment şi de el fug încă foarte mulţi dintre voi – de teama ca aceste lucruri să nu se petreacă din nou. De asta se tem oamenii de moarte, pentru că încă mai au amintirea ieşirii din existenţă. Mulţi oameni care nu înţeleg ce se petrece dincolo de moartea fizică se tem că se vor întoarce în cel mai rece şi gol abis pe care l-au simţit vreodată. Este cu adevărat cea mai mare rană.

Atât de des oamenii îşi umplu viaţa cu drame, cu emoţii şi cu activităţi exterioare pentru că simt că dacă se opresc fie şi pentru o clipă se vor întoarce în întuneric. Ceva din adâncul nostru, al tuturor, simte că vom fi absorbiţi iar în Vid.

Nimic

Iată-vă aici, în nimicul absolut şi puteţi simţi o parte din voi care încearcă să refacă amintirea lui Acasă, amintirea Regelui şi Reginei, dar când făceaţi asta intra în nimic. Când încercaţi să vă amintiţi călătoria cu barca, pe marea conştiinţei, nu ducea nicăieri. Nimic. Când încercaţi să reintraţi în Zidul de Foc, ca să vă urmaţi proprii paşi până la amintirea acum vagă, foarte vagă a lui Acasă, intra în nimic. Întuneric. Singurătate totală. Chiar şi în acest moment în care aţi încercat să respiraţi viaţa în voi, părea să fie absorbită imediat de Vidul în care vă aflaţi.

Nici măcar nu era terifiant în sensul la care v-aţi gândi, căci nici teroarea nu exista în acest abis. Nu era vorba despre frică, pentru că şi când încercaţi să ridicaţi măcar o senzaţie de frică, era smulsă. Se întorcea în nimic. Nimicul părea să soarbă totul din voi. Oricât de mult încercaţi să fiţi în viaţă şi să vă faceţi să existaţi, totul se întorcea în nimic pur.

Adânc în voi încă mai simţiţi atracţia nimicului, a ieşirii din existenţă. Iar timpul pe care l-aţi petrecut în nimic era fără de timp, căci chiar şi timpul, cu simţirea experienţei, succesiunea experienţelor, era smuls, era absolut nimic.

De ce atât de des copiii şi chiar şi adulţii se tem de întuneric? De ce atât de mulţi oameni nu au odihnă noaptea, când dorm? Fiindcă ei încă se tem, încă mai fug de acel nimic. Oh, chiar şi noaptea, în somn, nu se pot linişti. Trebuie să ţină lucrurile în mişcare, indiferent prin ce vise sau activităţi, din cauza fricii că se vor întoarce în nimic, astfel că oamenii şi îngerii deopotrivă îşi construiesc în jur activităţi care să îi distragă, ca să continue să le reamintească că sunt în viaţă.

Umbra

Oh, trebuie să vă spun, dragi prieteni, că nu trebuie să vă temeţi că vă întoarceţi în nimic, că veţi ieşi din existenţă. Vom explica mai multe pe măsură ce continuăm Şcoala, dar această frică este nefondată. Niciodată nu vă veţi mai întoarce în nimic, fiindcă chiar şi acum, când vă aflaţi în Vid, cu totul singuri, ceva s-a petrecut. Aţi simţit o prezenţă, dintr-o dată aţi simţit o prezenţă. Pe atunci nu aveaţi ochi fizici, dar aţi observat ceva: o umbră, aceeaşi umbră pe care o văzuseţi pentru o clipă, doar un moment, în Zidul de Foc.

Şi era aici, din nou cu voi. Umbra era acolo şi v-a făcut să simţiţi ceva din voi. Acea simţire însăşi v-a regenerat, v-a făcut să realizaţi că poate nu aţi ieşit din existenţă. În acel moment frumos şi sacru – un moment, poate, ca niciun altul, pentru că avea un asemenea contrast cu golul şi abisul în care vă aflaţi –, în acel moment frumos şi sacru aţi realizat brusc: „Eu Sunt! Deşi aici e un Vid şi în jurul meu e doar întuneric, îmi pot auzi gândurile şi tocmai mi-am văzut Umbra”.

În acel moment frumos aţi realizat: “Dacă îmi pot auzi gândurile şi mă pot simţi pe mine, prin urmare exist. Nu ştiu unde exist, nu ştiu în ce mă aflu, de fapt nu ştiu nici de unde vin, dar cu siguranţă exist. Mă pot simţi pe mine. Sunt conştient de mine. Nu este nimic altceva în jur, dar dintr-o dată sunt conştient. Nu ştiu cum să ies din asta, dar Eu Sunt. Sunt aici, acum, prin urmare exist. Ca urmare, Sunt”.

Şi în acest frumos moment de transformare, creat de cel mai simplu gând pe care îl va avea vreodată un înger sau un om – „Eu Sunt” – forţa vieţii a erupt dintr-un loc din voi despre care nici nu ştiaţi că există. Energia Spiritului, conştiinţa lui Eu Sunt, s-a ridicat brusc şi i-aţi simţit forma. V-aţi simţit Sinele. Aţi simţit existenţa în cea mai simplă şi mai pură formă în care o veţi simţi vreodată, timp de mult, mult timp ce va urma. Aţi simţit mişcarea energiei forţei vieţii în voi, iar acum, când aţi respirat adânc, v-aţi simţit pe voi înşivă. Nu ştiaţi cine sunteţi, de ce eraţi, însă ştiaţi că sunteţi. Şi în acest moment aveaţi speranţă, speranţa voastră.

În acest moment aţi simţit libertatea, eliberarea. Era greu să încercaţi să o definiţi, dar brusc aţi simţit dorinţa bruscă de a experimenta orice. Aţi simţit dorinţa subită de a vă exprima, de a striga din suflet, de a

striga şi a spune: „M-am trezit, sunt aici”. Chiar dacă nimeni şi nimic nu vă putea auzi sau simţi, cel puţin sufletul vostru se putea bucura. “Eu Sunt! Exist!” Şi, dragi prieteni, în contrast cu momentul de dinainte, în care era nimic, acum aţi experimentat una din cele mai frumoase şi pline de bucurie conştiinţe pe care le veţi experimenta vreodată.

Dar, vedeţi voi, există umbra voastră, umbra pe care aţi luat-o de Acasă, care a venit cu voi prin Zidul de Foc, umbra pe care aţi simţit-o în abis, iar umbra uneori pun în umbră potenţialul bucuriei din viaţa voastră de a spune: „Eu Sunt! Exist, prin urmare Eu Sunt, iar asta este tot ceea ce este necesar”. Căci încă mai există frica, în oameni şi în îngeri deopotrivă, că dacă vă bucuraţi de starea de Eu Sunt a existenţei voastre, aceasta s-ar putea să vă tragă înapoi în abis, în întuneric şi nimic.

Astfel că oameni şi îngeri depotrivă se tem să proclame: „Eu Sunt Cel Ce Sunt”, pentru că simt că aceasta i-ar putea trage iar în nimic. Da, dragi prieteni, nu va fi aşa. Atunci când proclamaţi „Eu Sunt Cel Ce Sunt”, existenţa voastră, faptul că tot ceea ce contează este că voi existaţi, dragi prieteni, aceasta înalţă conştiinţa, darul pe care Spiritul vi l-a dat ca fiinţă-suflet, ca fiinţă suverană.

Sinele suveran

În Vid, când aţi realizat la început propria voastră existenţă, aţi avut senzaţia libertăţii, aţi simţit că vreţi să vă exprimaţi, că vreţi să ştiţi cine sunteţi, iar aceasta v-a ajutat să vă solidificaţi sufletul. În sufletul vostru se află esenţa Spiritului, iubirea Spiritului, dar vă aparţine doar vouă. În sufletul vostru este iubirea Spiritului, dar acum există iubirea şi tot potenţialul de a vă iubi pe voi înşivă, de a iubi pe cine sunteţi, tot aşa cum Spiritul s-a iubit pe sine.

În sufletul vostru se află tot potenţialul de a crea orice alegeţi pentru voi înşivă – nu pentru alţii, ci pentru voi înşivă, tot aşa cum Spiritul poate crea pentru Spirit orice Spiritul alege. Iar în voi este capacitatea de a întreba: „Cine Sunt Eu?”, iar apoi să faceţi o călătorie ce va dura eoni, dar, de fapt, nu va dura niciun pic de timp, pentru descoperirea a cine sunteţi. Iar în sinele suflet se află capacitatea de a vă vedea pe voi înşivă, de a crea oglinda voastră – precum şi Spiritul putea crea oglinzi ale sale – şi de a crea oglinda sau oglinzile voastre astfel încât să vă puteţi vedea propriile exprimări.

Vă puteţi experimenta pe voi înşivă. Puteţi experimenta orice gând, fiecare alegere, fiecare cărare. Sunt conţinute în sufletul ce acum s-a născut – sufletul vostru. În suflet se află fiinţa sa suverană. Asta înseamnă că sunteţi desăvârşiţi prin voi înşivă. Nu este nevoie să trebuiască să aduceţi conştiinţa altora, să aduceţi energie din afară.

În sufletul suveran, divin, totul este desăvârşit. În sinele suveran, divin, sufletul vostru, se află capacitatea de a vă iubi pe voi înşivă atât de profund. Puteţi face asta prin crearea unor imagini în oglindă ale voastre. Puteţi face asta prin crearea unui aspect masculin-feminin care să se iubească atât de mult încât voi să realizaţi iubirea pură şi reală pe care Spiritul o are pentru Spirit. Toate acestea sunt ale voastre.

Şi în acest sine suveran, în fiinţa divină desăvârşită, se află capacitatea absolută de a transforma în orice doriţi şi să regeneraţi orice dezechilibre. Aceasta este conţinută în absolut fiecare dintre noi, pentru că este, de asemenea, şi esenţa Spiritului. Conţinută în fiinţa voastră suverană este şi capacitatea de a fi mereu liberi, de a fi mereu propria unime, de a fi întotdeauna creator. Iar în aceasta se află şi esenţa,

conştiinţa că nimeni nu v-o poate lua niciodată.

Alţii au încercat şi voi i-aţi lăsat să încerce, de fapt. Voi aţi trecut prin experienţe după experienţe pentru a vedea dacă era posibil ca altul să vă ia conştiinţa şi sufletul. Oh, iar jocurile care s-au jucat – vom vorbi despre asta în următoarea sesiune – jocurile care s-au jucat de-a furtul energiei, de-a furtul conştiinţei. Dar, în cele din urmă, nimeni nu poate face asta.

Iar în suveranitatea voastră este conţinută şi rezoluţia absolută. Nu vă puteţi rătăci de la cale. Puteţi crea iluzia că vă rătăciţi de la cale, dar nu puteţi greşi vreodată. Puteţi încerca să greşiţi, puteţi pretinde că greşiţi, dar în cele din urmă nu puteţi. În esenţa Eu Sunt, conştiinţa lui „Eu Sunt Cel Ce Sunt", călătoria este deja desăvârşită.

Deja v-aţi realizat suveranitatea în acest moment În Vid, când aţi înţeles pentru prima dată starea Eu Sunt a existenţei voastre, voi deja v-aţi desăvârşit călătoria. Dar această parte iubitoare, frumoasă, pură din voi are dorinţa de a se exprima şi de a experimenta, căci asta face Spiritul. Spiritul, iubindu-se pe sine, continuu exprimă şi continuu experimentează, iar aici vă aflaţi acum.

Dincolo de Tot Ceea Ce Era

Sunteţi dincolo de Zidul de Foc. Tocmai aţi părăsit Tot Ceea Ce Era. Aţi trecut de conştiinţa Spiritului însuşi. Aţi părăsit Primul Cerc şi nici măcar Spiritul nu s-a aventurat vreodată acolo. Este Vidul, iar acesta este darul şi iubirea Spiritului. Nu mai sunteţi în Împărăţie. Puteţi spune că nimic nu exista aici, fiindcă Spiritul nu fusese niciodată aici. Voi aţi ales să treceţi dincolo de Tot Ceea Ce Era ca să vă înţelegeţi propria suveranitate, să vă creaţi propria cale şi, de asemenea, din iubire pentru Spirit, să vă împărtăşiţi experienţele.

În acest moment tocmai aţi trecut în afara Creaţiei, a Tot Ceea Ce Era. Aţi trecut dincolo de toată conştiinţa şi se poate spune că nici Spiritul nu ştie unde sunteţi. Spiritul ştie doar că sunteţi. Iar în acest moment, în afara a Tot Ceea Ce Era, sunteţi pe punctul de a vă îmbarca într-o frumoasă exprimare a sufletului vostru.

Aici, în afara întregii conştiinţe, nu vă veţi mai întoarce niciodată Acasă, iar o parte din voi a ştiut şi a simţit asta. O parte din voi a simţit încântarea şi tristeţea. Nu vă veţi mai întoarce niciodată Acasă. Pe parcursul a eoni, vieţi în realitatea fizică, vieţi în tărâmurile angelice, voi împărtăşiţi continuu, comunicaţi experienţele voastre către Spirit. Există o legătură constantă cu Spiritul însuşi, dar voi nu vă veţi întoarce niciodată Acasă, iar în acest moment, în afara Zidului de Foc, în afara Primului Cerc, ceva din voi ştie asta. Aceasta provoacă şi o mare tristeţe.

Există o dorinţă, tot aşa precum există acum dorinţa de a vă exprima, există şi dorinţa de a încerca să vă întoarceţi Acasă. Dar precum în experienţa pe care aţi avut-o la marginea uscatului, înainte să plutiţi în bărcuţă pe marea de conştiinţă, partea din voi care vroia să-l experimenteze pe „Eu Sunt", dorinţa de a vă cunoaşte pe voi înşivă era aşa de puternică, atât de copleşitoare, încât aţi izbucnit cu atâta viaţă.

Iar în acest moment a existat din nou o expresie a ceea ce aţi numi culoare, muzică, simţire – o conştienţă absolută într-o stare foarte pură – şi aţi putea spune că acel moment a fost o naştere a voastră. A creat un Sine ce privea în interior şi a creat expresia voastră exterioară.

Sinele interior şi expresia exterioară

Mulţi dintre voi ar considera sinele ce priveşte în interior ca divinitatea voastră. Esenţa pură absolută a Sinelui vostru a fost pusă într-un fel de cocon pentru a privi în interior, spre a explora tărâmuri interioare, spre a explora esenţa, sufletul, divinitatea. Va explora conştiinţa voastră, în timp ce expresia exterioară urma să meargă înainte în Vid. Nu ştia cum sau de ce, nu ştia ce se va petrece, însă dorinţa sa de exprimare a conştienţei sale era atât de copleşitoare încât a izbucnit şi a sfârşit prin a crea fiecare experienţă pe care o veţi avea vreodată.

Iar în acest moment de absolută conştienţă a Sinelui, voi v-aţi deschis. Aţi înflorit. Aţi început să vă extindeţi, iar în acelaşi timp Sinele ce privea în interior a mers ca să înţeleagă conştiinţa voastră, divinitatea voastră, relaţia voastră cu Spiritul, esenţa voastră ca Spirit. Iar Sinele ce priveşte în interior va simţi constant fiecare experienţă pe care o veţi avea. Nu o va judeca, nu o va analiza. Pur şi simplu va fi conştient de ea. Iar sinele ce priveşte în interior va transmite constant noua voastră conştiinţă către Spirit, astfel încât într-o zi Acasă să poată veni la voi. Voi nu vă veţi întoarce niciodată Acasă, dar într-o zi Acasă se va întoarce la voi.

Iată-vă în Vidul absolut, liberi, născuţi, dorind să vă exprimaţi propria stare „Eu Sunt”, respirând din nou, dar de data aceasta în afara a Tot Ceea Ce Este. Iată-vă aici, împreună cu sinele-umbră care v-a însoţit de Acasă prin Zidul de Foc, iar acum plecaţi într-o călătorie de eoni. Aţi respirat adânc, profund, în sufletul vostru. V-aţi spus vouă înşivă: „Eu Sunt Cel Ce Sunt. Sunt conştient de mine”. Iar apoi aţi spus cuvintele ce v-au lansat în călătorie: “Cine Sunt Eu?”

Şi aşa a fost.

Capitolul 5
Umbra

Norma Delaney şi Garret Annofsky

GARRET: Am fost impresionat de împărtăşirea pe care voi toţi aţi dorit să o exprimaţi în legătură cu simţirile trecerii prin aceasta. Aşa că ne vom întoarce să vorbim despre Umbră. Una din primele dăţi în care am devenit conştienţi de ea a fost atunci când am văzut prima lacrimă – sau nu?– şi am început să simţim îndoiala. Când ne aflam în barcă şi am vrut să ne întoarcem, am început să simţim că suntem limitaţi. Am început să simţim vina că nu puteam să ne întoarcem la Rege şi Regină.

Astfel că am început să punem în Umbră unele din primele răspunsuri la experienţele pe care le aveam. Trecând prin Zidul de Foc, noi am fost îngroziţi şi într-un mare disconfort în acea experienţă. Aşa cum Tobias a împărtăşit de dimineaţă, atunci când, în cele din urmă, am reuşit să ne vedem Umbra – şi, desigur, ce este o umbră? Atunci când o lumină străluceşte asupra ta, vezi o umbră – noi am început să ne identificăm cu ea, pentru că asta e tot ce putem simţi din cine suntem. Dar cea mai mare parte din conţinutul său era îndoială, ruşine, frică, vină.

Iar oamenii au început să accepte că asta sunt ei şi a pătruns chiar şi în religii – păcatul originar, că eşti un păcătos, că nu poţi vorbi cu dumnezeu, că trebuie să ai un intermediar. În călătoria noastră noi am încercat să fugim de Umbră, am încercat să ne luptăm cu ea, am încercat să ne negăm Umbra. Dar ea este aici şi mulţi dintre noi au ajuns în cele din urmă să raţioneze: “Ei bine, poate că nu e o mare existenţă, dar cel puţin exist, eu şi umbra mea”.

Dar noi suntem acum în 2009, în acest moment, şi ni se prezintă o mare oportunitate. Ne aflăm în alt moment de tranziţie şi suntem rugaţi să realizăm că suntem mai mult decât Umbra noastră. Ni s-a spus de zece ani: “Şi voi sunteţi dumnezeu”, dar noi am avut atâtea experienţe cu aşa-numitele părţi întunecate din noi – ruşinea, frica şi vina, încât mulţi dintre voi au devenit foarte ezitanţi în a le elibera, deoarece: “De unde să ştiu că exist dacă nu reexperimentez aceste părţi din mine?”

Ne aflăm la punctul de tranziţie - “Dacă mai trec prin altă tranziţie, o să fie la fel de dramatică precum Zidul de Foc? Vreau să fac asta? Poate mai degrabă aş rămâne la „mai puţin decât...” Poate că vreau să trăiesc cu vina şi ruşinea, pentru că cel puţin ştiu că exist, în loc să trec prin următoarea tranziţie, din care nu ştiu ce o să iasă”. Întreaga paletă este deschisă. Pânza este albă.

Dar ne aflăm cumva la un punct similar celui la care Regele şi Regina ne-au spus la revedere în acea ultimă dimineaţă. Ne aflăm la punctul în care Tobias începe să ne spună la revedere. Acum, face el asta pentru că este obosit de noi? Sau pentru că simte că putem face acel pas? Vedeţi, Tobias pleacă de la

noi sau noi plecăm de la Tobias? Tobias ne eliberează pe noi sau noi îl eliberăm pe Tobias? Noi spunem în final: “Tobias, ai fost cu noi de pe vremea templelor din Tien, iar acum ne putem descurca singuri”.

Mulţi dintre noi am fost acolo în persoană şi mult mai mulţi am fost prezenţi în spirit atunci când am mers la Santa Fe, la indienii Anasazi. “Anasazi, ce ne puteţi învăţa acum?” Iar ei au răspuns: “Nu avem nimic să vă învăţăm. Ne bucurăm că aţi venit voi, ca să putem pleca noi.” Aceeaşi poveste când am fost în Anglia, când am mers în Egipt. „Faraonilor, ce ne puteţi spune despre cum să ne trăim vieţile?” Ei spun: „Nu avem nimic de împărtăşit cu voi. Suntem bucuroşi că aţi venit, acum asta ne-a eliberat.”

Astfel că atunci când mergem să-l întrebăm: “Cum să facem asta, Tobias?” El spune: “Nu ştiu. Cum o să faci tu asta?” Ne aflăm la acest punct minunat, acest minunat Punct de Prezenţă al schimbării, în care numai cei curajoşi vor face pasul de a merge acolo unde doar câţiva îngeri din omnivers au mai fost vreodată.

Dar marele atu, ca să spun aşa, este că şi voi sunteţi dumnezeu. Aşa că, pentru mine, cheia pentru a face acest pas graţios este să încep să dezvolt relaţia cu dumnezeul din mine, pentru că este partea care m-a călăuzit până la punctul de a face acest pas. De ce să nu mă ţin de mâna acestei părţi din mine când fac acest pas?

Aşa că putem trece de la a gândi: “Sunt doar o umbră” la a fi tot mai identificat cu acea parte din mine care a creat Umbra? Acesta este pasul pe care eu văd că suntem rugaţi să-l facem, atunci când vom ajunge să înţelegem: “Eu sunt creatorul vieţii mele şi acum îmi asum responsabilitatea pentru crearea vieţii mele”.

Dar această tranziţie va fi pentru mulţi un mare pas. Şi, desigur, noi toţi care ne-am oferit să fim pionierii, avem câteva exemple ale celor care au făcut asta înainte. Putem privi spre Tobias, spre Adamus şi Kuthumi, dar şi ei încep să spună: „Acum este rândul tău să faci paşii. Nu mai avem o mare înţelepciune de împărtăşit cu voi. Noi ne-am făcut treaba de a vă ajuta să vă amintiţi cine sunteţi”, iar acum, precum vulturul ce împinge puiul din cuib, ei spun: “Ştim că poţi zbura”. Iar acum, când se pare că suntem împinşi afară din cuib şi cădem, vom descoperi: “Ştiu că şi eu pot să zbor acum”. Aşa că eu văd această tranziţie ca pe o mare demonstraţie de iubire şi în mod deosebit onorare, atunci când Tobias spune: „Acum şi tu poţi zbura”.

Astfel că noi am avut toate aceste amintiri ale Umbrei noastre şi ale tuturor experienţelor care par provocatoare şi dificile, dar cel puţin ştiam că existăm pentru că puteam vedea Umbra. Acum este pasul lui: „Ştiu că exist pentru că ştiu cine sunt.” Iar apoi îi putem spune lui Saint-Germain peste câteva luni: „Eu Sunt Cel Ce Sunt”.

NORMA: Ce distractiv! Eu o să vorbesc puţin despre motivul pentru care păstrăm Umbra, de ce am considerat noi Umbra drept „cel mai bun prieten”.

Ca să continui ce a împărtăşit Garret, el a spus că noi avem instrumentele numite amintirea Zidului de Foc, amintirea lacrimii, amintirea îndoielii, dar nu ne-am simţit prea bine. Nu ne-am simţit prea bine cu ele. “Nu-mi place ce simt, aşa că dacă pun totul în Umbră şi doar stau aici şi vorbesc despre asta. Dacă le pun în Umbră şi doar stau aici şi vorbesc despre asta, nu mai trebuie să simt”.

A nega este un joc al supravieţuirii. “Nu eu, Umbra a făcut asta. Frica a făcut asta. Ele m-au obligat

să o fac”. Vedeţi? Este aşa de bine! “Acum am pe cine să dau vina. Viaţa mea nu merge deloc şi ce crezi? Un tip îmi dă mie viaţa peste cap. Se numeşte Umbra mea, frica mea. Eu singur nu mi-aş da viaţa peste cap, dar îl am pe el şi pot da vina pentru toate pe el”.

Şi am ajuns foarte obişnuiţi să trăim aşa: „Cum să trăiesc eu fără cel mai bun prieten al meu, frica? Cum să mă descurc printre situaţii dacă nu am pe cine să dau vina? Ştiţi, eu m-aş fi descurcat foarte bine la şcoală, dar frica m-a dat peste cap. M-aş fi descurcat foarte bine în acea relaţie, dar frica m-a dat peste cap”.

Aşa că dăm vina pe Umbră. Noi am văzut-o şi e mereu pe aici. Avem un coş de gunoi în care punem tot felul de lucruri: „Nu vreau să mă ocup de asta. Înseamnă timp, efort şi respiraţie. Nu vreau să am de a face cu asta. Pune-o acolo.” Iar strălucirea vibraţiei sufletului nostru a spus: „O să le păstrez eu până când tu vei fi pregătit să te ocupi şi de asta”. Cât de uimitor.

Noi numim acum acele bucăţi care stau în spaţiul gri aspectele noastre. Destul de amuzant, nu? Aşa că aspectele noastre au devenit ţapii ispăşitori care ne împiedică să ne trăim viaţa. Ele sunt împlinirea creativităţii. Dacă avem Umbra, este ca şi cum spunem: „Dar ce o să se întâmple dacă aş folosi-o şi mai tare drept tipul care este de vină, care face ca viaţa mea să nu meargă?”

Vedeţi ce creativi suntem? A fost primul loc în care am pus primele, primele începuturi ale lui „Nu-mi place cum mă simt cu asta. Bine, o să o pun aici şi o să mă ocup mai târziu de ea.” A fost sclipitor. Suntem nişte creatori magnifici. Da.

E ca şi cum am tăia-o în bucăţele mici, pentru că: „Eu pot să mă ocup doar de câte o bucăţică pe rând”. Sună cunoscut? O respiraţie pe rând. Deci şi câte un pacheţel de frică pe rând? Da. Griul nostru, această parte, Umbra, spune: „Voi ţine eu toate lucrurile care te sperie şi, totuşi, te voi şi mângâia.” Căci dacă am frica mea nu mă simt singur. Nu mă simt ca şi cum sunt gol, în Vid, nimic. Am pe cineva cu mine. Am un prieten bun. Oh! Îmi place asta”.

Ne-am jucat cu el. L-am transformat într-un instrument, încât este greu de imaginat: “Cum să trăiesc fără frică, fără prietenul meu de alături?” Aşa că, pe măsură ce integrez fiecare parte din aceste frici, dureri şi stressuri şi devin doar ceea ce sunt, adică eu, de unde ştiu că exist? Nu mă mai pot uita dincolo să văd aceeaşi umbră a întunericului, umbra fricii. Iar acesta care sunt eu se conectează cu eu-sufletul meu, pentru a experimenta bucuria mea, un dans cu totul nou, o eră nouă a omenirii creative. Vedeţi?

Aşa că am fost încântaţi să descoperim: “Am creat o umbră – oh! Prietenul meu! Şi nu-mi place cum mă simt cu această frică, aşa că tu mă poţi ajuta. Du-o tu pentru mine”. E ca şi cum aş avea pe cineva care să-mi poarte rucsacul. Ştiţi că ne place să punem în rucsac lucruri cu care nu putem lucra acum. “O să mă ajute. Dă-i lui”. Da! Ce joc frumos. Suntem nişte jucători atât de creativi. A fost grozav. Noi suntem grozavi. Ne-a servit timp de eoni până când noi am realizat: “Ceea ce am crezut că este cel mai bun prieten al meu trebuie să se integreze pentru ca eu să devin cel mai bun prieten al meu”. O descoperire gigantică.

Şi putem face asta, respiraţie după respiraţie. Doar câte o parte mică, o mică respiraţie. Integrăm. Pe acest vector purtător al fricii eu îl descriu în glumă ca pe o pizza. Mănânc doar câte puţin. O să păstrez restul de pizza pentru mai târziu. Aţi înţeles? Da! Şi este destul de uşor, pot să mănânc doar câte o felie

mică. Da. Da. Foarte blând, foarte compasionat. Foarte compasionat.

GARRET: Aşa că, în această tranziţie, dacă ştim că avem esenţa întreaga experienţă este foarte diferită. Aşa că, în loc să gândesc că eu sunt Umbra, ajung să cunosc că eu sunt cel ce creează Umbra. Apoi îmi pot pune diferite lucruri în rucsac să le port cu mine cât îmi continui călătoria.

Capitolul 6
Războiul Stelelor

Şi aşa a fost, dragi prieteni şi dragi călători, dragi îngeri şi oameni, voi v-aţi trezit în afara lui Tot Ceea Ce Era. Trecuseţi prin Zidul de Foc şi intraseţi în Vid, unde nu era nimic. Spiritul nu fusese acolo vreodată. Regele şi Regina nu se aventuraseră niciodată atât de departe, dar voi o făcuseţi.

Voi aţi creat oceanul de conştiinţă şi aţi trecut prin transmutare în flăcări. Voi v-aţi dat voie să experimentaţi fiecare potenţial pentru tot ce veţi gândi vreodată, pentru tot ce veţi gândi vreodată, pentru tot ce veţi face vreodată, pentru tot ce veţi simţi vreodată, iar apoi, când furtuna din Zidul de Foc s-a domolit, v-aţi trezit în Vid, nimic.

Pentru iubirea Spiritului

Era terenul de joacă al potenţialului pentru voi. Era darul Spiritului pentru voi, căci cum aţi fi putut ajunge să vă cunoaşteţi pe voi înşivă dacă aţi fi rămas în Împărăţie, în primul Cerc? Era un dar de iubire pe care vi l-a oferit Spiritul.

Da, a fost terifiant să plecaţi de Acasă. Era îngrozitor să vă gândiţi la toate experienţele pe care le puteţi avea vreodată. Era terifiant să vă gândiţi că niciodată nu o să vă mai întoarceţi Acasă, iar o parte mare din voi vroia să rămâneţi acolo. Dar altă parte din voi, pe care acum o numiţi suflet, avea dorinţa de a experimenta, avea dorinţa de a se descoperi pe sine şi avea compasiunea şi iubirea pentru Spirit pentru a merge să experimenteze în numele lui.

Vedeţi voi, Spiritul nu ar fi putut să facă asta singur, cel puţin nu aşa cum o putea face prin voi, prin compasiunea şi iubirea voastră. Pe când eraţi în Împărăţie aţi spus Spiritului: “Voi merge înainte ca un copil al lui dumnezeu ca să aflu ce este dincolo, să aflu cum este să descopăr sinele, să ştiu cine sunt eu. Şi făcând asta, dragă Spiritule, şi tu vei ajunge să cunoşti cine eşti”.

Vedeţi voi, nu a fost nimic greşit în aceasta. Nu au existat alegeri proaste. Nu a existat vreo forţă presantă din afara voastră care să vă spună că trebuie să faceţi asta. Iubirea Spiritului v-a dat libertatea de a intra în Tot Ceea Ce Nu Era. Iubirea voastră pentru Spirit a spus: “Voi merge şi voi descoperi cine sunt, iar când eu voi face asta vei putea descoperi şi cine eşti tu”.

Aceasta a fost marea perfecţiune. Aceasta a fost iubirea, împărtăşirea şi compasiunea în cea mai simplă şi pură formă a sa. Nu a fost nicio vină pentru plecarea pe oceanul de conştiinţă şi pentru trecerea prin Zidul de Foc. Nu era ruşine. Nu a fost judecată din partea Spiritului. Era o aventură pe care voi şi Spiritul aţi ales-o.

Iată-vă aici, în Vid, simţindu-vă pentru prima dată, respirând pentru prima dată în afara Împărăţiei. Iată-vă aici, simţind marea dorinţă de a vă exprima şi bucura. Oh, într-adevăr, era dorul după ceva. În

acest punct nici nu eraţi siguri ce anume era. Era dorul de Acasă care a fost cu voi de atunci încoace.

Barca alegerii

A existat o simţire a separării, ca şi cum aţi fi fost izolaţi de ceva. Poate chiar şi astăzi aţi putea-o defini ca energie a simţirii că aţi fost abandonaţi sau uitaţi. Dar nu aţi fost niciodată aşa. A fost o călătorie prin alegere. Barca pe care voi aţi chemat-o la mal ca să vă poarte pe ocean a venit prin propria voastră alegere şi creaţie. Însă în timp ce voi porunceaţi bărcii să se întoarcă la ţărm, o parte mai profundă, mai iubitoare din voi ştia că este în regulă să plecaţi în călătorie. Iar barca este simbolul călătoriei voastre de atunci încoace.

Este simbolul celei mai mari alegeri pe care aţi făcut-o vreodată. Uneori, ca om, vă întrebaţi de ce exprimaţi o alegere şi apoi ea nu se petrece. Vă întrebaţi de ce vreţi să se întâmple nişte lucruri şi ele nu se petrec cu aşteptarea pe care o puteţi avea în mintea voastră umană. Este barca, barca iniţială, care v-a purtat în călătorie, care vă va purta în suveranitatea voastră, în ceea ce numim Al Treilea Cerc al vostru, în cunoaşterea că sunteţi propriul voastru Unu, în capacităţile voastre creatoare depline.

Această barcă, acest simbol, a fost mereu cu voi. Întotdeauna v-a purtat în călătorie, iar uneori, când omul strigă, urlă sau chiar se roagă, când omul are aşteptări limitate la sinele uman, barca încă vă mai poartă. Este a voastră. Voi aţi creat-o. Nu Spiritul vă spune să luaţi acea barcă. Este a voastră, este aici pentru călătoria voastră.

Există într-adevăr momente în care ieşiţi din barcă. Mergeţi să hoinăriţi, pe o cale umană sau pe una angelică, dar barca este mereu acolo, aşteptându-vă să vă poarte. Este vasul vostru sacru, este cu adevărat spaţiul vostru sigur şi va fi mereu acolo.

Nu există greşeli

Voi face o digresiune pentru un moment de la povestea noastră şi vreau să mă adresez unui nivel foarte profund din voi. Sunt momente în care vă întrebaţi dacă aţi greşit ceva, dacă ai făcut alegerile greşite. Oh, mulţi dintre voi nu mai faceţi alegeri pentru că vă temeţi de ceea ce percepeţi a fi alegerea greşită. Nu puteţi.

Oh, da, puteţi avea o mulţime de experienţe. Noi am văzut îngeri care au experimentat întunericul cel mai întunecat. Am văzut îngeri care au experimentat mult nimic în vieţile lor. Am văzut îngeri şi oameni deopotrivă care au experimentat multă dramă şi traumă. Aceasta este doar o parte a călătoriei voastre, o parte din ceea ce alegeţi, dar în cele din urmă vă întoarceţi în barcă, în vasul sacru, iar acesta vă poartă tot mai aproape de suveranitatea voastră. Şi deja sufletul vostru ştie că veţi sosi.

Aţi putea alege să mai aveţi multe vieţi. S-ar putea să alegeţi multe devieri şi multe căi diferite de a ajunge acolo, dar veţi ajunge. Se spune, este cunoscut, că deja sunteţi acolo. Acum doar treceţi, pentru sufletul şi Spiritul vostru, prin experienţa a cum a fost să ajungeţi acolo.

Din acest motiv noi spunem, uneori şocându-i pe cei cu care vorbim, că nu contează. Toate aceste lucruri pe care le acceptaţi în viaţa voastră, lucrurile pentru care vă îngrijoraţi, lucrurile pentru care vă

panicaţi – de la cele mari, precum moartea, până la mărunţişuri precum neplăcerile din partea familiei şi a prietenilor – nu contează, pentru că veţi ajunge acolo. Deja sunteţi acolo. Acum, cum alegeţi să experimentaţi?

Toate micile lucruri pentru care vă îngrijoraţi sunt. în cele din urmă, doar experienţe, dar nu contează. Puteaţi ajunge acolo pe orice cale alegeţi. Haideţi să respirăm adânc cu asta şi poate că este un timp minunat de a elibera grija. O parte din voi se îngrijorează – ca înger, această parte se îngrijorează de mult, mult timp – „O să reuşesc? O să ajung vreodată la desăvârşire? O să fac vreodată ceea ce am spus Dumnezeului Mamă-Tată că voi face – să mă descopăr pe mine?" Şi răspunsul este, din partea Ordinului Maeştrilor Ascensionaţi care sunt aici, răspunsul este: „Absolut". Acum, cum vreţi să ajungeţi acolo?

Divinitatea

Aşa că iată-vă în Vid, nimic absolut, conştienţi de voi înşivă, conştienţi de sufletul vostru. O parte din voi a plecat ca să privească profund în interior. Uneori i se spune divinitatea sau dumnezeul interior, care a intrat ca să privească conştiinţa a tot ceea ce veţi experimenta – nu fapte şi cifre, ci simţiri, conştiinţa şi conştienţa şi evoluţia sufletului vostru.

Este biblioteca sufletului vostru, simţirile sufletului vostru, viaţa sufletului vostru, iar coconul este un ambalaj care o ţine într-un spaţiu sigur. Precum voi aţi pune bani sau valori într-un seif, la bancă, undeva la păstrare cât sunteţi plecaţi într-o călătorie lungă, ca să vă asiguraţi că mai sunt acolo, voi aţi pus lucrul pe care noi îl numim divinitatea în cocon, pentru ca voi să puteţi ieşi şi experimenta, pentru ca niciodată să nu fie periclitată sau spartă, ca niciodată să nu fie distorsionată şi deformată de niciuna din experienţele pe care le-aţi ales, ca niciodată să nu fie controlată de niciunul din aspectele pe care urma să le creaţi, pentru ca mereu să rămână pură.

Astfel că divinitatea se afla aici, iar acum aţi respirat adânc şi v-aţi dat voie să vă începeţi exprimările, adevăratul început al călătoriei, cunoaşterea lui "Cine sunt eu?" Acestea sunt cuvinte extraordinare. Vă amintiţi din discuţiile de mai devreme că exista doar Unimea, conştiinţa, până când a spus: „Cine Sunt Eu?", iar apoi a erupt în exprimare şi experienţă? Voi, copiii lui dumnezeu, aţi spus aceleaşi cuvinte – "Cine sunt eu?" – iar apoi a început distracţia.

Descoperirea celorlalţi

Ei bine, următorul lucru care s-a petrecut pe când vă dădeaţi voie să vă simţiţi pe voi şi să vă extindeţi, a fost că brusc aţi simţit o altă energie, o energie în afara voastră. Era minunat şi frumos, pentru că acum a început să dea formă Vidului. Nu mai eraţi doar voi şi nimicul, aţi mai simţit altceva. Simpla conştientizare a acestei esenţe diferite v-a atras imediat şi dintr-o dată aţi stat faţă în faţă, metaforic vorbind, cu un alt înger. V-a surprins. V-a încântat. Iar în acel moment aţi ştiut că nu sunteţi singuri. Mai era ceva acolo. Era ca un tovarăş de joacă, un prieten, o altă fiinţă.

Ei bine, energia voastră a sărit pe a lor şi invers. Eraţi atât de încântaţi să descoperiţi încă o fiinţă acolo, iar ceva din voi a spus imediat: "Mai este ceva. Mai este un suflet aici. Pun pariu că ştie calea spre Acasă".

Aşa că după ce aţi făcut ceea ce aţi numi primul dans sau contopire, aţi comunicat cu ei. I-aţi întrebat: “Cum se ajunge Acasă?” Iar cealaltă fiinţă angelică, precum un copil angelic, a spus: „Nu ştiu. Nici măcar nu sunt sigur că există vreun Acasă, dar m-am întrebat şi eu acelaşi lucru. Am spus: „Cine sunt eu şi cum mă întorc Acasă? Poate că împreună putem descoperi. Dacă ne punem energiile la un loc, poate putem descoperi cum să ne întoarcem Acasă”.

Aţi fost de acord. V-aţi gândit că este un plan minunat şi amândoi aţi stat puţin. Nimic nu s-a petrecut. Atunci v-aţi gândit: „Fac pariu că îngerul ăsta ştie drmul spre Acasă, dar nu vrea să-mi spună. Poate că vrea să se ducă Acasă, dar nu avem loc amândoi. Îl vrea pe Acasă doar pentru el. Aşa că poate ar trebui să sar pe fiinţa asta. Poate ar trebui să-i devorez energia, să i-o înghit şi să găsesc răspunsul de a mă întoarce Acasă”.

Aşa cum stăteaţi amândoi acolo, cumva aşteptând să se petreacă ceva, aţi sărit, i-aţi înhăţat conştiinţa şi aţi devorat-o. Desigur, nu aveaţi corpuri fizice, aşa că vorbim în metafore, dar chiar aţi încercat să devoraţi cealaltă fiinţă angelică, iar atunci s-a întâmplat ceva amuzant – v-aţi simţit foarte bine. Era multă energie şi v-a făcut să vă umflaţi şi mai mult. V-a făcut să vă simţiţi diferiţi, să vă simţiţi mai puţin singuri, să vă simţiţi plini şi v-a plăcut senzaţia.

Vom numi această senzaţie „putere”. Acum, este o iluzie absolută şi aşa a fost de atunci încoace, dar aţi simţit această putere şi v-a plăcut. Aţi digerat-o. Aţi lăsat-o să se afle în voi un timp, iar brusc aţi simţit o tulburare în voi, pentru că acelui înger nu-i plăcea să fie acolo şi a început să se zbuciume să iasă.

Cu cât mai mult se lupta să iasă, cu atât mai multă vă luptaţi şi voi, precum doi copii ce se bat, rostogolindu-se, împingându-se, răsucindu-se şi bătându-se, fiecare încercând să ia ceva de la celălalt. Pe cât de mult încercaţi să luaţi energia celuilalt înger, tot pe atât şi el încerca să o ia de la voi.

Oh, iar aceasta durat mult, mult timp, până când, în cele din urmă, amândoi zăceaţi epuizaţi, niciunul nefiind în stare îl învingă pe celălalt. Vedeţi voi, pentru că aveaţi acelaşi factor de conşiinţă, de Spirit în voi, cum puteaţi să-l cuceriţi pe celălalt? Aşa că aţi făcut un acord între voi. Aţi spus: „Hai să încetăm bătaia şi furtul de energie şi hai să începem căutarea împreună, poate amândoi putem găsi drumul spre Acasă mai bine decât ar face-o unul singur”. Şi aţi făcut acest acord.

Ei bine, nu după mult timp, aţi simţit că vine altă energie. Nu după mult timp, încă un înger apărea, iar voi repetaţi procesul de mai înainte. Era o încântare să simţiţi prezenţa altui înger, dar nu după mult timp aveaţi aceleaşi gânduri: “El sigur ştie calea spre Acasă”, iar voi şi prietenul vostru de la început încercaţi să devoraţi şi să furaţi conştiinţa celui de al treilea înger mititel. Şi vă rostogoleaţi, vă împingeaţi şi vă răsturnaţi, încercaţi să vă furaţi energia unul altuia şi v-aţi simţit minunat când i-aţi devorat. V-aţi întors chiar împotriva prietenului vostru de la început, chiar dacă aveaţi un acord să nu vă mai luptaţi între voi. După un timp, acelaşi rezultat – nimic nu s-a petrecut. Zăceaţi obosiţi, storşi şi nu ajunseseţi nicăieri.

Ei bine, desigur, deja simţiţi restul poveştii, căci voi ştiţi că asta s-a petrecut iar şi iar. De fiecare dată micul vostru grup de îngeri se aduna, se năpustea asupra altui îngeraş şi repeta acelaşi ciclu, încercând să-i fure conştiinţa şi energia. Era foarte bine, aproape că dădea dependenţă să încercaţi să devoraţi o altă fiinţă.

În cele din urmă nu a funcţionat. Nu puteţi cuceri o altă fiinţă-suflet. Nu o puteţi prinde în capcană. Nu

o puteţi mânca şi digera, dar se petrece ceva ciudat când asta se petrece: vă simţiţi bine cât sunteţi în procesul în care faceţi asta.

Prieteni pe vecie

Mă voi opri aici şi voi pune o notă de subsol. În grupul iniţial de îngeri pe care i-aţi întâlnit – oh, grupul iniţial de 12, 24, orice număr vreţi să spuneţi voi – în grupul originar aţi dezvoltat o legătură foarte puternică între voi, ca nicio altă legătură pe care aţi cunoscut-o de atunci, pentru că ei erau primii pe care i-aţi întâlnit şi primii pe care i-aţi simţit, primii care... Vedeţi voi, în procesul de devorare şi de încerca să digeraţi alţi îngeri, realmente le-aţi simţit energia, unicitatea, şi aţi realizat câte ceva despre a voastră.

Ei bine, unii dintre voi ar putea spune: “Cu toată bătaia dintre îngeri?”, dar de fapt a fost ceva foarte frumos, căci în final nu puteţi face niciun rău unei fiinţe-suflet. Iar în final, prin fiecare experienţă pe care aţi avut-o cu fiecare îngeraş mititel, aţi aflat ceva despre voi înşivă.

Astfel că grupul de îngeri pe care i-aţi întâlnit iniţial a fost apropiat de voi de atunci încoace. Aţi trăit vieţi pe Pământ împreună cu ei, mai multe vieţi decât cu alte fiinţe. Pentru unii dintre voi sunt ceea ce numiţi ghizii voştri spirituali, pentru că atunci când nu sunt pe Pământ în acelaşi timp cu voi, încă le mai simţiţi prezenţa iubitoare. Încă mai simţiţi experienţa iniţială pe care aţi avut-o cu ei.

Este interesant de observat că, deşi aceştia sunt cu adevărat precum sufletele pereche – acum, asta nu înseamnă că ei sunt parte din sufletul vostru, înseamnă că sufletul vostru şi cu ei sunt tovarăşi şi că aţi petrecut multe vieţi şi experienţe împreună – dar o să fac o observaţie importantă: de cele mai multe ori nu veţi sfârşi prin a vă căsători cu ei şi nici măcar să fiţi în aceleaşi familii fizice.

De fapt, asocierea sau conectarea este atât de profundă încât nu alegeţi să aveţi conexiuni fizice sau karmice cu ei de-a lungul vieţilor. Ei sfârşesc prin a fi prietenii buni. Ei sunt cei pe care s-ar putea să-i întâlniţi şi să-i cunoaşteţi pentru un timp foarte scurt în viaţa voastră, dar totuşi ei sunt foarte conectaţi. Sunt fiinţe pe care uneori le simţiţi în jur tot timpul, chiar dacă nu ştiţi cine sunt, chiar dacă nu aţi petrecut mult timp împreună. Există fiinţe pe care le întâlniţi în viaţă şi care au un impact atât de mare asupra voastră încât nu le uitaţi niciodată şi totuşi nu aţi petrecut mulţi ani sau vieţi fizice cu ei. Aţi putea spune că este un grup de suflete iniţial – nu familia voastră spirituală, aceasta e ceva destul de diferit, ci grupul vostru originar de suflete, iar conectarea încă este prezentă.

Ceilalţi

Aşa că iată-vă aici, cu toţi ceilalţi îngeraşi. Eraţi precum copiii la joacă, copilaşi pierduţi pe un teren de joacă foarte mare, foarte deschis şi uneori foarte întunecat – întunecat din punctul de vedere al faptului că nu ştiaţi… era ca şi cum eraţi pierduţi în pădure. Un mic grup de îngeri pierduţi în pădure, toţi încercând să-şi dea seama cum să iasă, cum să se întoarcă Acasă, chiar dacă abia îşi mai aminteau de Acasă, încercând să-şi dea seama cum să se întoarcă, dar, în acelaşi timp, jucându-se, luptându-se şi rostogolindu-se.

Iar aceasta a continuat. Grupul vostru întâlnea apoi un alt grup mic de îngeri şi repetaţi acelaşi proces. Încercaţi să le cuceriţi grupul şi ai încercau să vă cucerească pe voi. Voi încercaţi să le furaţi ener-

gia, ei încercau să o fure pe a voastră, iar asta a tot continuat, iar de fiecare dată rezultatul era acelaşi – nimic. Nu puteţi cuceri o fiinţă-suflet. Da, puteţi crea o iluzie temporară, dar, în cele din urmă, nu puteţi înrobi, nu puteţi stăpâni, nu puteţi poseda o altă fiinţă-suflet.

Acum, în tot acest timp voi eraţi în Vid. Acolo nu era nimic, cu excepţia fiinţelor-suflet. Şi voi răspunde unei întrebări chiar acum. A existat un număr finit de fiinţe-suflet care au trecut prin Zidul de Foc. Numărul era mare, dar finit. Exista şi o cantitate finită din ceea ce acum aţi numi energie care a trecut prin Zidul de Foc în Vid. Grupul finit de fiinţe-suflet sau îngeri se joacă de atunci cu această cantitate finită de energie. O schimbă, fireşte, o transmută de la unul la altul, dar este aceeaşi cantitate de energie şi de fiinţe-suflet.

Pentru aceia dintre voi care sunt curioşi – "Cât de multe fiinţe-suflet se află în afara lui Acasă?" – o să ofer un răspuns simplu: Unul. Fiecare dintre voi sunteţi singurul care contează. Oh, s-ar putea să existe miliarde şi miliarde de îngeri, dar nu contează, pentru că în ochii Spiritului sunteţi doar voi. În evoluţia sufletului vostru, sunteţi doar voi.

Odată ce începeţi să vă asumaţi responsabilitatea pentru toate celelalte suflete, vă distrage de la voi înşivă. Aşa că amintiţi-vă, oricât de straniu ar fi să vă gândiţi la asta: cât de multe fiinţe-suflet se află în afara lui Acasă? Doar tu.

Începutul creaţiei

Aşa că sunteţi în Vid. Nu era nimic atunci când aţi început, dar acum începuse să se transforme în ceva, datorită exprimărilor tuturor fiinţelor-suflet, ale voastre. Acum voi creaţi dimensiuni cu fiecare gând, fiecare experienţă şi fiecare exprimare pe care o aveţi. Acestea erau dimensiuni non-fizice la începuturi. În cele din urmă ele au devenit dimensiuni fizice, ceea ce acum numiţi universul vostru fizic, dar iniţial erau doar dimensiuni de simţire, de un tip de formă-gând. Acestea erau dimensiuni de experienţe, iar ele erau create în jurul vostru de către voi şi de către alte fiinţe angelice.

Iar în curând a apărut ceva ce acum aţi numi lumină. Nu vorbim despre lumina de la soare sau de cea de la un bec, ci despre lumina din tărâmurile Vidului, care, în esenţă, contura şi dădea formă Vidului. Lumina era conştiinţă. Era un fel de formă-gând, dar nu cea mentală de care sunteţi conştienţi. Dar această lumină dădea o definiţie măreaţă Vidului – adevăratul motiv pentru care aţi plecat de Acasă ca să mergeţi să vă experimentaţi creaţiile voastre – iar acum se petrecea.

Totul se petrecea cu ceea ce aţi numi voi o viteză enormă, dar în alte tărâmuri nu există viteză. Însă se petrecea aşa cum aţi percepe acum drept incredibil de rapid, pentru că pe cât de rapid puteaţi voi dori să exprimaţi, pe atât de repede se petrecea, cu rapiditatea cu care aţi fi avut un gând spiritual.

Vă puteţi imagina, cu aceste mici grupuri sau bande de îngeri – îngeraşi ce se jucau, îngeraşi ce interacţionau cu alte grupuri de îngeraşi – cât de rapid se mişca totul, atât de rapid încât desfidea orice profunzime reală sau conştientizare din partea voastră.

Până într-o zi, cu toată această mişcare şi activitatea ce avea loc între îngeraşi… precum copiii ce se joacă afară. Aţi văzut un copil care se duce la altul şi îi trage un pumn în faţă, nu pentru că ar fi rău, doar pentru că vrea să experimenteze cum este. Şi aşa eram noi toţi, micii îngeri. Eram cu toţii foarte inocenţi.

Eram atât de puri, într-un fel. Eram doar copiii lui dumnezeu aflaţi afară ca să experimenteze cum era să creăm.

Dar pe parcursul întregii tulburări şi al activităţilor care aveau loc în timpul structurării Vidului pe dimensiuni, noi cu toţii am început să observăm ceva: totul încetinea. La început a fost o uşurare, pentru că totul se petrecea atât de repede, cu viteze gândului şi dincolo de ea. Dar acum noi observam că lucrurile încetineau puţin. Reacţia era întârziată faţă de momentul în care aţi fi putut dori să consumaţi o altă fiinţă angelică sau să interacţionaţi cu ea. Acum reacţia era puţin decalată, pentru că toate lucrurile în Vid, în creaţie, începuseră să încetinească.

La început, aşa cum am spus, a fost o uşurare, pentru că aveaţi puţin timp ca să răspundeţi şi, în esenţă, să simţiţi experienţa, însă, pe măsură ce timpul trecea şi lucrurile încetineau tot mai mult, îngerii au început să vorbească despre asta: “Ai observat că lucrurile realmente încetinesc?” Îngerii au început să se proiecteze în afară şi să spună: „Dacă totul continuă să încetinească în ritmul ăsta, ce o să se întâmple cu noi? O să încetăm să existăm? O să încetăm să mai fim?”

Dar în pofida îngrijorărilor noastre, ale tuturor, aceste grupuri mici de îngeraşi au devenit tot mai mari, iar ceea ce acum aţi numi raiduri, războaie sau furt, tentative de furt de energie, au început să se intensifice. Unii au început să revendice dimensiuni, să reclame teritorii ca fiind domeniul lor, spaţiul lor.

Astfel că aceste războaie au ajuns destul de mari, pe scară largă. Lucrul bun a fost că aceasta a creat un uriaş flux de energie pentru construirea a ceea ce numiţi acum dimensiunile voastre şi universul fizic. Dar a fost poate naiv ca noi, îngerii, să facem asta, pentru că, în cele din urmă, putea să existe şi o cale mai uşoară.

Războiul Stelelor

Ceea ce s-a petrecut în cele din urmă a fost că grupurile au început să se adune între ele ca să se protejeze unii pe alţii, ca să vegheze unii asupra altora şi să devină mai puternici. Exista încă senzaţia subterană că, dacă destui îngeri s-ar aduna într-un grup, energia şi conştiinţa lor adunată vor fi suficiente ca să îi ducă Acasă. Dar nu s-a întâmplat niciodată.

Aşa că le era foame. Aveau dorinţe şi mergeau să atace alt grup de îngeri. Îngerii au început să formeze grupuri foarte definite, iar în cadrul acestora erau ierarhii, unii îngeri erau desemnaţi să facă anumite lucruri. Iar în final au apărut 144.000 de familii angelice, 144.000 de familii spirituale.

La un anume moment al creaţiei, fiecare înger a depus un jurământ către una din cele 144.000 de familii. Unele dintre familii erau foarte, foarte mari, cu ceea ce aţi numi miliarde de fiinţe angelice. Altele erau mai mici, dar avem aici începutul unui tip de societate, în care fiinţele-suflet îşi adunau energia pentru ceea ce urma a fi binele comun. Dar deseori, chiar şi în cadrul acelor familii angelice, furtul de energie continua din interior. Însă aici vedem alinierea energiilor cu fiecare din cele 144.000 de familii. Ele au început să lucreze în anumite domenii. Au început să lucreze în anumite tipuri de conştiinţe şi au devenit cunoscute drept Ordine – 144.000 de ordine.

Unii au început să înţeleagă nevoia de ceea ce acum aţi numi pace, căci conştiinţa lor crescuse până la punctul în care realizaseră că războaiele nu duc nicăieri. Erau, în esenţă, o risipă de energie. Rezul-

tatul era mereu acelaşi. Oh, pentru scurt timp puteau exista nişte învingători, dar în cele din urmă nu era aşa.

În cele din urmă, foamea de putere avea să lucreze împotriva celor care caută puterea. Cu cât mai mult grupurile încercau să cucerească alte grupuri, cu atât mai susceptibile deveneau să fie cucerite de un al treilea grup. Iar în tot acest timp lucrurile încetineau.

„Cât de încet?" întrebaţi voi. Atât de încet încât a început să creeze realitatea fizică. Realitatea fizică este creată când vibraţia sau conştiinţa încetineşte la un asemenea nivel încât devine solidă sau definită. Acum, perioada pe care noi o numim „războiul stelelor" era precum seria voastră de filme, foarte similară: filmul „Războiul Stelelor" înfăţişează ceea ce s-a petrecut acum mult, mult timp. Un grup încerca să îl cucerească pe altul. Un grup credea că este mai bun ca altul, dar toate grupurile încercau să găsească sursa supremă.

Oh, a devenit destul de distorsionat şi pervertit, pentru că ceea ce era iniţial dorinţa de întoarcere Acasă devenise acum dorinţă de putere. Acasă fusese uitat. Unele din aceste grupuri aveau o singură misiune – puterea – pentru că se simţeau atât de bine. Oh, nu s-au ostenit să realizeze că, în cele din urmă, puterea era o iluzie. În cele din urmă, dorinţa de putere a dus la şi mai multă dorinţă de putere şi a devenit, în esenţă, sfârşitul oricărui grup sau individ care caută puterea. Dar erau dependenţi de ea. Era ca un drog. De asta am avut acele războaie galactice acum mult timp.

Noi, ca fiinţe angelice, nu zburam de colo-colo în mici nave spaţiale de luptă. Noi ne contopeam energiile. Noi am creat un tip de conştiinţă sau formă-gând – care, cred că aţi putea spune, poate fi simbolizată de micile nave spaţiale –, dar pe atunci aşa ne contopeam energiile.

Războaiele au devenit foarte, foarte intense şi se poate înţelege că au devenit foarte distructive. Dar, în cele din urmă, un suflet nu poate fi distrus. Oh, aţi putea azvârli un suflet în altă dimensiune, într-adevăr, şi asta s-a petrecut de multe ori. În aceste războaie ale stelelor, atunci când un grup ataca un altul, găsea moduri de a-l arunca departe, în alte dimensiuni, să-l arunce violent în altă parte. Dar s-a petrecut ceva interesant – fiecare fiinţă-suflet se întoarce. Oricât de îndepărtată ar fi fost dimensiunea în care era aruncată, ceva din ea o readuce, o aduce înapoi. Cred că aţi putea spune că este un tip de renaştere angelică pe care am descoperit-o acum mult timp – cum să vă aduceţi pe voi în Acum. Şi noi am reuşit.

Dar în timpul acestor războaie intense, în timpul acestor coliziuni de energii şi conştiinţe, lucrurile au continuată să încetinească până la punctul în care a devenit înspăimântător, până la punctul la care noi am simţit că s-a mers prea departe. Universul fizic era acum manifestat din cauza energiei încetinite.

Ceea ce voi cunoaşteţi drept universul vostru fizic nu este de fapt atât de mare pe cât ar putea crede unii savanţi. De fapt are o formă circulară, iar ei au tendinţa de a folosi instrumente nu prea exacte pentru a măsura timpul, spaţiul şi alte câteva lucruri. Dar universul fizic fusese creat şi fiinţe-suflet şi familii ale lor au început să meargă în această realitate fizică.

Energia lor a fost atât de încetinită încât s-au găsit în universul fizic. Ei au descoperit că sunt nu într-un corp cum aveţi voi acum, ci înconjurând energetic ceea ce acum erau planete, sisteme solare şi galaxii în devenire. Au început să marcheze aceste teritorii ca fiind ale lor, aparţinând familiilor lor spirituale.

Astfel că, până şi în ziua de azi, într-un fel, atunci când priviţi la universul vostru fizic puteţi vedea

istoria. Puteţi vedea istoriile vechi ale unora din bătăliile ce au avut loc chiar şi în universul fizic, între fiinţe non-fizice la acea vreme, dar a existat lupta pentru putere şi teritoriu. Iar lucrurile continuau să încetinească şi să încetinească până când s-a ajuns la etapa aproape critică.

Voi eraţi acolo, eraţi conştienţi şi eraţi îngrijoraţi de ceea ce urma să se petreacă. Puteaţi simţi că întreaga Creaţie era pe punctul de a ajunge la un blocaj, iar întrebarea a răsărit, din partea voastră şi a altora cu aceeaşi conştiinţă: “O să ieşim din existenţă dacă expansiunea conştiinţei se opreşte? O să ne întoarcem în Vid dacă ne vom opri expansiunea? Oare toată creaţia va imploda dacă lucrurile ajung atât de încete încât intră în blocaj?”

Şi cu asta, dragi prieteni, vom încheia acest segment, dar haideţi să respirăm adânc mai întâi. Acum sunteţi un înger ce experimentează propriile creaţii, în ceea ce înainte era Vidul, dar care acum este plin de exprimările voastre.

Şi aşa a fost.

Capitolul 7
Ordinul Arcului

Şi aşa a fost, voi aţi pus întrebarea importantă: „Cine Sunt Eu?” Această unică întrebare v-a lansat în milioane de călătorii, care au părut să dureze eoni, dar abia dacă este o respiraţie de când aţi şoptit acele cuvinte.

De atunci, în locul care înainte era Vidul, creaţia a înflorit. S-a dat formă, sens şi structură a ceea ce era nimic. În acest timp, sufletul vostru, divinitatea voastră, învăluită în cocon pentru protejare şi privirea în interior, s-a mărit, a crescut şi s-a extins exact aşa cum aţi ales voi să facă.

Dumnezeu în pregătire

Exprimările exterioare ale voastre, într-un fel, înseamnă foarte puţin. Sunt doar experienţe, pentru că sufletul le percepe ca fiind mult mai mult – înţelepciune, cunoaştere spirituală, cunoaşterea sensului lui „Eu Sunt Cel Ce Sunt”. Orice durere, orice răni nu sunt simţite de suflet, de Spirit, căci el cunoaşte fiecare experienţă în înţelepciunea sa, în descoperirea sa a cine sunteţi cu adevărat.

Şi în tot acest timp, în timp ce interacţionaţi cu alte fiinţe angelice, în timp ce vă formaţi familiile spirituale, în tot acest timp sufletul creştea, se maturiza şi se pârguia. În tot acest timp sufletul vostru s-a pregătit pentru călătoria lui. Oh, da, a privit adânc în interior, dar în timp, la momentul potrivit, va începe călătoria de a vă întâlni, într-un mod foarte real şi conştient, fără a mai fi nevoie să fie înfăşurat şi protejat, ci alăturându-se vouă în realitatea pe care o alegeţi voi.

Şi în tot acest timp, cât Vidul se transforma în creaţia frumoasă, prin voi şi prin alte fiinţe suflet, Acasă, în Împărăţie, Regele şi Regina simt totul. Ei ştiu totul. Nu au uitat. În timp ce amintirea lui Acasă părea să fi fost eliminată sau, cel puţin, ascunsă foarte adânc în voi, Regele şi Regina, Dumnezeul Mamă-Tată şi Tot Ceea Ce Era încă vă mai pot simţi. Ei cunosc fiecare gând.

Ei cunosc fiecare emoţie, cunosc fiecare experienţă, iar iubirea lor este cu voi. Din iubire şi compasiune pentru voi ei nu vor face nimic în locul vostru. Ei ştiu că indiferent ce situaţie vă oferiţi vouă înşivă, indiferent ce experienţă, indiferent cât de agresivă sau dificilă sau întunecată, sau cât de bucuroasă şi frumoasă, ei nu interferează datorită compasiunii. Ei ştiu, aşa cum şi eu aş vrea ca voi să ştiţi, că veţi ieşi din fiecare experienţă ca o fiinţă mai măreaţă. Ei ştiu că nimic nu poate distruge sufletul, nimic nu-l poate lua de la voi, că orice experienţă pe care o aveţi este a voastră prin alegerea unui anume nivel din voi, iar ei onorează şi respectă asta şi, ca urmare, nu intervin. Ei vă trimit continuu iubirea lor şi primesc continuu ceea ce face sufletul vostru şi cum se dezvoltă.

În tot acest timp, dragi prieteni, în războiul stelelor, în Vid, indiferent unde eraţi, voi vă creşteaţi sufl-

etul, vă pregăteaţi pentru propria suveranitate. Eraţi dumnezei în pregătire, învăţând căile creaţiei şi ale Spiritului.

Ordinele Angelice

Astfel că iată-vă, aliniaţi sau afiliaţi acum cu una din cele 144.000 de familii spirituale. Acestea se numesc Ordine, pentru că este prima dată în creaţie când se stabileşte un fel de ordine. Nu mai sunteţi doar îngerii-copilaşi pe un mic teren de joacă, acum vă maturizaţi. Vă întorceaţi la voi înşivă şi vă aliniaţi cu alţii.

Prin alte fiinţe angelice, fie că erau din familia voastră spirituală, fie că erau din altă familie, voi învăţaţi despre voi înşivă. Şi, din nou, acesta este un dar al Spiritului, căci dacă aţi fi fost singura fiinţă-suflet din afara lui Tot Ceea Ce Era, v-ar fi fost şi mai greu să învăţaţi şi să înţelegeţi cine sunteţi. Dar cu toţi ceilalţi copii ai lui dumnezeu, bucăţi de dumnezeu, aflaţi alături, voi învăţaţi de la ei şi ei de la voi. Voi împărtăşiţi o experienţă, căci una din bucuriile Spiritului este să împărtăşească. Voi împărtăşiţi compania. Vă împărtăşiţi percepţiile şi înţelepciunea prin ceilalţi. Ei sunt o oglindă pentru voi. Ei nu sunt voi, dar sunt precum o oglindă, iar acum începeţi să vă vedeţi pe voi înşivă în multe moduri diferite.

Fiecare suflet îşi are propria călătorie. Creşte în ritmul propriu şi conform căii sale. Nu există o cale prescrisă pentru grupuri. Fiecare suflet progresează în ritmul propriu, aşa cum doreşte şi cum îi place. Poate părea că multe sunt mult, mult în spate, dar şi asta este o iluzie. Nu există nicio măsurătoare a cine este mai faţă şi cine este mai în spate. Este ceea ce este, iar în cele din urmă toate fiinţele-suflet îşi vor găsi locul lor suveran, vor ajunge la înţelegerea că nu vor găsi răspunsurile la o altă fiinţă-suflet, că nu vor descoperi răspunsurile într-o carte sau la o fiinţă angelică. Fiecare fiinţă-suflet va descoperi că este suverană. Îşi are toate răspunsurile şi toate soluţiile în sine.

Dar fiecare fiinţă-suflet este lăsată să descopere aceasta pe cont propriu, în modul ei unic şi absolut genial. Când vedeţi zăcând pe stradă un beţiv sau un vagabond, nu-l judecaţi, pentru că s-ar putea să fie un suflet foarte avansat, cum aţi spune voi. S-ar putea să-şi acorde experienţa de a pierde totul. Unele fiinţe-suflet, unii oameni îşi acordă experienţa intrării în profunzimile întunericului, nu pentru că sunt slabi, nu pentru că greşesc, ci pentru că au ales experienţa profunzimii întunericului, care îi ajută să răspundă la întrebarea: „Cine Sunt Eu?”

Aşa că, dragi prieteni, Ordinele, familiile spirituale au fost create. Şi a fost un proces uimitor să vedem cum, în pofida tuturor luptelor care avuseseră loc şi a furtului de energie, fiinţele-suflet îşi puteau pune la un loc inimile şi sufletele ca să înceapă să lucreze pentru binele comun, deşi rămâneau indivizi. Îşi puteau combina energiile creative pentru a se extinde, a creşte, a învăţa.

Aceste 144.000 de ordine au fost familiile spirituale iniţiale, cu nume ce încă sunt rostite în limbile omeneşti în ziua de azi: Ordinul lui Mihael, Arhanghelul Mihail, Ordinul lui Amael, Ordinul lui Metatron, cunoscut acum ca Yoham, Ordinul lui Gavriil şi multe, multe altele... Ordinul lui Uriil, iar numele pot continua. Fiecare dintre voi provine dintr-unul din aceste ordine.

Au fost nişte lucruri extraordinare – primele şcoli care au fost înfiinţate vreodată, da, în tărâmurile angelice, locuri de învăţare, de obţinere a unor înţelegeri profunde. Meditaţiile au fost făcute prima dată

într-unele din aceste familii spirituale. Înţelegerea regenerării energiei şi a transmutării conştiinţei au fost dezvoltate în unele din laboratoarele familiilor spirituale.

Fiecare familie şi-a asumat atribute unice. Unele dintre familii au început să împărtăşească cu altele, să comunice cu ele, să le înveţe ceea ce aflaseră ele. Substratul acestor lucruri era dorinţa de reveni Acasă, dar acum exista şi dorinţa de a învăţa despre sine, despre grup şi despre toată creaţia.

Aceia dintre voi care se află aici, aceia dintre voi care ascultă aţi fost unii dintre liderii, cum aţi spune voi în terminologia voastră actuală, ai acestor familii spirituale. Aţi fost cei care au contribuit la organizarea fiinţelor-suflet individuale şi cei care au contribuit la proiectarea primelor şcoli, primele incubatoare ale conştiinţei. Voi aţi fost cei care au mers în afară ca să ajute unele din fiinţele-suflet pierdute. Nu erau pierdute pe vecie, însă rătăceau prin alte tărâmuri. Aţi mers la ele ca să le arătaţi că exista un grup, o familie, că puteau deveni parte din ea ca să îşi poată descoperi propriul sine.

Voi aţi fost în acele familii spirituale şi – Shaumbra îndeosebi – voi proveniţi din toate familiile spirituale. Nu veniţi doar din Ordinului lui Mihail, nu faceţi parte doar din Ordinul Hapuru sau din oricare alta dintre familiile spirituale. Dar pentru că aţi fost lideri şi pentru că aţi fost noii gânditori ai familiilor voastre spirituale, voi aţi contribuit la crearea comunicării şi compatibilităţii cu alte familii spirituale.

Cea mai mare adunare

Aşa a fost când toate energiile creaţiei au început să încetinească până la un punct de criză… şi, din nou, exista îngrijorarea că dacă totul va ajunge la oprirea absolută, dacă expansiunea conştiinţei ar înceta, atunci totul s-ar prăbuşi în sine, iar tot ce este în afara lui Acasă cu adevărat ar înceta să mai existe. Aşa că exista o îngrijorare, se discuta despre “Ce se petrece?”

Unii au început să parceleze sau să măsoare, folosind un tip de matematică spirituală, au început să calculeze când totul se va opri. Unii lucrau la ceea ce aţi numi un tip de dezvoltări ştiinţifice, cum să revigoreze energia. Dar tot ce s-a încercat părea să nu aibă niciun succes.

Astfel că la un anumit punct, la ceea ce am numi masa critică a încetinirii, liderii familiilor spirituale şi ai întregii creaţii au început să se conecteze şi să comunice la nivelul sufletului, al celor mai profunde părţi interioare, cu alţi lideri ai altor grupuri. Unele din aceste grupuri erau foarte rănite din cauza bătăliilor ce avuseseră loc. Unele aveau ceea ce aţi numi ziduri sau fortificaţii energetice în jurul lor. Multe dintre ele erau foarte neliniştite sau nervoase faţă de oricare altă familie spirituală. Se izolaseră în sine. Simţeau că este mai sigur să stea deoparte.

Şi totuşi chemarea a fost lansată de la un lider de familie spirituală la altul, până când toate cele 144.000 de familii au fost conectate. Iar liderii familiilor au spus: „Este nevoie să ne alăturăm energiile pentru binele comun sau ne vom confrunta cu potenţiala dispariţie comună”.

Şi aşa a fost, toate aceste familii şi-au trimis reprezentanţi la o mare adunare, şi a durat ceea ce voi aţi numi un timp foarte lung de pregătire, conectare şi comunicare între liderii tuturor familiilor, dar, în cele din urmă, toţi au fost de acord. Toţi au fost de acord să se alăture în prima uniune a familiilor spirituale, ce reprezentau toate fiinţele-suflet, toţi îngerii din creaţie.

Sute de reprezentanţi ai fiecărei familii au fost trimişi la acea întâlnire, dar numai câţiva din fiecare

familie au fost aleşi să vorbească din partea respectivei familii. Fiecare familie era ceea ce aţi numi egal reprezentată. Nu era vorba despre mărimea acelei familii, ci despre caracterul ei unic.

Astfel că familiile s-au adunat şi aceasta a fost prima adunare a tuturor fiinţelor. Este un format care încă este folosit astăzi pe Pământ în caz de criză, atunci când sunt războaie, când sunt probleme globale. Formatul încă este folosit în prezent – adunarea reprezentanţilor.

Iar această adunare a fost numită Ordinul Arcului. Era numită Ordinul Arcului pentru că fiecare familie spirituală dezvoltase până acum o energie arhetipală, o energie unică şi proprie. Ordinul lui Mihail, de exemplu, era energia arhetipală a adevărului. Ordinul lui Amael reprezenta energia arhetipală a speranţei, iar lista continuă. Însă toate familiile au fost chemate şi au discutat situaţia. Şi, dragilor, dacă vă aflaţi aici, dacă ascultaţi acestea acum, aţi fost la acea adunare. Fiecare dintre voi care este atins de acest material, într-un mod sau altul, s-a aflat la acea adunare.

Iar la acea adunare s-a discutat mult despre potenţialul încetinirii şi despre cum să reluăm expansiunea conştiinţei. Şi, desigur, aşa cum vă puteţi imagina, au fost multe certuri şi multe neînţelegeri. Au fost vehiculate multe teorii, dar toate au fost acceptate, toate au fost ascultate şi, pe cât posibil, a fost cât de puţină judecată cu putinţă referitor la ele. Oh, da, uneori, din cauza energiei tensionate din Ordinul Arcului, s-a izbucnit în ceea ce acum cunoaşteţi drept emoţiile mâniei şi frustrării şi ale oboselii, dar toţi ştiau că o soluţie trebuie găsită.

Acum, în tot acest timp, ca un fel de metaforă, Spiritul aflat în Împărăţie privea, asculta această adunare a îngerilor, Ordinul Arcului, iar în inima Spiritului era bucurie, pentru că privea cum toţi copiii lui dumnezeu îşi asumau acum responsabilitatea pentru ei înşişi, lucrau împreună pentru binele comun, dar şi pentru sufletul lor individual şi exprimarea proprie. Aşa că aţi putea spune că în acea zi Spiritul zâmbea, ştiind că îngerii lucrau la propria rezoluţie.

Planul speranţei

Multe, multe idei şi teorii au fost enunţate, iar în final 33 de planuri au fost acceptate. Fiecare plan era diferit în sine şi fiecare a fost, de fapt, pus în practică. Unul dintre planurile pe care le cunoaşteţi se numea „Crearea Pământului”. Acesta a fost, poate, unic şi poate cel mai riscant din toate, însă conţinea cele mai mari speranţe. În Ordinul Arcului, planul pentru locul numit Pământ era destul de simplu.

Ordinul a ceea ce acum numiţi Gaia sau energia manifestării fizice urma să meargă pe una din planetele unui sistem solar, într-un loc foarte, foarte îndepărtat, un loc care nu a fost supus niciunui război din universul fizic, un loc mic şi retras, neafectat de luptele energetice. Iar Gaia, fiinţă angelică, urma să preia un grup de îngeri şi să meargă acolo şi să planteze seminţele vieţii sau ale conştiinţei în stânca pe care acum o numiţi Pământ. Urma să respire în acea stâncă viaţa însăşi, ceea ce, în cele din urmă, va crea atmosfera, aerul, apele, iar apoi şi plantele, animalele şi toate lucrurile care vor susţine un anume tip de forme de viaţă fizică.

Aşa că, atunci când acest plan a fost implementat, Gaia a fost chemată. În onorare, Gaia, reprezentându-şi familia, şi-a luat echipa de sprijin angelic şi a coborât printr-un culoar, construit cu mare grijă, către micul loc numit Pământ şi a început să respire viaţa aici.

Parte a planului era că Pământul urma să aibă atribute fizice şi energetice unice, astfel încât cei din afară să nu poată interfera, astfel încât dacă una din familiile spirituale ar fi decis să nu mai onoreze acordul, ar fi decis că va ataca locul numit Pământ, i-ar fi fost foarte, foarte dificil, aproape imposibil. Pământul urma să devină un mare experiment şi o mare scenă pentru a rezolva unele din problemele ce apăreau odată cu încetinirea energiei.

Multe, multe alte planuri au mai fost propuse – 32 de alte planuri – şi fiecare dintre acestea a fost pus în acţiune. Dar noi vorbim aici despre planul Pământului sau despre planeta Pământ, pentru că a impus ca un număr mare de îngeri din fiecare familie spirituală să coboare în cele din urmă, să-şi reducă vibraţia, să coboare pe Pământ, să preia o formă fizică şi atribute precum timpul şi spaţiu, să preia un corp fizic care va simţi durerea şi, în cele din urmă să preia o minte care va permite fiinţelor angelice să opereze pe Pământ.

Şi motivul era destul de simplu. Pe Pământ, care urma să fie un fel de mediu protejat, iar aici urma să preluaţi o formă fizică ce va permite realităţii să încetinească, dar fără să iasă din existenţă, fără să se oprească, iar evoluţia va fi foarte, foarte înceată. Grupul de îngeri ce va coborî pe Pământ urma apoi să treacă iar prin toate experienţele pe care le-au avut în tărâmurile non-fizice, să le pună în scenă în realitatea fizică.

Acum, evident, scena ce era pregătită pe Pământ avea să facă punerea în scenă destul de diferită de ceea ce fusese în alte tărâmuri, dar urma să permită îngerilor să se bată din nou, dar acum într-un mod fizic, foarte, foarte real. Le-ar fi permis să fure energie unii de la alţii, dar cu implicaţii foarte directe şi consecinţe foarte reale. Le-ar permite îngerilor să se întoarcă şi să simtă cum a fost să se conecteze cu sau să iubească un alt înger, aşa cum o făcuseră în tărâmurile non-fizice, însă pe Pământ. Dar în această realitate încetinită ei urmau să aibă capacitatea de a vedea consecinţele. Urmau să aibă capacitatea conştientă de a face alegeri, iar apoi de a privi şi de a realiza cum s-au manifestat alegerile lor, ceea ce, în final, le va permite tuturor îngerilor să fie mai conştienţi de alegerile lor.

Pământul era un loc în care fiinţele angelice puteau merge să simtă şi să reexperimenteze acum ceea ce făcuseră în tărâmurile angelice, însă într-un teatru al vieţii foarte solid, real şi plin de urmări.

Răspunsul la chemare

Dar marea întrebare era: cine o să meargă? Ordinul lui Gavriil a fost chemat şi a fost rugat să sune din trâmbiţa metaforică, să cheme îngeri din toate familiile spirituale care să fie primii care să meargă pe Pământ, primul val. Cel puţin 13 reprezentanţi din fiecare familie spirituală au fost primii care să vină pe Pământ, iar mulţi, mulţi alţii îi vor urma, dar iniţial a fost doar acest grup mic. Astfel că Gavriil a sunat din trâmbiţă peste toată Creaţia cunoscută, chemându-i pe cei care ar vrea să meargă pe Pământ.

Oricât de incitant şi aventuros suna, cei din Ordinul Arcului nu puteau garanta ce se va petrece, nu le puteau garanta întoarcerea. Cunoscând dinamica Pământului şi atracţia energetică puternică, ei nu ştiau dacă nu cumva fiinţele angelice, potenţial, se puteau pierde cu totul pe Pământ, dacă nu ajungeau atât de implicate în această realitate încât să nu mai iasă vreodată. Nu se ştia şi, ori una, ori alta, era un mare risc. Când s-a lansat chemarea, mulţi, mulţi îngeri s-au tras în spate. Nu au vrut să aibă nimic de a face

cu asta.

Dar atunci când s-a emis chemarea, un mic grup de îngeri, dedicaţi lui Tot Ceea Ce Este, dedicaţi expansiunii conştiinţei, eliberării începutului expansiunii lui Tot Ceea Ce Devenea, au făcut un pas în faţă. Mulţi dintre cei ce au păşit în faţă erau chiar cei care fuseseră chemaţi în Ordinul Arcului pentru a contribui la găsirea unei soluţii, iar mulţi dintre aceia eraţi voi.

Voi eraţi deja în Ordinul Arcului. Voi deja cunoşteaţi toate planurile şi toate consecinţele şi toate potenţialele pentru eliberarea conştiinţei, aşa că aţi făcut un pas înainte. Mulţi dintre voi au fost în primul val de îngeri, mulţi în al doilea sau al treilea val, dar voi aţi păşit în faţă şi aţi spus: „Merg eu".

Oh, da, era o frică în interior, dar şi încântare. Oh, da, fiecare dintre voi a avut momente în care v-aţi întrebat ce faceţi şi la ce v-aţi gândit când aţi ales asta, dar fiecare dintre voi avea dorinţa copleşitoare de a intra în această experienţă nouă, de a merge în locul numit Pământ, să simţiţi cum este să preluaţi o formă fizică. Ce realitate extraordinară! Nu mai erau doar ceea ce acum aţi numi gânduri pufoase, senzaţii diafane sau realitatea non-fizică- Acum puteaţi intra într-una din cele mai profunde dimensiuni din toate şi nu doar ca să o observaţi, ci să fiţi implicaţi şi adânciţi în ea.

Aşa cum am mai spus povestea înainte, este vorba despre pictorul care creează un tablou frumos şi îl iubeşte atât de mult încât, în loc să rămână separat, în afara picturii, se hotărăşte să sară în tablou şi să devină parte din el. Şi asta aţi făcut voi. Voi aţi ridicat mâna. Voi aţi spus: „Merg eu". Acesta, dragi prieteni, este un serviciu uimitor. Asta înseamnă a fi curajoşi şi îndrăzneţi. Aceştia sunteţi voi.

Aţi făcut asta o dată, aţi mai făcut-o de multe ori de atunci. Tindeţi să fiţi primii care intră în energii. Tindeţi să fiţi exploratori şi aventurieri şi da, uneori vă oboseşte teribil. Uneori vă întrebaţi de ce continuaţi să faceţi aceste lucruri, de ce continuaţi să mergeţi în energii noi. Dar aceştia sunteţi voi şi vă cer absolut fiecăruia dintre voi să vă iubiţi pe voi înşivă pentru asta, pentru că sunteţi şi în avangarda creaţiei. Voi sunteţi, de asemenea, adevăraţii lideri ai familiilor voastre spirituale.

Uneori voi vă micşoraţi pe voi înşivă. Vă diminuaţi. Credeţi că sunteţi doar un om de o importanţă redusă. Dar eu voi privi acum în sufletul vostru. Ştiu cine sunteţi şi vă voi reaminti că sunteţi aventurieri, că sunteţi îndrăzneţi fără limită şi că iubiţi aşa de mult Spiritul, familiile voastre spirituale şi toate fiinţele angelice încât vă daţi voie să fiţi primii în energiile noi.

La revedere

Aşa că aţi ridicat mâna şi aţi fost printre primii. Mai întâi a venit vremea să spuneţi la revedere familiilor voastre spirituale. V-aţi întors la ele, le-aţi întâlnit adunate la sfat şi le-aţi spus despre decizia voastră şi despre ce făceaţi, iar ei au fost uimiţi. Vă venerau, aşa cum o fac de multă vreme.

Apropo, este în acelaşi timp o binecuvântare şi un blestem. Ca lideri ai familiilor voastre spirituale, aveţi tendinţa de a le prelua şi problemele lor. I-aţi simţit privindu-vă, întrebându-se cum progresaţi, întrebându-se ce faceţi, pentru că în cele din urmă, succesul eliberării conştiinţei voastre, succesul trecerii în propria voastră suveranitate determină o parte a succesului lor. Voi faceţi asta primii. Ei vă vor urma. Este un volum fenomenal, uimitor de responsabilitate. Iar până la finalul sesiunii noastre curente vă voi cere să eliberaţi asta, pentru că va fi greu să mergeţi înainte purtând pe mai departe povara familiei voas-

tre spirituale.

Dar a trebuit să-i întâlniţi. Le-aţi spus că veţi merge în locul numit Pământ. Aţi văzut iubirea din inimile lor, aţi văzut emoţia, aţi văzut dorul pe care îl vor avea pentru voi. A fost ceea ce aţi numi o adunare foarte emoţionantă atunci când le-aţi spus la revedere, pentru că nu ştiaţi dacă îi veţi mai vedea vreodată. Nu ştiaţi dacă vă veţi mai întoarce vreodată la ei. Ajunseseţi atât de apropiaţi şi conectaţi, dar le-aţi spus la revedere.

Voi v-aţi întors la Ordinul Arcului, unde i-aţi întâlnit pe reprezentanţii tuturor familiilor angelice care contribuiseră la dezvoltarea planurilor originale pentru eliberarea impasului energiei. Şi, din nou, a fost o adunare emoţionantă. Vi s-a spus despre potenţialele cu care vă veţi confrunta când veţi veni pe Pământ – nu că ar fi ştiut cineva cu adevărat, dar erau presupuneri, pentru că energiile erau atât de seducătoare pe Pământ. Nu doar gravitaţia, însă exista un tip de gravitaţie a energiei, o gravitaţie spirituală, care urma să vă ţină pe Pământ pentru mult timp.

Ei v-au prevenit de cufundarea atât de adâncă în energii încât vă veţi pierde legătura cu voi înşivă. V-au spus că, cel mai probabil, veţi uita de Ordinul Arcului, de familiile spirituale, de creaţie, de orice aţi ştiut vreodată. Atât de copleşitoare erau aceste energii ale Pământului încât veţi uita cu uşurinţă. Veţi ajunge la punctul în care veţi gândi că sunteţi doar oameni, că aveţi limitările oamenilor, veţi uita total că sunteţi îngeri.

Oh da, iar această parte este visul pe care l-aţi avut în barca de pe oceanul de conştiinţă, în care eraţi o pasăre imensă ce se avânta – un înger, cu aripi frumoase, dar care brusc se micşorau, se întunecau brusc, dintr-o dată aripile vă erau smulse. Despre asta aţi visat. Acesta a fost avertismentul din partea îngerilor din Ordinul Arcului. Ei v-au spus că orice s-ar întâmpla nu vă vor putea salva. Ei vor fi conştienţi de voi, de ceea ce faceţi, de cum sunt experienţele voastre, dar nu vă puteau salva. Mai întâi, asta ar nega întreaga călătorie, ar zădărnici tot scopul. Şi, în al doilea rând, nu se puteau apropia niciodată prea mult ca să vă salveze, pentru că ar fi atraşi şi ei, de asemenea.

Mai există un motiv important pentru care Pământul nu va fi supus a ceea ce aţi numi invazia extratereştrilor sau a unor forţe exterioare. De ce? Ei bine, e simplu. Mai întâi de toate pentru că Pământul, într-un fel, este foarte bine ascuns de toate celelalte părţi ale universului fizic. În al doilea rând, pentru că energiile Pământului sunt atât de puternice încât vor absorbi pe Pământ orice fiinţă străină, iar acea fiinţă străină va prelua caracteristici umane şi va trece prin vieţi şi vieţi de experienţe, ca şi voi. Ar zădărnici tot obiectivul cuceririi Pământului. Puteţi spune că Pământul este un spaţiu foarte neobişnuit, dar foarte sigur.

Aşa că, dragi Shaumbra, în ajunul plecării de la Ordinul Arcului, v-aţi pregătit pentru călătoria pe Pământ. De fapt nu aveaţi mare lucru de făcut ca să vă pregătiţi, pentru că nimeni nu ştia cum.

Deşi energiile Gaiei au mers pe Pământ ca să-l însămânţeze cu energie, de fapt ea nu şi-a dat voie niciodată să se întrupeze în modul pe care l-aţi cunoscut pentru voi înşivă. O parte din ea, da, s-a aflat adânc în Pământ, parte a esenţei vii a Pământului. Parte din ea ştia că se va întoarce la un anume punct. O parte a acestor energii care au ajutat la însămânţarea Pământului v-au oferit nişte indicii, vouă şi celor care vor mai veni aici pentru prima dată, despre cum e aici, dar nici măcar ele nu înţelegeau toate dinamicile.

Toţi reprezentanţii familiilor spirituale din Ordinul Arcului s-au strâns în ultima... ceea ce aţi putea numi seară, ultimul moment împreună. Era trist, dar şi plin de bucurie. Exista senzaţia de eroism imens, dar şi senzaţia voastră personală de slăbiciune, nesiguranţă şi îndoială. Era admiraţie în ochii şi în inimile tuturor îngerilor care nu plecau. Exista o legătură între fiinţele angelice care urmau să plece primele.

Voi aţi respirat pentru ultima oară în Ordinul Arcului, pregătindu-vă să coborâţi pe Pământ. Aţi respirat şi savurat toate energiile voastre, cât de mult crescuseţi şi învăţaseţi în timpul lung, foarte lung petrecut în ceea ce înainte era Vidul. Aţi respirat energiile familiilor voastre spirituale şi ale celor pe care ajunseseţi să-i cunoaşteţi şi să-i iubiţi. Aţi respirat energiile tuturor îngerilor pe care aţi încercat vreodată să-i mâncaţi şi ale tuturor cu care vă bătuseţi vreodată. Aţi respirat pentru ultima dată pe partea cealaltă.

Şi aşa a fost.

Capitolul 8
Venirea pe Pământ

Şi aşa a fost, energiile Ordinului Gaiei au mers pe acea stâncă micuţă, într-un loc îndepărtat din universul fizic şi au început să respire viaţa în ea.

Timpul

Se spune în termenii umani de măsurare că Big Bang a avut loc acum aproximativ nouă miliarde de ani. Dar poate, doar poate, Big Bang a fost atunci când voi aţi trecut prin Zidul de Foc. Poate că încă mai este văzută pe undeva, prin cosmos, explozia de energie şi conştiinţă de când aţi venit din Primul Cerc, din Tot Ceea Ce Era, în Vid, noul vostru teren de joacă, darul pe care Spiritul vi l-a oferit ca să mergeţi acolo, să exploraţi şi să creaţi.

Şi se spune că Pământul are circa 4.5 miliarde de ani şi că viaţa există pe planetă de 2,5-3 miliarde de ani. Dar, pe măsură ce intrăm în această parte următoare a călătoriei îngerilor, care acum vin pe Pământ, înţelegeţi că timpul, aşa cum îl măsoară oamenii acum, nu este foarte exact, pentru că timpul nu este liniar şi continuu – decât, desigur, dacă purtaţi ceas la mână şi întoarceţi paginile calendarului în fiecare zi. Dar în realitate timpul îşi are propriile mişcări.

Aşa cum vă amintiţi din primele părţi ale Şcolii, noi am spus că în tărâmurile angelice timpul se măsoară, de fapt, prin succesiunea experienţelor sau, poate mai bine spus, prin expansiunea conştiinţei. Astfel că timpul, în tărâmurile non-fizice, este uneori foarte comprimat, alteori foarte extins. Au fost momente în istorie în care timpul s-a răsucit în jurul său. Uneori se curbează spre exterior sau interior. Uneori forma de undă a timpului este continuă, alteori este foarte, foarte eratică.

Aşa că dacă aţi vrea să o măsuraţi uman – vârsta Pământului – oamenii spun că are cam 4,5 miliarde de ani, dar pentru fiinţele angelice care vin aici şi îşi încep aventurile pe Pământ, timpul este irelevant. Nu contează. Desigur, voi îl măsuraţi prin soarele care răsare în fiecare zi şi prin instrumentele voastre, dar acestea sunt foarte, foarte artificiale. Astfel că, în următoarele sesiuni prin care vom trece, noi vă vom cere să suspendaţi interpretarea umană a timpului şi să permiteţi unui elemente nou sau, de fapt, unui element mai autentic al timpului să vină, ca succesiune de evenimente şi expansiune a conştiinţei.

Într-un fel se poate spune că tot ce s-a petrecut de când aţi plecat de Acasă şi aţi trecut prin Zidul de Foc a fost abia acum o respiraţie. Abia acum o respiraţie. Pentru voi, oamenii ce stau aici şi privesc, ar putea părea că aţi plecat de Acasă acum foarte mult timp, dar în mod real a fost abia acum o respiraţie.

Ordinul Arcului

Aşa că Ordinul Gaiei, cei ce sunt responsabili de respirarea noii vieţi în creaţie, a venit în acest loc. A fost numit Terra sau Pământ sau cu unul din multele nume cu care a fost cunoscut. Ei au venit la cererea Ordinului Arcului.

Ordinul Arcului există şi astăzi. Conţine 144.000 de piloni sau simboluri ale familiilor angelice. El este ceea ce ţine totul la un loc din punctul de vedere al conştiinţei în tărâmurile non-fizice. Este un acord sau un tip de conlucrare între toate familiile spirituale, pentru că aţi putea spune că toate au o agendă foarte similară – expansiunea conştiinţei. Ele vor să treacă de încetinirea conştiinţei. Ele nu vor să se confrunte cu ceea ce s-ar petrece dacă totul ar ajunge la blocaj absolut.

Astfel că Ordinul Arcului a fost un lucru frumos. Se numeşte „al Arcului" datorită energiilor sale arhetipale sau reprezentative, din toate familiile angelice. Fiecare dintre voi, cei aflaţi aici în formă umană, puteţi folosi anumite puteri şi atribute ale diverselor energii arhetipale. Ei se află aici ca să vă sprijine, se află aici ca să reprezinte un loc de îngrijire în timpul călătoriei voastre pe Pământ şi le puteţi chema oricând.

Acum nu avem timp să trecem prin ce reprezintă fiecare, dar ştim că unii sunt inspiraţi acum să înceapă să simtă energiile Ordinelor şi familiilor angelice şi vor începe să scrie sau să se documenteze asupra diverselor nume şi asupra energiilor lor arhetipale sau de sprijin. Şi, din nou, ca reamintire, Ordinul Arcului se află aici ca să vă sprijine. Nu ia decizii pentru voi, nu vă vindecă, dar puteţi folosi din puterile sale, pentru că sunt şi ale voastre.

Unimea

Se mai numeşte Ordinul Arcului pentru că există o energie arcuită ce a mers de la o familie angelică la alta, aproape ca un arc de lumină ce a conectat toate familiile. Deseori, când vorbiţi despre unime în întreaga creaţie, de fapt accesaţi acele arcuri care plasează toate familiile spirituale într-o unime.

Vom sublinia ceva: la început veneaţi din Unime, dar când aţi trecut prin Zidul de Foc, când v-aţi preluat propriul suflet, cu adevărat aţi devenit propriul Unu. Aşa cum am spus mai devreme, în celelalte sesiuni, niciodată nu o să vă întoarceţi Acasă, niciodată nu vă veţi mai duce în Unimea omogenă. Veţi merge înainte ca să descoperiţi că sunteţi propriul Unu.

Prin înţelegerea propriei unimi voi începeţi să înţelegeţi comuniunea cu fiecare fiinţă-suflet, faptul că veniţi cu toţii din Primul Cerc. Voi dezvoltaţi şi compasiunea şi înţelegerea că fiecare fiinţă-suflet va deveni sau deja este suverană, propriul Unu.

Dar, dragilor, nu vă veţi întoarce niciodată într-o unime totală. Ei bine, asta ar fi ca şi cum aţi da Spiritului darul înapoi, spunând că nu îl vreţi. Spiritul v-a dat darul Unimii proprii şi vă cere să mergeţi înainte cu ea. Aşa că haideţi să respirăm adânc cu asta…

Respirarea vieţii în Pământ

Şi aşa a fost, Gaia a venit pe Pământ, a venit pe această stâncă şi a început să respire energiile. Şi,

apropo, puteţi respira conştiinţa, conştiinţa voastră în orice obiect, o piatră, cu puritatea din voi şi cu concentrarea conştiinţei voastre puteţi respira viaţa voastră în orice, în absolut orice: ceva ce faceţi din lut, o pictură pe care o puneţi pe perete, orice. Puteţi respira viaţa voastră în ea şi va începe să aibă propriul aspect viu.

Astfel că Gaia, din partea Ordinului Arcului, a respirat viaţa în stânca numită Pământ. Gaia, cu tot sprijinul ei, cu toţi îngerii care au însoţit-o, a adus viaţa pe Pământ. Şi a durat foarte, foarte mult timp, dacă ar fi să fie măsurat în termenii voştri umani actuali, dar, într-un fel, a durat abia o respiraţie care a adus viaţa pe această stâncă.

În pregătirea călătoriei voastre următoare pe Pământ, Gaia, cu prijinul altor ordine angelice, a creat un culoar sau un tunel de la Ordinul Arcului până pe Pământ, dar foarte real, un tunel cu un singur sens. Urma să fie poarta pe care să o folosiţi ca să vă coborâţi energia pe Pământ. Mai târziu vor fi multe tuneluri, iar mult mai târziu nişte tipuri de vortexuri sau tunele ce vor duce la tărâmurile non-fizice ce înconjoară Pământul. Dar atunci a fost construit un singur tunel.

Pe planeta Pământ, Gaia a respirat în elemente. A respirat în aer, a respirat în apă. A respirat în Terra, pământul care acoperă suprafaţa stâncii. Şi a respirat în foc, focul ce va deveni o energia transmutaţională, o energie care va oferi şi regenerare şi reînnoire, energia focului care va permite şi eliberarea energiei Spiritului ce se afla în materie solidă.

Iar după ce aceste elemente de bază fuseseră respirate în stânca numită Pământ, Gaia a respirat în regaturile de bază ale Pământului, care încă sunt aici. Ea a respirat în regnul pădurilor şi plantelor. Ea a respirat în ele ca să susţină energia forţei vieţii pe Pământ, energia regenerării, aflată pe Pământ de atunci încoace, căci copacii, tufişurile, plantele, ierburile voastre sunt toate moduri de a continua să susţină energia vieţii pe Pământ. Se află aici ca să vă susţină.

Regnul plantelor şi copacilor a fost aşezat aici pentru hrană, pentru că trebuia să existe vreun mod de a susţine corpul fizic, iar prin consumarea plantelor ce au fost respirate pe Pământ se susţinea corpul fizic pe care în cele din urmă l-aţi preluat. Aşa că la începutul tuturor formelor fizice, toate animalele şi, în cele din urmă, oamenii, urmau să mănânce din forma de viaţă plantă de pe Pământ. Abia mulţi, mulţi ani mai târziu animalele şi oamenii au început să mănânce carne. Regnul plantelor şi pădurilor a fost pus acolo drept grădină a voastră, ca hrană a voastră, ca hrană pentru corpul vostru fizic pe care l-aţi preluat.

Gaia a respirat energiile apei şi ale tututor fiinţelor ce se aflau în apă, în special apele care conţineau săruri, pentru că acestea urmau să fie importante pentru menţinerea echilibrului biologic pe Pământ. Suprafaţa Pământului constă acum în circa două treimi apă şi o treime sol. Apele sunt foarte, foarte importante, dintr-o varietate de motive ştiinţifice, dar şi din motive spirituale.

Apa sărată, în mod deosebit, vă ajută să absorbiţi ceea ce aţi numi energii negative sau energii ce sunt congestionate sau poluate. Aceasta se aplică pe baze frecvente chiar şi dacă nu locuiţi lângă ocean. Pe Pământ există suficientă apă sărată, care constant ajută la absorbirea unor energii blocate sau negative şi la curăţarea lor într-un mod foarte frumos, sclipitor.

Din acest motiv vă sugerăm deseori ca, atunci când aţi avut experienţe intense sau când vă simţiţi epuizaţi, să faceţi baie în apă cu săruri, fiindcă ajută la scoaterea şi la absorbirea unora din aceste energii

foarte, foarte negative.

Gaia a respirat în animalele sau peştii care erau în ocean, care până în ziua de azi servesc unui scop foarte important: menţinerea unui echilibru delicat. Nu doar că sunt folosite ca sursă de hrană, însă echilibrul vieţii acvatice este foarte important pentru menţinerea unui flux constant al energiilor pe Pământ, pentru reechilibrarea constantă a energiilor pe Pământ.

Şi Gaia a respirat în ceea ce cunoaşteţi drept regnul animal şi în toate potenţialele sale, iar la început nu erau prea multe feluri de animale. În cele din urmă vor exista multe, multe specii, însă animalele au fost aduse pentru a menţine echilibrul energiilor forţei vieţii pe Pământ. Animalele au fost respirate pe Pământ pentru că ele urmau să devină formatul sau forma de bază a ceea ce va deveni în cele din urmă corpul omenesc. Voi puteaţi veni pe Pământ şi, în cele din urmă, vă puteaţi asocia sau conecta energia cu fiinţele animale, iar apoi din aceasta se va dezvolta, în cele din urmă, specia umană.

Gaia a respirat în energiile a ceea ce aţi numi regatul devic sau al zânelor. Acestea sunt mici fiinţe non-fizice care sunt responsabile şi pentru menţinerea echilibrului între tărâmurile fizice şi cele non-fizice ale Pământului.

Unii dintre voi îi pot vedea, în special dacă ieşiţi noaptea pe pajişti, în păduri. Ei schimbă şi mută energia către şi dinspre regnul animal, între împărăţia plantelor şi păduri. Ei sunt responsabili pentru menţinerea acelui echilibru incredibil, iar ceea ce fac ei de fapt este să facă plantele să cânte, să facă şi copacii să cânte, să facă şi animalele să cânte, iar ei trebuie să menţină armonia între toate diferitele forme de viaţă de pe Pământ. Au fost foarte, foarte activi şi o parte foarte importantă a dezvoltării şi creşterii Pământului fizic.

Se vorbeşte – în altă sesiune – că încep acum să plece. Treaba lor este făcută. Mereu vor fi energii ale zânelor pe Pământ, dar acum oamenii încep să îşi asume tot mai multă responsabilitate pentru această planetă. Aşa că acum multe energii ale Gaiei din regatul zânelor sunt eliberate. Oh, ei se află aici de mult timp, iar acum este timpul să se întoarcă.

Gaia a respirat şi în energiile regatului cristalin al Pământului. Cristalin nu înseamnă neapărat cristale, rocile fizice şi cristalele Pământului, însă era precum un tip de energie cristalină sau a naşterii pe Pământ. Energiile cristaline au fost în mod deosebit importante în primele zile ale Pământului. Gaia le-a respirat adânc, adânc în Pământ. Ele au fost foarte importante pentru menţinerea altui tip de echilibru între fizic şi non-fizic şi conţineau energii enorme, care urmau să fi folosite de către voi atunci când veţi veni pe Pământ, energii ce vor permite transmutarea conştiinţei voastre angelice în Pământul fizic.

Mulţi dintre voi iubesc cristalele pe care le găsesc acum, pentru că în multe dintre ele încă mai există o urmă a energiei cristaline ce a fost pusă acolo la începuturi. Acum mare parte din acea energie a plecat, căci oamenii au învăţat să îşi asume tot mai multă responsabilitate pentru Pământ, dar, totuşi, în memoria celulară a voastră, a tuturor, mai există amintirea energiilor cristaline – pure, ca un fel de energie a unei forme de lumină ce a fost pusă în stânci, în sol şi adânc în Pământ.

Şi până în ziua de azi, în centrul Pământului însuşi se află o energie cristalină uriaşă. Nu vă gândiţi la ea ca la o piatră uriaşă, ci gândiţi în termenii unei energii a luminii care încă este acolo. Oh, da, este înconjurată de lavă topită, de căldură şi de toate celelalte din care ştiţi că este făcut Pământul, dar în

centrul său se află această energie cristalină incredibilă. Ea comunică acum cu energiile cristaline care au mai rămas pe Pământ. Comunică cu regnul animal, cu regatul zânelor şi cel acvatic, emiţând constant un gen de ton sau de frecvenţă pentru a menţine echilibrul foarte, foarte delicat de pe Pământ.

Atunci când Gaia a respirat în energiile cristaline ale Pământului, ea a respirat prin ele multe din potenţialele şi din cheile de deblocare a anumitor părţi ale conştiinţei voastre, pe măsură ce specia umană şi conştiinţa umană s-au dezvoltat, iar ele se află în continuare în Pământ. Este aproape ca o cheie pe care o folosiţi în călătoria către iluminare, pentru a deschide şi a activa anumite lucruri din fiinţa voastră fizică şi non-fizică.

Acestea nu sunt ceea ce aţi numi secrete şi nu sunt nici răspunsul în sine, ci sunt reamintiri pentru voi, de-a lungul căii trezirii voastre, ca să permiteţi anumite lucruri, precum procesul de schimbare a ADN-ului vostru. Parţial este activat din voi, de alegerea voastră conştientă, dar fiindcă sunteţi o fiinţă fizică este co-activată de unele din energiile cristaline aflate încă în Pământ. Este o reamintire. Este un mod de a activa sau de a declanşa o refacere a sistemului vostru ADN, prin care mulţi dintre voi aţi trecut în ultimii ani.

Vă întrebaţi de ce uneori simţiţi chemarea către un anume loc de pe Pământ, fără să fiţi siguri de ce? Uneori este o chemare interioară să vă aflaţi în locul cu cel mai mare potenţial de activare în voi a energiilor cristaline din Pământ. Oh, nu este nevoie să staţi acolo săptămâni sau luni, dar uneori simpla şedere în acea energie directă reprezintă un declanşator pentru ADN-ul vostru. Uneori aţi experimentat energia cristalină în locuri stranii şi neobişnuite. Aceasta contribuie şi la deblocarea limitărilor minţii umane. Începe să declanşeze un proces. Din nou, cheile cristaline ale Pământului nu sunt secrete, dar ajută la activarea şi declanşarea unui proces interior, căci ele se leagă de călătoria voastră fizică pe Pământ.

Şi aşa a fost, Gaia a respirat toate aceste energii frumoase în Pământ şi a fost de acord să fie strâns asociată cu esenţa vie a Pământului pentru mult, mult timp, până când oamenii vor începe să-şi asume responsabilitatea pentru călătoria lor pe Pământ. Ea a fost aici de la începuturi, iar acum, încet, energiile ei încep să plece, astfel încât oamenii să-şi poată asuma responsabilitatea pentru planetă.

Salutul final

Atunci când energiile Pământului au fost echlibrate, când energiile Pământului erau pregătite să susţină fiinţele angelice, s-a făcut încă o dată chemare, alertându-i pe toţi aceia – pe voi toţi – care fuseseră de acord să vină aici, că timpul era potrivit. Mulţi dintre voi îşi mai pot aminti ultimul moment din Ordinul Arcului, înconjuraţi de reprezentanţii tuturor familiilor spirituale, când nimeni nu ştia sigur ce o să se petreacă, nimeni nu ştia ce rezultat o să dea acesta, unul din cele 33 de potenţiale.

Dar ceva din voi ştia cu adevărat. Puteaţi simţi atât de mult din viitoarea voastră călătorie. Puteaţi simţi că avea cel mai înalt potenţial de a permite expansiunea conştiinţei. Ceva din voi a simţit că va fi o călătorie de multe ori provocatoare şi dificilă. Aţi avut cunoaşterea interioară că uneori vă veţi simţi foarte foarte pierduţi. Dar ceva din adâncul vostru ştia că veţi reuşi, că veţi trezi în voi ceva care va contribui la trezirea a ceva în tot restul Creaţiei.

Mulţi dintre noi îşi mai amintesc foarte, foarte bine acel moment, momentul final în Ordinul Arcului,

în care eraţi înconjuraţi de iubire şi compasiune, în anxietate, iar unii de ceea ce numiţi frică. În ultimul moment în care am fost împreună am respirat cu fiinţele angelice din Ordinul Arcului. Noi am respirat împreună şi ei v-au reamintit, tot aşa cum şi Spiritul v-a reamintit odinioară, că niciodată nu veţi fi singuri, că toţi îngerii din toate familiile angelice vor fi aici, în iubire şi sprijin, şi, deşi ar putea părea uneori că nu aveţi niciun contact, ei vă vor avea mereu în inimile lor. Iar voi aţi respirat pentru ultima dată în Ordinul Arcului şi v-aţi dat voie să plonjaţi în tunel, calea ce fusese creată de energia Gaiei. Aţi eliberat, v-aţi predat şi v-aţi dat voie să începeţi să coborâţi în locul numit Pământ.

Tunelul

Într-un fel era ca şi cum v-aţi fi întors iar în Zidul de Foc, pentru că era foarte confuz. Energiile voastre erau foarte dezorientate. V-aţi simţit rotindu-vă, răsucindu-vă şi că eraţi împinşi, dar în loc să fiţi sparţi în miliarde şi miliarde de bucăţi aici aţi avut o experienţă nouă – simţeaţi că sunteţi absolut comprimaţi şi strânşi. Simţeaţi că parcă eraţi sufocaţi şi strânşi din interior.

Oh, ar fi fost o eliberare să simţiţi o energie de sfărâmare acum, căci energiile deveneau tot mai dense, mai strânse şi mai compacte. Vroiaţi să ieşiţi din asta. Vroiaţi să vă deschideţi, dar aţi simţit că vă strâng, că vă împing adânc în voi, că vă compactează.

Aţi vrut să strigaţi la un moment dat, să vă deschideţi, să eliberaţi, dar energiile deveneau tot mai dense şi mai puternice. Aţi rezistat. V-aţi luptat. Era o reacţie naturală, dar cu cât mai mult rezistaţi, cu atât mai mult energiile se strângeau, se compactau şi împingeau, împingeau, împingeau. Voi aţi simţit ceva care acum ar fi foarte similar cu durerea fizică. Şi, din nou, strigaţi, vroiaţi să se termine, dar părea nesfârşit.

Iar acum, pe când eraţi tot mai strâns comprimaţi, aţi încercat să vă reamintiţi Ordinul Arcului. Aţi încercat să vă amintiţi îngerii care vă urau la revedere, dar acea amintire era stoarsă din voi. Aţi simţit acest lucru, era ca un fel de sufocare. Aţi simţit că fiinţa voastră spirituală se stinge, pe măsură ce vă apropiaţi tot mai mult de părţile non-fizice ale planetei Pământ.

Cu cât mai mult rezistaţi, cu atât mai mult părea să vă tragă, să vă stoarcă, să vă tragă tot mai în adânc. Deseori, chiar şi în prezent, visaţi culoarul ce ducea de la Ordinul Arcului la Pământ, simţiţi că nu aveţi niciun control, că vă prăbuşiţi în întuneric, că viaţa e smulsă din voi, că treceţi de la a fi expansionaţi şi uşori la simţirea de a fi comprimaţi, întunecaţi, mici şi limitaţi.

Sosirea

Părea o călătorie nesfârşită prin acest culoar până când, brusc, totul a părut să se deschidă. Apăruse iar lumina, însă o lumină cum nu mai văzuseţi niciodată. Era senzaţia unui pic de extindere, o uşoară deschidere, iar brusc aţi respirat adânc, prima pe care aţi putut să o respiraţi după mult, mult timp de când părăsiseţi Ordinul Arcului, şi spre uimirea voastră absolută eraţi acum fiinţe non-fizice pe Pământ. Era, într-un fel, ca şi cum aţi fi fost într-un avion. Eraţi mult deasupra norilor, iar acum plonjaţi prin nori. Totul devine uşor confuz. Pierdeţi şirul locului în care vă aflaţi, iar brusc vă scufundaţi sub stratul de nori şi Pământul se dezvăluie. Ce frumuseţe!

Acum, pe atunci nu aveaţi corp fizic sau simţuri fizice, dar puteaţi simţi acea lumină, o lumină cum nu mai văzuseţi, pentru că venea de la Soare şi strălucea pe Pământ. Era uimitoare. Eraţi într-o veneraţie absolută faţă de cele create de Gaia pentru voi. Puteaţi simţi albastrul oceanului, verdele ierbii, densitatea aerului. Însă, deşi o parte din voi încă încerca să se opună acestor lucruri, încerca să se târască înapoi prin tunelul prin care abia veniseţi – pentru că, într-adevăr, era o experienţă înfricoşătoare –, cealaltă parte din voi, aventurierul, era în veneraţie absolută faţă de ceea ce vedeaţi.

Era o Împărăţie. Era noul vostru teren de joacă. Era o exprimare spectaculoasă a realităţii fizice, iar voi v-aţi dat voie, prin respiraţia adâncă, să că coborâţi energia tot mai aproape de Pământ. Încă eraţi fiinţe non-fizice şi era foarte, foarte neconfortabil să fiţi atât de strâns comprimaţi şi condensaţi. Totuşi, o altă parte din voi era în veneraţie şi uimire absolută. Nu mai văzuseţi niciodată o plantă. Niciodată nu mai văzuseţi atât de multă apă. Iar acum aţi început joaca pe Pământ.

Descoperirea grădinii raiului

La început nu eraţi conştienţi de nicio altă fiinţă angelică, pentru că eraţi atât de captivaţi de lucrurile pe care le veţi cunoaşte sub denumirea de copaci. Oh, da, chiar şi pe atunci existau copaci şi plante, căci Pământul se dezvoltase timp de miliarde de ani. Devenise o grădină şi acolo eraţi voi.

Primul lucru pe care l-aţi făcut atunci când v-aţi coborât energia pe deplin a fost să respiraţi adânc, acele respiraţii spirituale despre care vorbeam – nu cele fizice, însă cele spirituale – şi să vă daţi voie să absorbiţi culorile, lumina, esenţa vie a Pământului. Prin respiraţiile profunde v-aţi conectat cu energiile cristaline, precum şi cu energiile fiecăruia din regatele Gaiei.

Aţi putea spune că a durat mult, mult timp în termeni umani, perioada în care doar v-aţi permis să respiraţi şi să absorbiţi, dar numai respiraţiile au măsurat-o. Voi aţi respirat energiile apei. Aţi respirat energiile plantelor şi copacilor. Aţi respirat energiile animalelor, mici şi mari. Ce teren de joacă extraordinar!

După această respiraţie, care s-ar măsura în foarte, foarte mult timp în termeni umani, după ce aţi absorbit absolut energiile Pământului, aţi început să vă jucaţi, să descoperiţi. Acum, în loc ca doar să respiraţi energiile, aţi permis energiilor voastre să curgă în copaci. Desigur, eraţi non-fizici. Vă aflaţi într-un fel de energie a unei forme de lumină şi v-aţi dat voie să curgeţi în copac şi să fiţi copacul, să simţiţi cum era să fiţi denşi şi în viaţă în acelaşi timp. Voi vă lăsaţi energia să fie cu acel copac, el fiind în serviciul vostru şi dându-vă voie să deveniţi parte din el, să-i simţiţi esenţa, fluxul său al forţei vieţii.

Voi v-aţi dat voie să curgeţi pur şi simplu în stâncile Pământului, să simţiţi cum este să fiţi denşi şi solizi. Şi, da, chiar şi rocile au conştiinţă şi v-au întâmpinat cu bucurie. V-au lăsat să fiţi parte din ele. Nu au acelaşi tip de flux al vieţii ca un copac, dar există viaţă chiar şi într-o piatră. Iar în piatră, ei bine, aţi permis energiei voastre să devină parte din ea. Puteaţi simţi respiraţia Gaiei care a ajutat la crearea ei.

Aţi descoperit lucrurile numite devaşi şi zâne, fiinţele non-fizice, şi aţi avut o mare afinitate cu ei, un parteneriat foarte strâns. Iar voi aţi lăsat zânele şi devaşii să vă plimbe, să vă ducă plutind de la o floare la alta, de la un copac la altul. Ei v-au arătat căile regatului devic şi aţi devenit foarte apropiaţi de ei. Oh, se poate spune că aţi petrecut eoni de timp, dar timpul nu conta şi, de fapt, nici acum nu a ajuns să conteze.

Aţi început să cunoaşteţi toate diferitele forme şi familii ale regatului zânelor, iar ele v-au permis să deveniţi parte din ele, să lăsaţi energiile voastre să curgă în ele şi energiile lor să curgă în voi. Nu exista reţinere, nu exista frică, nici rezistenţă. Doar v-aţi dat voie să plutiţi cu ele şi să deveniţi parte a Pământului.

Apoi v-aţi dat voie să deveniţi parte a apelor. Apa – apa sărată, de ocean, cea curgătoare, apa din nori, care vor apărea, în cele din urmă – v-aţi dat voie să deveniţi parte din apă, iar ea este o conştiinţă. Şi v-aţi dat voie să beţi energiile apei şi aţi simţit că vă alină trupul de lumină. Apele v-au arătat cum curg ele. Apele v-au arătat cum se regenerează şi se curăţă ele. Apele v-au arătat cum contribuie la echilibrul formelor fizice de viaţă. Aţi învăţat de la ape şi aţi petrecut ere fiind doar apă.

Iar în cele din urmă v-aţi dat voie, aţi permis energiilor şi conştiinţei voastre să curgă în regnul animal. V-aţi dat voie să deveniţi parte din ceea ce acum cunoaşteţi drept animalele Pământului, păsările Pământului, creaturile cu patru picioare ale Pământului. Da, formele animalelor de pe atunci arătau diferit, dar au şi multe similarităţi. Era ca şi cum mergeaţi alături de ele, energiile voastre curgeau în ele şi simţeaţi lucrul ce va fi cunoscut drept bătaia inimii, simţeaţi energia forţei vieţii cum curge. Aţi simţit cum este, prin intermediul lor, să mâncaţi unele din plantele de pe Pământ pentru a hrăni corpul lor fizic. Aţi petrecut eoni jucându-vă cu animalele, contopindu-vă energia cu a lor.

Dar mai mult decât orice aţi găsit bucurie şi confort când aţi devenit parte din peştii oceanelor, lacurilor şi mărilor Pământului. Îi iubeaţi mai mult decât pe orice altceva. Aţi dezvoltat o legătură foarte strânsă cu ceea ce acum cunoaşteţi ca delfini şi balene, căci existau. Deşi arătau puţin diferit, existau şi pe atunci, căci Gaia a respirat acest tip de formă de viaţă în Pământ.

V-a plăcut să plutiţi cu ele, deoarece combinaţia dintre formele animale sau fizice cu energiile apei vă alina, căci da, uneori era ceea ce aţi numi dureros sau stresant să fiţi legaţi de realitatea fizică. Însă când vă aflaţi cu delfinii şi cu balenele, aceasta vă mângâia corpul, corpul vostru de lumină. Aţi descoperit că aşa este mult mai natural, mult mai în curgere decât cu alte animale de pe Pământ, care s-au dezvoltat în timp. Aţi dezvoltat cu balenele şi delfinii o relaţie care există şi azi.

Oh da, deseori visaţi că vă întoarceţi în ocean. Aţi avut multe, multe vieţi în care aţi ales să fiţi în ocean, chiar şi când eraţi în formă umană. Aţi ales să fiţi marinari sau neguţători pe mări, fiindcă acele energii erau regeneratoare şi vă alinau.

Naşterea

Şi aşa a fost, voi aţi petrecut eoni de timp în corpul vostru de lumină, explorând terenul de joacă al Pământului, fiind tot mai aproape de energiile cristaline, energiile Pământului şi ale tuturor regnurilor sale, până când le-aţi cunoscut pe toate părţile. Ştiaţi cum curge energia forţei vieţii. Ştiaţi cum lucrează fizicul. Voi aţi înţeles descompunerea naturală şi procesul de renaştere pe Pământ şi vă plăcea foarte mult.

Aţi devenit tot mai apropiaţi de regnul animal al Pământului, până într-o zi în care aţi ajuns atât de aproape, aţi devenit o asemenea parte firească a creaţiei Pământului, încât v-aţi născut în corp fizic. Nu contează cum arăta prima formă de viaţă în care v-aţi născut. Că a fost în regatul acvatic sau în regnul animalelor, nu contează. Ceea ce contează este că ajunseseţi atât de ataşaţi de forma fizică în care v-aţi

născut.

Este semnificativ pentru că în trecut voi mereu plutiseţi sau curseseţi în realitatea fizică şi în elementele fizice, dar acum eraţi născuţi într-o formă fizică. A fost o experienţă extraordinară – să simţiţi energiile spiritului vostru, energiile voastre angelice care trec prin procesul de gestaţie, prin naşterea fizică – şi iată-vă acum. Eraţi parte din forma de viaţă fizică de pe Pământ. Nu mai eraţi doar un spirit care doar plutea în ape, în plante şi în formele device de pe Pământ. Acum eraţi parte a Pământului în corp fizic.

A fost o experienţă uimitoare, simţind această conectare, dar era şi înfricoşător, pentru că acum eraţi dedicaţi. Nu mai eraţi doar observatorii, cei din afară. Acum eraţi parte a Pământului, iar în acest moment preţios aţi avut cunoaşterea profundă că va fi o călătorie foarte, foarte lungă în formă fizică pe Pământ. O călătorie lungă în care aţi fost parte a formei fizice, parte a Pământului însăşi, şi un timp lung, foarte lung, înainte ca să fiţi eliberaţi din fizic.

Până în prezent, acesta este un punct de traumă, un punct de traumă foarte, foarte important, pentru că încă mai exista o rezistenţă sau o mânie, precum şi iubire şi acceptare. Uneori vă place mult să fiţi om în corp fizic, alteori simţiţi că este cea mai mare închisoare pe care aţi creat-o pentru voi înşivă vreodată.

Când v-aţi născut în formă fizică aţi uitat şi mai mult de unde veniţi, aţi uitat lucrul numit Ordinul Arcului, aţi uitat chiar şi de Acasă, aţi uitat de familiile voastre angelice. Acum eraţi parte a Pământului şi toate celelalte amintiri ale călătoriei voastre de până acum se dizolvau. Acum energia voastră angelică era foarte strâns concentrată pe Pământ şi pe fizic, şi aţi respirat pentru prima dată ca fiinţă fizică şi aţi simţit contradicţia dintre a fi captivi şi a fi total cufundaţi în creaţie.

La un moment dat, astăzi, în Acum-ul vostru, ieşiţi în natură, singuri, doar voi şi natura. Cel mai bun moment, absolut, cel mai bun moment, este la apusul soarelui, când toate aceste elemente sunt combinate. Staţi în natură. Îmbrăţişaţi un copac. Respiraţi aerul. Dacă e posibil, staţi lângă o apă sau cel puţin conectaţi-vă cu apa. Daţi-vă voie să vă conectaţi cu regnul animal. Luaţi-vă şi câinele, dacă aveţi. Dacă nu, doar simţiţi regnul animal. Conectaţi-vă cu păsările de pe cer. Simţiţi din nou esenţa Gaiei.

Adânc în voi sunt amintirile de pe când eraţi doar o fiinţă angelică care doar plutea şi se conecta cu toate aceste energii, iar acum aţi devenit aceste energii. Ieşiţi în natură astăzi şi înţelegeţi că, în aceeaşi măsură în care aţi fost parte din toate acestea, în curând vă veţi elibera pe voi înşivă din ele.

Oh, mereu veţi purta amintirile vremurilor voastre de pe Pământ, dar ajungeţi acum la un punct de separare, vă eliberaţi pe voi înşivă din forma fizică. Staţi câteva momente azi, conectaţi-vă iar cu Gaia, fiţi iar în natură, pentru că este o parte profundă a voastră. Hai să respirăm adânc împreună şi să ne bucurăm pentru experienţa noastră în fizic.

Şi aşa a fost.

Capitolul 9
Lemuria şi Atlantida

Şi aşa a fost, dragi prieteni. Înainte de a începe următoarea sesiune aş vrea să vorbim o clipă despre viaţa în corp omenesc – nimic nu se compară cu ea. Da, este greu uneori, pentru că vă simţiţi pierduţi. Vreţi să vă amintiţi vieţile trecute pentru a vă ajuta să vă recreaţi identitatea. Dar număraţi-vă binecuvântările. Uneori e mai bine că nu vă amintiţi, pentru că uneori amintirea vieţilor trecute va avea tendinţa de a umbri viaţa actuală.

Este greu, pentru că uneori vă simţiţi pierduţi şi deconectaţi de Spirit, de sursa şi divinitatea voastră, dar nu este aşa. Puteţi restabili acea conexiune oricând sunteţi pregătiţi să invitaţi divinitatea în viaţa voastră de acum. Nu veţi pleca în altă dimensiune sau galaxie ca să vă reuniţi cu voi înşivă, ci veţi crea acel frumos spaţiu sigur, casa voastră pe Pământ – nu vorbim neapărat de o casă fizică, ci despre casa voastră energetică. Atunci când o pregătiţi şi daţi voie divinităţii voastre să vi se alăture, atunci vă veţi reconecta într-un mod foarte conştient cu voi înşivă.

Binecuvântările vieţii ca om

Mulţi oameni cred că atunci când faceţi trecerea, când mergeţi pe cealaltă parte, totul este perfect, că îngerii au o muzică mai bună, mâncare mai bună, sex mai bun, orice e mai bun, dar eu mă aflu aici ca să vă spun că nimic nu se compară cu a fi om, cât timp voi vă permiteţi să vă bucuraţi de viaţă. Nimic nu este precum muzica oamenilor. Are mult mai multă profunzime şi compasiune decât muzica îngerilor, care are tendinţa de a fi puţin aeriană.

Muzica oamenilor spune povestea experienţelor voastre umane. Mâncarea umană, alimentele, merg direct în corp şi îl hrănesc. În alte tărâmuri, noi, aşa cum aţi spune voi, mâncăm lumină. Nu e tot atât de distractiv ca atunci când realmente puteţi digera mâncarea şi o puteţi simţi, când puteţi simţi esenţa forţei vieţii, când puteţi atinge o altă persoană. Când doi îngeri se contopesc, oh, este o experienţă frumoasă, dar nimic nu se compară cu atingerea corpului altui om.

Conversaţiile angelice sunt minunate. Noi nu folosim un limbaj, ci un tip de rezonanţă. Este universală. Dar când treceţi la limbajele voastre umane – dacă ar fi să ascultaţi dincolo de cuvinte – există în ele o profunzime incredibilă, emoţie şi simţire, care trec dincolo de limba în sine.

Cu adevărat, îngerii din alte tărâmuri abia aşteaptă să vină în formă umană. Ei au auzit toate poveştile de la voi, îngerii care au mai fost aici înainte, dar abia aşteaptă experienţa. Şi poate că experienţa va fi mai uşoară pentru ei, datorită cărării pe care aţi creat-o în călătoria voastră.

Aşa că hai să ne întoarcem la istoria creaţiei, în trei zile uşoare.

A fi în fizic

Astfel că v-aţi născut în formă fizică – un miracol uimitor, aţi luat energia Spiritului, aţi născut-o în fizic – dar a fost şi destul de greu, pentru că ştiaţi în profunzime că acum vă aflaţi cu adevărat aici. Eraţi dedicaţi proiectului. Nu mai puteaţi doar să plutiţi, să vă mişcaţi pe voi şi energia voastră în copaci şi în animale. Acum eraţi aici.

Numim această primă eră a omenirii era lemuriană. A durat milioane, milioane şi milioane de ani, dar, din nou, amintiţi-vă, timpul are puţină continuitate. Atunci când începeţi să măsuraţi totul în cadre temporale, în special dacă nu se bazează pe măsurători reale, aveţi tendinţa de a deveni foarte mentali şi de a uita esenţa întrupărilor voastre pe Pământ.

În acest segment şi în respiraţia de după aveţi oportunitatea perfectă de a începe să vă daţi voie să vă amintiţi trecutul vostru. Nu vreţi să vă agăţaţi de acele vieţi, însă daţi-vă voie să vă amintiţi esenţa, cum a fost să începeţi să vă integraţi în fizic. Pe măsură ce vă veţi da voie să vă amintiţi, veţi primi frânturi şi simţiri. Amintiţi-vă să nu le luaţi foarte literal. Uneori veţi primi doar interpretări simbolice, dar vor începe să vină, pentru că sunt aspecte ale voastre, părţi din voi. Sunt mici creaţii ale personalităţii voastre spirituale.

Multe din aceste aspecte s-au reintegrat cu voi. Unele aşteaptă oportunitatea de acum. Nu este nevoie să vă amintiţi fiecare detaliu dintr-o viaţă trecută, nu este nevoie să vă amintiţi ce nume purtaţi sau ce naţionalitate aveaţi. Daţi-vă voie să vă amintiţi şi să simţiţi esenţa.

Noi lucrăm cu fiecare dintre voi acum pentru a vă ajuta să aduceţi o parte din amintirile acelor vieţi trecute. Doar respiraţi adânc, încetaţi să vă mai îngrijoraţi atât de mult pentru detalii. Amintirea va veni la voi, dacă nu acum, în zilele şi lunile ce vor urma. Este timpul ca voi toţi, cei aflaţi în acest punct al călătoriei voastre spirituale, să începeţi să vă amintiţi şi să aveţi încredere în ceea ce simţiţi, pentru că au fost experienţe foarte frumoase. Aveţi maturitatea spirituală de a vi le aminti fără a fi copleşiţi de emoţii ori de o anume agendă ori contract din acea viaţă. Daţi-vă voie să vă amintiţi cine aţi fost şi esenţa experienţelor voastre.

Aşa că primele vieţi în formă fizică au fost absolut încântătoare, însă erau şi foarte provocatoare. Era, cred – ca să folosesc o analogie umană – ca şi cum încercaţi să călăriţi un cal nărăvaş, sălbatic, fără şa şi fără nimic de care să vă ţineţi, fără să vă folosiţi mâinile, unul din caii nărăvaşi, cred că le spuneţi, pentru că voi încercaţi să vă integraţi cu un corp fizic, dar o parte mare a voastră opunea rezistenţă. Pe de o parte părea neconfortabil şi nenatural, dar pe de alta era incitant şi plin de bucurie.

În acest punct aţi început să folosiţi cele ce se vor dezvolta ca simţuri umane: vederea, mirosul, auzul, gustul şi simţul tactil, ceva ce nu puteaţi face înainte şi era uimitor. Era o expansiune şi avea profunzime.

Imaginaţi-vă cum a fost să priviţi pentru prima dată prin ochii gazdei voastre fizice, nu doar prin ochii spirituali. Vedeţi voi, ochii spirituali vă permiteau să vedeţi doar ceea ce vom numi valoarea „culoare” sau valoarea vibraţională, însă ochii fizici vă ofereau o perspectivă cu totul diferită. Amintiţi-vă cum a fost să priviţi pentru prima dată prin ochii fizici. A oferit vieţii un sens cu totul nou.

Şi cum a fost prima dată, chiar dacă că luptaţi să vă obişnuiţi cu corpul fizic, să simţiţi prin pielea

fiinţei fizice în care vă născuseţi, să simţiţi senzaţia de cald şi rece, aşa cum un înger nu o poate face niciodată. Simţirea durerii fizice la nivel profund – durerea fizică ce vă spunea instantaneu că sunteţi în fizic şi că sunteţi în viaţă, oricât de neconfortabil ar fi fost.

A putea să mirosiţi – marele dar al mirosului pe care voi vi l-aţi oferit. Nu doar simţeaţi esenţa pădurilor, a animalelor şi a apei, dar puteaţi să mirosiţi apa sărată – una dintre primele impresii pe care le-aţi avut – sau să mirosiţi o floare, iar apoi să o mâncaţi şi să o gustaţi. Acea primă dată când aţi luat o înghiţitură de mâncare sau aţi gustat laptele mamei voastre – cum părea să explodeze în corpul vostru, cum se bucura, cânta şi aducea viaţa în corpul vostru. Iar apoi să puteţi auzi sunetele naturii, aşa cum un înger nu o poate face.

Astfel că, deşi era dificil să vă ajustaţi la fizic, a fost, de asemenea, şi o experienţă frumoasă pe care, la nivel celular, nu o veţi uita vreodată, şi acesta este unul din lucrurile care v-au readus pe Pământ – bucuria pură a simţurilor.

A fost foarte dificil să vă acomodaţi în corp. Aproape că era o rezistenţă, nu prea multă din partea vectorului vostru biologic, a corpului fizic, dar nu eraţi prea siguri cum să vă contopiţi cu el. Exersaseţi înainte, dar acum vă aflaţi aici, eraţi în corp, eraţi în el, iar o parte din voi a continuat să încerce continuu să respingă corpul.

Crearea Tărâmurilor Apropiate

Aşa că unii dintre voi au experimentat următoarea etapă importantă a existenţei în fizic şi aţi experimentat-o foarte repede: moartea. Uneori o moarte dureroasă, căci voi încercaţi să stăpâniţi corpul fizic sălbatic în care vă aflaţi şi i-aţi făcut lucruri ciudate – aţi căzut de pe o stâncă, v-aţi înecat pentru că aţi uitat să respiraţi înainte de a intra sub apă, tot felul de lucruri pe care a trebuit să le învăţaţi de-a lungul căii! Astfel că aţi experimentat moartea şi, de fapt, prima moarte a fost cea mai uşoară pe care aţi avut-o vreodată. De atunci aţi tot avut dificultăţi, dar prima – odată eraţi în corp, iar în momentul următor eraţi afară din el – aici s-a petrecut ceva interesant. Unde eraţi? Ce s-a întâmplat când aţi murit?

Evident, spiritul continua să existe, dar nu vă puteaţi întoarce Acasă, iar iniţial nu vă puteaţi întoarce nici la energiile familiilor voastre spirituale. Va dura mult timp înainte ca acele culoare sau portaluri să fie dezvoltate, prin care să vă puteţi întoarce şi să vă vizitaţi familiile angelice între vieţi – ceea ce, apropo, foarte puţini oameni fac, chiar dacă drumul este acolo.

Aşa că v-aţi găsit iar suspendaţi sub formă de spirite şi brusc aţi început să realizaţi că nu sunteţi singuri, pentru că aici, în ceea ce vom defini ca Tărâmurile Apropiate Pământului – cu alte cuvinte, non-fizice, însă extrem de conectate cu Pământul, cu multe din atributele sau reamintirile Pământului, precum gravitaţia şi densitatea, dar fără corp fizic – aici eraţi voi, înconjuraţi de formele-spirit ale copacilor care muriseră şi ale animalelor care muriseră. Toate intraseră într-o stare cumva suspendată. Aşa că era foarte similar cu a fi pe Pământ fără un corp fizic, iar brusc aţi început să observaţi alte fiinţe angelice care şi ele tocmai muriseră. Voi, ca mod de a spune, v-aţi strâns şi v-aţi comparat notiţele asupra primei vieţi în formă fizică.

Acea conexiune pe care aţi început să o realizaţi cu alte fiinţe non-fizice la acel punct a început să

creeze o structură naturală, să extindă Tărâmurile Apropiate, care mai târziu vor deveni foarte, foarte complexe. Dar acum aţi găsit împreună cu alţi aproape morţi care tocmai făcuseră trecerea, un loc comun, şi aţi creat o dimensiune în Tărâmurile Apropiate în care fiinţele să înceapă să meargă între vieţi. Era ca o sală de aşteptare, o sală de discuţii, iar în acest spaţiu veţi aştepta până la următoarea întrupare. Uneori vă întorceaţi imediat în corpul fizic, alteori aşteptaţi ceea ce voi aţi numi sute sau mii de ani înainte de următoarea întrupare, dar în acele tărâmuri nu e nicio diferenţă.

Aşa că în perioada lemuriană – care, apropo, a fost destul de frumoasă – nu existau multe din cele pe care le numiţi acum războaie. Nu era prea mult furt de energie. A fost o perioadă a unui regat paşnic, în care vă obişnuiaţi cu corpul fizic. Aţi început să experimentaţi şi să vă jucaţi cu diverse întrupări fizice. Pe atunci nu exista forma umană, nimic ce aţi putea echivala cu un corp omenesc. Puteaţi alege o viaţă ca pasăre, o fiinţă înaripată, pentru a experimenta cum este. Apoi aveaţi capacitatea de a alege să fiţi ceva ce acum aţi considera o fiinţă de tipul dinozaurului – uriaş, mare, greoi şi mereu flămând – şi puteaţi permite energiei voastre să se nască în acea formă.

Iar apoi, până la moartea acelei fiinţe fizice... uneori, apropo, în tipurile de animale de pe atunci puteaţi trăi sute şi sute, uneori chiar peste o mie de ani. Între vieţi vă duceaţi în Tărâmurile Apropiate şi aduceaţi toată înţelepciunea, experienţa şi informaţia pe care le strânseseţi în acea întrupare, iar între fiinţele angelice era multă împărtăşire, multă împărtăşire despre cum să te stabilizezi în formă fizică. Era foarte provocator.

O parte din voi vroia să iasă, o parte din voi care se simţea ciudat. La acel punct, în respectivele întrupări exista foarte puţin din ceea ce aţi considera a fi structura creierului. Era vorba, în esenţă, despre simţuri. Nu aveaţi creierul de tip uman pe care îl aveţi acum, dar voi dezvoltaţi simţurile despre care vorbeam şi vă dădeaţi voie să experimentaţi.

Bucuria fizicului

Trebuie să-mi amintesc multe din vieţile mele şi îmi aduc aminte de unul din lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la venirea pe Pământ în vremurile Lemuriei: să preiau forma diverselor tipuri de animale, peşti şi orice altceva, de la insecte minuscule la forme uriaşe, asemănătoare elefantului, dar mai mult decât orice îmi plăcea să mănânc. Îmi plăcea să mănânc. Mi-ar plăcea să mă întorc pe Pământ doar ca să mănânc.

Nu era prea multă dramă ori conflict cu alte fiinţe, eram cu toţii prea ocupaţi ca să aflăm cum să ne adaptăm fizicului, dar îmi plăcea să mănânc şi să găsesc soiuri specializate de plante şi copaci. Mâncam frunze şi mici fructe. Pe atunci existau pe Pământ ceea ce acum aţi numi fructe, dar care acum nu mai există. Îmi plăcea să le mănânc pentru că erau atât de dulci, încât continuam să mănânc până când, uneori, muream, iar apoi mergeam pe partea cealaltă şi îmi împărtăşeam poveştile cu mulţi dintre voi. Eram aşa de gras pe Pământ, eram un asemenea mâncău încât am murit din cauza asta – şi abia aştept să mă întorc şi să fac asta din nou! (râsete)

La începuturile Lemuriei, toate fiinţele fizice erau, cred că aţi spune voi, unisex. Aveau capacitatea de a-şi crea proprii urmaşi, nu aveau nevoie de sex- ei bine, asta a devenit plicticos, (râsete) aşa că, de-a

lungul căii, în timp ce aduceam energiile masculin-feminin noi am început să le separăm. Astfel că pe parcursul milioanelor şi milioanelor de ani ai erei lemuriene noi am început să avem elementele masculine şi feminine ale speciilor. Acum a devenit cu adevărat distractiv – să ne naştem într-un corp sau altul, ca femelă sau mascul, iar apoi să facem sex.

Aşa că după ce am renunţat la lăcomia mea din acele vieţi în care mâncam tot timpul, am început să fac sex tot timpul şi era uimitor în unele din acele forme. Acum, dacă ar fi să povestim despre asta, voi ar trebui să vă ruşinaţi de voi înşivă, dar şi de mine, însă (râsete) important este faptul că noi ne-am îngăduit să experimentăm viaţa şi asta ne-a ajutat să ne fixăm energia spirituală sau angelică în forma fizică.

Pe atunci erau pe Pământ specii care nu mai există astăzi, iar asta este în regulă, apropo. Mulţi dintre voi sunt îngrijoraţi de pierderea speciilor de pe Pământ. Nu fiţi îngrijoraţi, fiindcă unele specii stau un timp în serviciul Pământului şi al oamenilor, iar apoi mai ies din scenă. Voi observaţi acum pe Pământ, în prezent, că unele specii ies, dar altele apar, noi specii extraordinare.

Aşa că pe atunci, pe când ne comparam notiţele în Tărâmurile Apropiate între vieţi, noi am început să ne concentrăm asupra anumitor tipuri de specii care ne serveau mai bine energia spiritului nostru. Din nou, balenele şi delfinii – era natural. Încă mai există o conexiune extraordinară între oameni şi aceste forme de viaţă acvatice. Extraordinară conexiune. Aş merge până la a spune că încă mai există fiinţe angelice care au decis să nu treacă de aceste forme de viaţă – îngeri sub forma delfinilor, balenelor şi a altor câtorva speci de pe Pământ – pentru că iubeau foarte mult aceste forme de viaţă. Nu le-a păsat că noi, ceilalţi, mersesem mai departe, însă ei au servit unei funcţiuni foarte importante, cea de a ajuta la menţinerea echilibrului şi a conectării cu regnul animal.

Perfecţionarea fizicului

Noi am început să ne concentrăm pe anumite tipuri de specii pe care le rafinam pentru a ne purta energia spiritului nostru. Am descoperit că anumite specii erau mai bine adaptate pentru rafinarea simţurilor fizice. Am descoperit că anumite specii nu ni se potriveau aşa de bine, iar noi am început să dezvoltăm în principiu cam şapte tipuri de prototipuri, de pachete sau de tipuri de structuri fizice. Iar pe când făceam asta, am dezvoltat celulele, organele şi ADN-ul, iar în cele din urmă creierul acelor specii anume. Alte specii de pe Pământ, desigur, se aflau aici ca să o servească pe Gaia şi să ne servească pe noi.

Au fost vremuri extraordinare. Nu erau perfecte, aşa cum s-ar gândi uni dintre voi la perioada lemuriană. Nu erau perfecte pentru că încă era luptă în corp, iar noi acum, în loc să descoperim că moartea este parte naturală a procesului evolutiv, opuneam rezistenţă morţii, iar moartea devenea tot mai dificilă. Iar în tot acest timp, fireşte, uitam cine suntem cu adevărat. Da, aveam o oarecare conştienţă, în special când treceam în alte tărâmuri, dar uitam tot mai mult cine suntem şi cum am ajuns aici.

Dar, într-adevăr, erau vremuri uimitoare şi vă invit pe fiecare dintre voi să vă deschideţi către amintirile din vremurile din Lemuria. Veţi începe să înţelegeţi de ce aveţi o anumită afinitate cu unele tipuri de animale, de multe ori cu păsările. Păsările erau o formă de viaţă minunată, se aflau printre cele şapte structuri pe care noi le dezvoltam. A fost un moment în care mulţi dintre noi s-au gândit să adoptăm forma păsărilor. Dar, vai, am vrut să fim mai aproape de Pământ, cred că vroiam să ne târâm pe jos, aşa că în

cele din urmă am ales ceea ce a devenit apoi forma umană pe care o cunoaşteţi acum.

Standardizarea din Atlantida

Aşa că haideţi să mergem înainte în timp, la era următoare, pe care noi o numim era atlantă. Nu a exista un punct de demarcaţie, nu am trecut într-o bună zi de la Lemuria la Atlantida. De fapt, aceste societăţi au coexistat timp de sute de mii de ani, una lângă alta, în părţi diferite ale lumii geografice.

Însă Atlantida a fost fondată, în esenţă, ca una din primele comunităţi adevărate de pe Pământ, până când noi am devenit o specie. Ne puteam recunoaşte unii pe alţii, puteam diferenţia ceea numim o fiinţă-suflet care locuia un corp fizic de un animal obişnuit, cum aţi spune voi. O fiinţă-suflet are o strălucire în jur, o aură, o aură foarte specială, aşa că în Lemuria era uşor de spus, privind un animal sau o pasăre, dacă este o fiinţă-suflet sau dacă era o specie de pe Pământ. Şi, desigur, noi am început să comunicăm, am început să umblăm împreună, dar primele comunităţi adevărate au fost în Atlantida.

Aceste comunităţi au fost dezvoltate de unul din ordinele angelice numite Hapiru. Hapiru – am putea istorisi poveşti lungi, foarte lungi despre Hapiru –, însă ei erau o familie spirituală foarte rafinată şi aveau tendinţa de a fi de multe ori retraşi, rezervaţi, astfel că s-au conectat Hapiru cu Hapiru, corp fizic cu corp fizic şi au început să-şi dezvolte propriul tip de comunitate. Ei au mers într-o parte diferită a formei-pământ a planetei şi şi-au fondat comunitatea. Iar unul din obiectivele lor principale a fost standardizarea corpului fizic.

Dacă vă puteţi imagina, în Lemuria noi aveam fiinţe de toate mărimile şi formele – diferinte structuri ale creierului, structuri celulare diferite –, însă Hapiru, un ordin angelic foarte avansat, a început să creeze un tipar standardizat, care este tiparul pe care acum îl cunoaşteţi drept corpul omenesc. Însă pe atunci semăna mai mult cu o maimuţă, aşa cum cunoaşteţi de la cursurile voastre despre evoluţie. Era mai mult ca o maimuţă, dar s-a lucrat deliberat, atât biologic, ştiinţific, cât şi energetic, pentru a face corpurile umane, masculine şi feminine, să fie similare.

După un timp, aceasta a început să atragă în Atlantida fiinţe-suflet sau spirite care se întorceau la întrupare. Le plăcea ideea de standardizare. În cele din urmă, acest concept al unui fizic uman standardizat este ceea ce a făcut ca Lemuria să dispară. Cine ar fi vrut să fie un păsăroi mare şi gras atunci când puteaţi avea un corp şi o formă care semăna cu a celorlalţi? Cine ar fi vrut să fie dinozaur la o cină unde toţi arătau ca nişte maimuţe? Aşa că exista tendinţa puternică de întrupare în ţinuturile Atlantidei.

Lucrarea iniţială s-a făcut cu standardizarea, cu înălţimea şi lăţimea oamenilor, structura osoasă, organele şi tot ceea ce cunoaşteţi acum drept aspecte medicale sau ştiinţifice. Şi, din nou, noi spunem că s-a făcut în multe moduri – prin creare sau împerecherea masculilor şi femelelor cu anumite atribute, s-a făcut energetic prin folosirea cristalelor şi a energiilor cristaline ale Pământului pentru a ne concentra realmente pe unele din atributele umane ce se dezvoltau. O parte s-a făcut chirurgical, iar o alta prin folosirea unor foarte puternice... şi voi folosi cuvântul energii “magnetice”, dar nu erau precum forţele magnetice pe care le aveţi acum. Astfel că acestea au continuat şi corpul omenesc a devenit standard.

Ei bine, următorul pas a fost începutul standardizării minţii. Aveam acum corpul omenesc în plină dezvoltare, aveam diverse capacităţi mentale, diferite dimensiuni ale minţii şi cu toţii vroiam să fim în stare

să avem un cap de aceeaşi dimensiune – căci nimănui nu-i place să fie numit cap-mare! Aşa că noi am început să lucrăm la dezvoltarea minţii omeneşti. Acesta a fost, din nou, o perioadă extraordinară. Eram acum foartre adânc implicaţi în procesul uman. Începeam să ne asumăm proprietatea asupra corpului şi minţii noastre.

Trebuie să subliniez aici că în perioada Lemuriei şi a Atlantidei nu exista un concept de dumnezeu. Niciun concept de dumnezeu. Noi căutam Sursa, nu atât de mult în Lemuria, eram prea ocupaţi ca doar să fim în fizic, însă în Atlantida noi am început să căutăm Sursa. Ştiam că undeva există o Energie Primară.

La început noi am crezut că poate era în Pământ. Noi am găsit cristale, iar pe atunci cristalele conţineau energii uimitoare, spre deosebire de ce se petrece acum. Amintiţi-vă, fuseseră puse acolo de Gaia, pentru ca oamenii să le folosească, pentru a le fi mai acceptabil să se afle în formă umană.

Aşa că la început noi ne-am gândit că energiile erau cristalele. Ei bine, nu erau, dar noi am găsit tipuri incredibile de energii care ne-au permis să ne concentrăm absolut, să intrăm într-o stare hipnotică. Iar în această stare pe care acum aţi numi-o hipnotică eram în stare să facem lucruri incredibile, precum ridicarea unor obiecte fără să le atingem fizic, să construim ceea ce mai târziu veţi cunoaşte drept piramide, iar ştiinţa inginerească modernă este stupefiată de cum au fost construite.

Ei bine, prin unele din aceste energii frumoase şi foarte intense, ce veneau din cristalele Pământului prin corpul nostru, într-un mod foarte concentrat, am fost în stare să realizăm lucruri incredibile. Noi am început să standardizăm mintea, astfel încât toată lumea să aibă cam aceeaşi dimensiune a creierului, cu aproximativ aceleaşi capacităţi. Dar ştiţi cum sunt oamenii. Unii vroiau un corp puţin mai bun, un creier puţin mai mare, astfel că au început să apară cu adevărat multe din dezechilibrele umane.

Rănile atlante

Grupul original care a fondat Atlantida şi-a asumat un anume tip de supremaţie asupra ei. Ei simţeau că poate meritau mai multă putere a minţii, că poate meritau cristale mai bune cu care să lucreze, că meritau corpuri mai deosebite şi mai atractive. Ei bine, evident, aceasta creează un tip de dezechilibru şi asta a provocat în interiorul oamenilor un dezechilibru care a condus la căderea Atlantidei.

În cele din urmă a dus şi la o rană profundă în grupul cunoscut pe atunci drept Hapiru. Hapiru, care erau extrem de inteligenţi, foarte capabili să-şi concentreze energia, nu au văzut nimic rău în a avea sclavi şi în a controla alţi oameni. A existat o perioadă în Atlantida în care Hapiru reprezenta doar 3% din totalul populaţiei Atlantidei, dar controla restul de 97%. Ei credeau că fac bine, dar nu realizau că unii din familia Hapiru, ca şi unii care nu erau din familie, dar care îi accesau din puteri, le foloseau împotriva altora.

Familia Hapiru, în urma acestei perioade din Atlantida, a dezvoltat o incredibilă karmă de grup şi, din păcate, mulţi mai suferă din cauza ei şi astăzi. Mulţi dintre ei încă nu-şi dau voie să uite vremurile Atlantidei. Voi îi cunoaşteţi acum pe Hapiru drept evrei, ceea ce eu şi mulţi dintre voi, am fost. Aşa că ei mereu s-au aflat, chiar şi în prezent, pe căile lor proprii. Ei înţeleg că vin dintr-o famillie spirituală foarte specială, poate nu mai specială ca altele, dar ei încă mai poartă mult din această suferinţă cu ei. Ei îşi dau voie să

sufere continuu.

Apropo, Hapiru este mai mult decât ceea ce cunoaşteţi astăzi drept evrei, deoarece îi cuprinde şi pe palestinieni şi pe mulţi din zona orientului Mijlociu, iar ei încă mai poartă ceva din vechea karmă atlantă. Este dorinţa mea sinceră, după ce am petrecut mult timp cu Hapiru, ca ei să elibereze această karmă veche, nu mai este nevoie să sufere, iar cei care sunt fiinţe spirituale iluminate se vor elibera şi ei de karma. Nu mai avem nevoie de un alt Holocaust. Holocaustul a fost adus de nevoia de a suferi, nevoia de a continua să se pedepsească singuri pentru ceea ce s-a petrecut acum mult, mult timp.

Înapoi la Atlantida

Aşa că lucrarea noastre de conformizare a corpurilor era făcută, iar ele erau acum standardizate. Era mult mai uşor de practicat medicina, de făcut haine, de împerecheat cu alţi oameni. Căutarea Sursei a continuat. Nu era în cristale, aşa că în Atlantida ne-am gândit că poate era în cer, printre stele. Nu am găsit-o acolo şi, iar, nu exista niciun concept sau cuvânt pentru dumnezeu. Noi doar încercam să găsim Sursa. De unde venea energia? Unde era făcută şi cum puteam obţine mai multă?

Acesta este un alt important. De când pot eu să-mi aduc aminte, lumea a fost într-o criză energetică, pentru că mereu cineva crede în lipsă şi vrea mai mult. Ei bine, energia nu lipseşte deloc. Este abundentă. Este mai mult decât suficientă pentru toată lumea. Şi nu aveţi nevoie de mai multă energie sub forma dolarilor, a mâncării, a capacităţilor psihice sau sub oricare altă formă. Aveţi nevoie doar să ştiţi cum să folosiţi ceea ce aveţi deja, să deveniţi eficienţi. Aţi putea avea doar o mică particulă din ceea ce numiţi energie pură şi ar fi destul să vă susţină pentru o sută de vieţi.

S-a dezvoltat credinţa că energia este puţină, că trebuie să vă înhăţaţi partea şi să consumaţi cât de multă puteţi. Nu este deloc aşa. Aşa că, negăsind Sursa în stele sau în tărâmurile exterioare, noi am început să suspectăm că era în oameni. Am început să facem multe experimente, să tăiem oameni în bucăţi... da, înainte de a muri, încercam să găsim... ei bine, mai întâi am încercat cu morţi, nu am găsit Sursa acolo, aşa că am încercat cu cei ce erau încă vii, gândindu-ne că a rămas ceva în ei. Fireşte că nu am găsit nimic, dar am învăţat enorm despre fizic, am învăţat cum să rafinăm corpul fizic şi mintea, în şi mai mare măsură.

Pentru rafinarea sau standardizarea minţii, mulţi purtau cercuri metalice pe cap. Reprezentau un mod de a acorda frecvenţele mentale. Mulţi dintre voi mai purtaţi simbolic aceste cercuri. Încercaţi să deveniţi foarte inteligenţi, încercaţi să vă sporiţi capacităţile mentale, ceea ce este în regulă cât timp sunt echilibrate cu spiritul şi corpul. Desigur, puteţi ghici restul poveştii. Acele cercuri şi manipulări mentale au dus la controlul minţilor. Controlul asupra minţii a dus la o separare şi mai mare între spiritul, corpul şi mintea noastră, iar mintea a devenit acum rege. Cine era mai deştept? Cine era mai viclean? Cine îşi putea folosi mintea pentru a concentra energia, uitând de corp şi de spirit? Cine putea controla?

Şi din nou ne-am întors la jocul nostru – furtul energiei de la alţii, încercarea de a obţine putere. Nu făceam asta neapărat prin devorarea altei persoane, deşi în Atlantida unii practicau şi asta. Unii foloseau mintea şi controlul minţii pentru a fura de la aţii. Aceasta, da, a dus la bătălii, la lupte mari în zilele de sfârşit ale Atlantidei, la tentative de control.

Căderea Atlantidei

Exista cineva în mod deosebit, numit Azura Timu, cel pe care noi îl numeam Cel Albastru, pentru că pielea lui avea o tentă foarte albastră. El a încercat să acumuleze cât de multă putere cu putinţă. El a folosit cercurile metalice în scopul controlării minţii, manipulare şi hipnoză. Şi, desigur, oricând apare un astfel de dezechilibru, duce la conflict, apoi conflictele duc la război.

Noi nu mai avusesem războaie de mult, mult timp, iar din păcate ele se întorceau. Dar, amintiţi-vă, un punct foarte important al venirii pe Pământ a fost retrăirea experienţelor pe care le avusesem în tărâmurile angelice, însă acum le aduceam pe Pământ, le recream fizic, astfel încât să putem obţine înţelepciune şi înţelegere din experienţă. Aşa că aţi putea spune că hrănirea din energie, războaiele şi parte a manipulării urmau să apară, ceea ce au şi făcut.

Din păcate, au mai fost alte lucruri despre care cei însetaţi de putere au aflat şi cu care au lucrat, lucruri precum violul şi tortura. Este una să ucizi o altă fiinţă – se va întoarce. Se va întoarce pur şi simplu pentru o altă viaţă. Dar atunci când torturaţi un om şi spiritul său, el devine captiv. Intră într-o stare atât de rănită, într-o asemenea stare de traumă, încât pentru un timp puteţi manipula acea energie, să scoateţi putere şi energie din ea.

Iar violul... poate una din cele mai sadice dintre toate energiile, una din cele mai atroce. Atunci când violaţi pe cineva, cu brutalitate şi violent, luaţi o parte din ei. Devin sclavi, cel puţin pentru o perioadă. Nu li se ia doar corpul, ci şi parte a spiritului, a minţii. Aceste lucruri au început să fie obişnuite, din păcate, în Atlantida şi au dus la căderea ei.

Au fost războaie, iar războaiele au dus la dezechilibre energetice pe Pământ, aşa că tiparele vremii s-au schimbat şi au apărut furtuni violente, nori aşa cum nu mai fuseseră vreodată văzuţi pe Pământ. În vremurile Lemuriei aveam un fel de nori foarte diferiţi de cei pe care îi aveţi acum. Erau foarte, foarte mici şi nu blocau soarele aşa cum o fac acum. Chiar modul în care Pământul aducea razele Soarelui era destul de diferit.

Acum... acum aveţi straturi de nori ce pot acoperi continente întregi deodată. Aveţi tipare ale vremii mult mai instabile decât la începuturile Lemuriei. Erau furtuni violente, foarte, foarte violente, în ultimele zile ale Atlantidei, cutremure, uragane, fulgere ce durau şi până la o lună, dacă vă puteţi imagina, furtuni cu trăznete care păreau să se instaleze deasupra anumitor regiuni în conflict din ţară, şi care, în esenţă, anihilau populaţii întregi.

A fost o asemenea devastare, încât mulţi dintre oamenii care au murit în acele zile de sfârşit ale Atlantidei s-au dus în Tărâmurile Apropiate. S-au ascuns. Au mers în aceste spaţii liniştite şi s-au ascuns. Erau atât de îngroziţi de ce se petrecea pe Pământ şi atât de ruşinaţi că erau oameni, încât nu s-au mai întrupat pentru un timp foarte, foarte lung, deoarece Pământul devenise prea violent.

Întuneric

În zilele de final ale Atlantidei, mici triburi sau grupuri de oameni au plecat în căutarea unor ţinuturi noi, mai calme. Majoritatea nu au reuşit. Unii au reuşit, dar erau nomazi, rătăceau permanent dintr-un loc în altul. Au devenit... corpul uman aproape că s-a întors la unele trăsături similare animalelor. S-au

întors la ceea ce aţi numi o formă de maimuţă sau chiar de dinaintea ei, fiindcă pierdeau o parte din acea esenţă energetică.

Iar apoi, câţiva oameni au înţeles că suprafaţa Pământului devenise prea violentă, cu furtunile sale, cu războaiele şi cu ceea ce păreau a fi veşnice focuri pretutindeni. A fost o perioadă foarte întunecată pentru omenire. Aţi putea spune că omenirea a fost aproape ştearsă de pe faţa Pământului, împreună cu animalele.

Şi, dragilor, în acest moment chiar şi animalele au început să se lupte cu alte animale. Animalele au început să mănânce alte animale, fiindcă au simţit energetic că şi oamenii fac asta altor oameni. Specii s-au întors împotriva altor specii, părinţii împotriva copiilor şi părea că totul mergea spre distrugere. Tristeţea s-a răspândit pretutindeni, nu doar pe Pământ şi în Tărâmurile Apropiate, ci până la familiile voastre spirituale, care au simţit că ceea ce părea a fi cel mai promiţător din toate planurile nu funcţiona.

Tristeţea s-a răspândit până la Zidul de Foc, însă Acasă, în Împărăţia lui Eu Sunt, Dumnezeul Mamă-Tată continua să aibă în inimă speranţă şi promisiunea călătoriei în care vă aflaţi. Ştia că treceţi prin cele mai întunecate timpuri, ştiau că energiile eşecului şi dezamăgirii îi copleşiseră pe toţi oamenii, dar încă mai era speranţă. Ştia şi încă vă iubea.

Acum grupuri de oameni au început să intre în adâncuri. Unele structuri subterane erau deja construite, în diverse scopuri, din perioada Atlantidei. Altele noi au început să fie construite acum. Au fost construite în conexiune cu peşteri deja existente şi cu diverse deschizături ale Pământului, iar oamenii au început să migreze. Timp de zeci de mii de ani au continuat să intre tot mai profund sub Pământ. Pe suprafaţa planetei, formele de viaţă păreau să ardă, să fie distruse şi terminate. Sub pământ, cei care supravieţuiseră au intrat adânc în ei înşişi.

Şi aşa a fost la începuturile Pământului.

Capitolul 10
Ieşirea din întuneric

Şi aşa a fost, toate lucrurile de pe Pământ şi din Tărâmurile Apropiate au intrat în tăcere. Mici grupuri de oameni, nomazi acum, au călătorit pe suprafaţa Pământului, singurul lor scop fiind păstrarea omenirii.

Întoarcerea spre interior

Se luptau să supravieţuiască şi în multe feluri s-au întors la forme mai primitive. Ei încercau să păstreze specia umană în viaţă, fără să ştie deloc că sub Pământ se aflau milioane de fiinţe umane, răspândite sub toate părţile Pământului, care îşi găsiseră refugiu adânc sub Pământ.

Iar în Tărâmurile Apropiate, cei care fuseseră oameni şi muriseră oameni au mers acolo şi s-au ascuns într-un fel de hibernare spirituală. Nu s-au mai pregătit ca să se întoarcă pe Pământ mult, mult timp. Toate lucrurile au intrat în tăcere, au intrat adânc în interior.

Cei care trăiau sub suprafaţa Pământului se bazau pe cristale şi pe energiile cristaline ce fuseseră plantate acolo de Gaia cu mult timp în urmă pentru lumină, pentru energie, chiar şi pentru a-i ajuta să producă oxigen. Au început să privească adânc în interior, au început să spună poveştile despre Atlantida urmaşilor lor şi urmaşilor urmaşilor lor. Vorbeau despre minunile Lemuriei şi îşi imaginau că într-o zi societatea se va crea iar, la suprafaţa Pământului, când lucrurile se vor linişti.

Cei care se aflau în Tărâmurile Apropiate au contemplat în adânc ceea ce s-a petrecut în Lemuria şi Atlantida şi au realizat că a rezultat mai mult bine decât rău. Însă, într-adevăr, Spiritul, îngerii în formă umană, fuseseră ca nişte copii la joacă: s-au jucat fără frâu pe Pământ, uitaseră să-şi asume responsabilitatea pentru ei înşişi, uitaseră să fie ei înşişi. Într-adevăr, Atlantida devenise foarte comunală, uitase de individ. Totul se făcea pentru binele comunităţii, nimic pentru individ. Indivizii erau înspăimântaţi să fie singuri, doar ei. Totul trebuia făcut ca grup.

Astfel că aceia care au intrat în hibernare pentru o privire contemplativă au realizat că fusesem precum copiii pe terenul nostru uriaş de joacă, cu pofte şi dorinţe umane tot mai mari. Astfel că noi am trecut prin perioada interioară lungă, întunecată, tăcută, dar paşnică, vindecând rănile din Lemuria şi Atlantida. Iar aici, în micile triburi de pe suprafaţa Pământului şi în grupurile de sub pământ, în cele din Tărâmurile Apropiate, am început să mai privim o dată şi să simţim iar întrebarea veche: „Cine Sunt Eu?” Iar aceasta a adus contemplarea Spiritului şi a naturii realităţii – de ce suntem aici, ce însemna viaţa.

Viitorul este trecutul vindecat

Iar pe suprafaţa Pământului erau mici grupuri de oameni care ştiau că omenirea va reapărea într-un

mod nou şi vindecat, iar ele au plecat, mici grupuri pe cont propriu, să susţină şi să pregătească energiile pentru cei care se vor întoarce. Ei au făcut meditaţii şi cântări, au intrat într-o stare de transă, menţinând conectarea cu familiile spirituale şi cu alte tărâmuri.

Şi chiar şi astăzi, dragi prieteni, aceste grupuri mici continuă să existe. Oh, ei au trecut prin propriile cicluri ale naşterii şi morţii, dar aceste grupuri mici, aşezate strategic în jurul lumii, ascunse de aproape toţi ceilalţi oameni, există şi astăzi, continuă să susţină visul şi viziunea Noului Pământ, Noul Pământ care vine.

Acum circa 25.000 de ani, cei care se aflau sub suprafaţa Pământului au început să reapară. Au văzut că natura era foarte rezistentă. Gaia se curăţase pe sine, incendiile încetaseră, furtunile violente se echilibraseră, pădurile erau pline din nou cu animale şi insecte, iar cerul era plin de păsări. Într-adevăr, cei care au venit la suprafaţă au realizat că natura este foarte rezistentă. Ea poate avea grijă de ea însăşi, se poate curăţa şi echilibra pe sine.

Ei au realizat că oamenii sunt foarte rezistenţi. Ei pot trece prin cele mai mari provocări, atât mintale, cât şi fizice, chiar şi spirituale, şi îşi pot vindeca rănile, căci într-adevăr se spune că viitorul este trecutul vindecat. Iar asta înseamnă, dragi prieteni, când realizaţi că toate au fost doar experienţe în tărâmurile angelice şi în tărâmurile umane, că aceste experienţe ne-au ajutat să creştem şi să realizăm cine suntem cu adevărat şi să începem să înţelegem răspunsul la întrebarea: „Cine Sunt Eu?”

Atunci când privim la trecut, nu din perspectiva tristeţii sau greşelii, ci înţelegând că a fost parte a experienţei noastre, fără judecată, fără bine sau rău, înţelegând că a fost o experienţă aleasă, atunci când începem să înţelegem asta, trecutul se vindecă. Prin vindecare înţeleg înţelepciune şi percepţie în loc de judecată şi ironie. Atunci când vindecăm trecutul, atunci când îl acceptăm pentru ceea ce a fost şi pentru ceea ce ne-a oferit, se schimbă cursul viitorului nostru.

Viitorul este deseori determinat de trecut. Calea de ieri devine drumul către mâine, până când omul iluminat se opreşte o clipă, vindecă ceea ce a venit în faţa sa, o acceptă, o iubeşte, îmbrăţişează acea înţelepciune – aceasta schimbă calea către mâine.

Aceia care cred că omenirea se află pe un drum greşit acum, staţi o clipă şi realizaţi că prin vindecarea trecutului mâine va fi diferit, pentru că nu mai este calea karmei sau destinului. Devine calea alegerii şi imaginaţiei şi a creativităţii. Aceia care cred că lumea se va autodistruge în următorii 25 de ani, opriţi-vă o clipă. Nu este nevoie să fie aşa şi, de fapt, nici nu este aşa. Dar staţi o clipă, opriţi-vă pe calea vieţii voastre pentru un moment. Priviţi la energii de când aţi plecat de Acasă, de când vă aflaţi în tărâmurile angelice, trecând prin Ordinul Arcului, venirea pe Pământ, experienţele din Lemuria şi Atlantida.

Opriţi-vă o clipă. Vindecaţi trecutul. Acceptaţi înţelepciunea fără judecată, fără a spune că a fost rău sau bine. A fost ceea ce a fost, a fost parte a creşterii noastre, a percepţiei şi învăţăturii noastre. Iar când vindecaţi trecutul, când vă întoarceţi şi priviţi către mâine, către viitor, se schimbă tot ceea ce era destin, creat de karma trecutului vostru. Schimbă calea pe care o urmaţi, transformând-o miraculos în noi potenţiale pe care nu le-aţi putut vedea înainte. Mereu au fost aici, însă voi nu le-aţi văzut.

Staţi un moment, în acest moment preţios. Respiraţi adânc şi acceptaţi totul despre voi înşivă, totul despre călătoria umană, totul despre cei din jur, fără judecăţi sau păreri, fără să mai stabiliţi dacă cineva

a greşit sau nu. Opriţi-vă o clipă – a fost ceea ce a fost. A fost experienţa ce a fost aleasă pentru un scop divin de către indivizi şi de către grupuri.

Odată ce acceptaţi asta şi priviţi la drumul ce duce către viitorul vostru, acest drum se schimbă. Nu mai este nevoie să fie plin de lupte şi obstacole, fără greutăţi. Nu este nevoie să mai fie crud şi plin de pedeapsă, pentru că atunci când trecutul este vindecat, când trecutul este acceptat, când trecutul este îmbrăţişat, calea ce duce spre viitor este total diferită şi acum este vorba despre alegere în Acum – alegerea voastră, a nimănui altcuiva.

O conştiinţă a lui dumnezeu

Acum 25.000 de ani, oamenii au început să iasă la suprafaţă din adâncuri. Ei au venit la suprafaţa Pământului cu un tip diferit de conştiinţă, cu înţelegerea că exista ceva numit Spirit. Nu ştiau cum să-l definească, dar, aşa cum am spus înainte, în Atlantida şi Lemuria nu exista un concept sau un cuvânt pentru ceea ce este numit dumnezeu. A existat o căutare a Sursei, Sursa unei energii sau o putere, dar acum, la întoarcerea pe faţa Pământului, exista o conectare diferită cu Spiritul.

Oamenii au început să urce de sub Pământ, în special acum 10.000 de ani, în număr tot mai mare. Iar pe măsură ce ei veneau pe suprafaţa Pământului, aveau acum o înţelegere a lucrului numit dumnezeu. Ei au început să folosească cuvântul dumnezeu pentru a înţelege sau justifica lucruri din natură sau cosmos. Acordau valori divine unor lucruri precum natura, ceea ce este foarte adevărat. Există un dumnezeu al naturii. Au alocat soarelui un zeu, iar într-adevăr, el există.

Există o energia a spiritului în soare. Îşi are propria identitate şi personalitate. Deşi nu este o fiinţă-suflet, soarele are conştiinţa de sine ca soare. Cei care au venit de sub pământ au început să acorde valori divine pentru orice se afla în jur, iar într-un fel era foarte, foarte corect că făceau asta. Pierdeau un singur lucru: înţelegerea că şi ei sunt dumnezeu, dar un dumnezeu de o fiinţă diferită, un dumnezeu al conştiinţei sufletului.

Timp îndelungat zeii au fost articole foarte populare pentru oamenii de pe Pământ. Ei au acordat valori divine micilor statui, copacilor, animalelor, spiritelor, pentru tot ce puteau. Iar omenirea era înnebunită după dumnezeu, venera aproape orice fel de zeu sau imagine mai apărea.

Pentru conştiinţă aceasta a fost bine. A contribuit la crearea înţelegerii că noi suntem mai mult decât doar oameni. Alte forţe spirituale abundau. Iar apoi a intervenit conştiinţa în plină afirmare, care a adus fiinţa pe care o cunoaşteţi ca Avraham sau Avram. Avraham avea dificultăţi ca să ţină socoteala acelor zei. Existau zeci, sute de mii de zei, iar Avraham considera că totul e foarte confuz. Tatăl lui era negustor de articole legate de zei. Susţinea zeii şi îşi crease un mic stand cu statuete şi imagini ale fiecărui zeu cu putinţă, pe oricare vi l-aţi putea imagina. Le vindea locuitorilor cumva naivi ale unor comunităţi, pentru a face faţă oricărei situaţii sau probleme ce ar fi apărut.

Şi Avraham, care era o energie colectivă, a spus: “Hai să fie un singur dumnezeu”. Acum el era foarte aproape de înţelegere, dar şi puţin pe alături, pentru că spunea că dumnezeu se află undeva în afară, în rai. El a privit stelele şi a spus: „Acolo trebuie să se afle dumnezeu”. Era foarte aproape. Dacă numai ar fi adus lucrurile şi mai aproape şi ar fi spus „Eu sunt dumnezeu, tot aşa cum şi tu eşti dumnezeu”! Era

destul de aproape.

Aceasta a creat, în cele din urmă, religiile care predomină acum pe Pământ, religiile „unui singur dumnezeu”, iar acest lucru s-a răspândit rapid pe Pământ. Un om şoptea altuia: „Acum există un singur dumnezeu. Toţi ceilalţi au fost eliminaţi”, ceea ce a fost relativ nefericit, căci ceea ce s-a numit Mişcarea Păgână, a fost eliminată în cele din urmă, împreună cu înţelegerea că dumnezeu este în toate. În Pământ există esenţă, o energie de tip divin. În stele există esenţă. Există esenţă... cu adevărat există un spirit al mărilor sau oceanelor. Există un spirit al pădurilor. Nu sunt fiinţe-suflet, se află aici ca să vă servească pe voi, adevăratul dumnezeu.

Era christică

Acum circa 2.000 de ani, conştiinţa Pământului a evoluat şi a crescut din nou, iar aceasta a creat încă o fiinţă colectivă ce a venit pe Pământ, cel pe care îl numiţi Yeshua. Yeshua nu a fost o fiinţă-suflet. El a fost manifestarea conştiinţei unui grup de oameni care a înţeles că era timpul potrivit, un grup de oameni care a înţeles că în curând energiile divine ale fiecărui înger de pe Pământ vor veni pe Pământ să se alăture acelui om, că se ajunge la desăvârşirea unui lung, lung ciclu de experienţe şi descoperiri.

Yeshua a venit aici şi zeci şi zeci de mii de oameni au venit pe Pământ în acelaşi timp, susţinând energia christică, energia seminţei christice, pe Pământ. Mulţi dintre voi, copiii lui Christos, vă amintiţi acele vremuri în care aţi venit pe Pământ. Oh, nu aţi făcut senzaţie, ca Yeshua, dar nici nu a trebuit să sfârşiţi pe cruce ca Yeshua. Însă voi aţi venit ca să aduceţi o parte din energiile divine, să începeţi să plantaţi seminţele ce vor încolţi peste 2.000 de ani.

Voi aţi început să deschideţi un fel de culoar spiritual sau energetic care urma să fie, în cele din urmă, calea pe care să vi se alăture pe Pământ conştiinţa voastră divină. Nu încercaţi să-i schimbaţi pe alţi oameni, nu încercaţi să fondaţi biserici, nu încercaţi să porniţi o mişcare. Vă făceaţi lucrarea în tăcere. Mulţi dintre voi aţi fost cei care meditau, cei care susţineau energia în acele grupuri mici în timpul lung scurs între Atlantida şi era christică. Mulţi dintre voi v-aţi izolat în Tărâmurile Apropiate, ferindu-vă de alte entităţi şi de Spirit, respirând spiritual şi energetic, imaginându-vă un Pământ nou.

Imaginaţia

Mă voi opri o clipă aici şi voi vorbi despre imaginaţie. Imaginaţia vine din inimă. Imaginaţia aduce, simte şi întrupează energiile potenţialelor pe care voi le alegeţi. Pretutindeni în jurul vostru sunt potenţialele a tot ceea ce ar putea fi în viitorul vostru – puzderie de potenţiale. Imaginarea potenţialului pe care îl alegeţi din inimă îl aduce în prim-plan şi îl face mai probabil a fi manifestat pe Pământ faţă de celelalte potenţiale.

Când vă deschideţi imaginaţia, când încetaţi să mai negaţi şi să o împingeţi în adânc, când încetaţi să vă mai negaţi imaginaţia, se creează o mişcare reală a energiei care în cele din urmă începe să o aducă din alt tărâm pentru a deveni foarte tangibilă şi reală aici, pe Pământ. Iar când vă daţi voie să vă imaginaţi din nou şi să respiraţi cu acea imaginaţie, se deschide ceva din voi, în spaţiul sigur din jurul vostru, pentru a transforma acel potenţial în realitate.

Astfel că cei ce au venit în vremea lui Yeshua şi-au imaginat cum ar putea fi lumea. Ei şi-au imaginat că energiile întregului cosmos sunt eliberate, că se deschid din nou. Ei îşi imaginau ceva ce acum numim Noua Energie. Deşi ei nu aveau nicio idee mentală despre cum era, îşi puteau imagina grandoarea ei. Acum 2.000 de ani, mulţi dintre voi, cei care staţi acum aici, v-aţi imaginat. Aţi venit pe Pământ, v-aţi întrupat, nu doar în ţinuturile Israelului şi Orientului Mijlociu, dar şi în întreaga lume – în India, Africa, America de Sud, Asia – în întreaga lume, pentru a aduce seminţele conştiinţei christice. Şi a schimbat lumea. Cu adevărat a schimbat lumea.

Continuând era christică

Priviţi-o astăzi. Priviţi la efectul pe care l-a avut, nu doar în religiile ce s-au dezvoltat de atunci, însă priviţi la efectul asupra conştiinţei pe Pământ. Da, aţi trecut prin vieţi dificile şi provocatoare, dar şi frumoase, de asemenea. Este interesant de observat că după viaţa din timpul lui Yeshua, mulţi dintre voi aţi venit vieţi în şir ca rabini, ca preoţi şi ceea ce se va numi apoi călugări. Mulţi dintre voi au intrat în mănăstiri. Mulţi dintre voi au intrat în mănăstiri pentru că aţi continuat să vă imaginaţi şi să respiraţi acea energie.

Iar apoi, după multe, multe vieţi trăite în genunchi, după multe vieţi de ceremonii şi retorică religioasă, aţi ajuns foarte, foarte obosiţi de religii. Aţi văzut ce s-a petrecut – mintea prelua conducerea. Religiile îşi pierdeau inima. Religiile deveneau dogmatice şi putrezeau, pline fiind de reguli umane, nu de cele divine. Dacă vă întoarceţi la primele începuturi ale bisericii creştine, ei cunoşteau misterele. Înţelegeau multe din conexiunile de bază, iar lucrul pe care îl înţelegeau cu adevărat era cuvântul ce ieşise din gura lui Yeshua: “Şi voi sunteţi dumnezeu. Împărăţia ce se află în mine este o Împărăţie aflată şi în voi. În casa mea sunt multe lăcaşuri. Şi voi sunteţi dumnezeu”.

Dar ştiaţi şi că timpul nu era potrivit din punctul de vedere al omenirii. S-ar putea să fi fost potrivit pentru voi, dar nu şi pentru restul omenirii. Conştiinţa omenirii încă se dezvolta, evolua şi trecea prin ocolurile sale, aşa că aţi aşteptat cu răbdare. Aţi părăsit bisericile, iar deseori, când reveneaţi pentru următoarea viaţă, eraţi singuratici. Vă ţineaţi departe de grupuri, clar stăteaţi departe de religii. Unii dintre voi au mers la Şcolile Misterelor, cele secrete, ale lui Adamus Saint-Germain. Unii dintre voi au dus vieţi tăcute, simple, îngăduindu-vă puţină odihnă, puţin spaţiu de linişte, şi doar vă bucuraţi de viaţa pe Pământ. Tot timpul ştiaţi în interior că era Noii Energii se apropie.

Această viaţă

Voi aţi ales să vă întrupaţi, cei mai mulţi dintre voi, la scurt timp după al doilea război mondial, unii cu puţin timp înainte, dar majoritatea la scurt timp după, ştiind că exista potenţialul de a fi cel mai măreţ timp de schimbare ce a avut vreodată loc pe Pământ – mai măreţ ca Lemuria, mai măreţ ca Atlantida şi era christică. Dar ştiaţi şi că avea şi potenţialul distrugerii, în funcţie de ce avea să aleagă conştiinţa umană.

Aşa că aţi venit pe Pământ. Mulţi v-aţi întrupat în familii fizice în care nu mai fuseseţi niciodată sau, uneori, în familii cu care aveaţi o conexiune karmică, dar dacă aţi fi fost într-o altă stare de spirit poate că nu le-aţi fi ales deloc pe acestea. Însă ele existau, erau disponibile, aşa că aţi înhăţat acel corp. Aţi venit.

Aţi adus, însă, şi multă anxietate din Atlantida. Ştiaţi că era un punct de cotitură pentru Pământ. Ştiaţi că în anul 1999 avea să se ia decizia finală. O să trecem printr-o altă versiune a Atlantidei, poate un război atomic, poate prin nişte activităţi naturale de tipul furtunilor sau schimbărilor climatice, care să aducă o nouă distrugere a Pământului? Distrugerea, apropo, este de obicei doar o curăţare. Este de obicei o curăţare a energiilor vechi, pentru a face loc celor noi. Însă voi ştiaţi că există potenţialul de a trece dincolo de 1999.

Acum, nu era vorba doar că 1999 era ultimul an al mileniului. 1999 era un an important din multe puncte de vedere. Era un marcaj. Era sfârşitul unei ere vechi şi începutul potenţial al alteia noi. Aşa că mulţi dintre voi aveau nelinişti şi anxietăţi. Oh, v-aţi menţinut ocupaţi de voi înşivă cu munca de zi cu zi, cu îngrijirea familiei, cu serviciul şi cariera, dar în tot acest timp ştiaţi că nu sunteţi... ei bine, hai să spunem că eraţi un pic diferiţi. Ştiaţi că aţi ales să fiţi aici pentru un motiv foarte special. Aţi încercat să vă acomodaţi. Aţi încercat să fiţi normali şi nu a mers. V-aţi luptat cu asta. Aţi visat că vi se spunea că eraţi ceva diferit. Nu mai bun, voi doar aveaţi o viziune puţin diferită.

Când eraţi foarte, foarte tineri vorbeaţi cu îngerii. Vorbeaţi cu devaşii naturii şi cu zânele. Aveaţi prieteni ce nu erau în corp fizic şi vorbeaţi cu ei tot timpul şi era foarte natural pentru voi. Părea foarte straniu că cei din jur nu făceau asta. Unii dintre voi puteau muta obiecte fără să le atingă, doar dacă eraţi lângă ele, pentru că vă aminteaţi vremurile în care vă dădeaţi voie să fiţi într-un copac sau un animal şi îi puteaţi mişca şi schimba energiile. Unii dintre voi puteau citi minţile altor oameni cu mare uşurinţă, pentru că fuseseţi pregătiţi în Atlantida să faceţi asta. Cei mai mulţi dintre voi ştiaţi foarte bine cum să călătoriţi fără să vă părăsiţi corpul, să faceţi ceea ce noi numim vedere la distanţă, să mergeţi în trecut sau în viitor, să simţiţi potenţialele viitorului şi ale trecutului.

Aţi venit foarte încântaţi şi exuberanţi, ştiaţi că acesta era timpul pe Pământ sau cel puţin că exista un mare potenţial de a fi timpul determinant pe Pământ. Eraţi atât de entuziaşti şi plini de energie, încât aţi dat buzna în scenă. Indiferent dacă părinţii voştri doreau sau nu un copil, s-au trezit cu unul, pentru că voi aţi facilitat asta. (Tobias râde) Nu priviţi în trecut cu dispreţ faţă de părinţii voştri. A fost un plan ca voi să puteţi veni.

Dar totuşi energiile nu erau încă pregătite. Voi crezuseţi că o să aveţi o mare primire din partea oamenilor din jur, care vă vor întâmpina ca pe o fiinţă înţeleaptă. Dar în loc de asta v-au privit în acel fel, v-au făcut să vă simţiţi ruşinaţi, vă spuneau că inventaţi totul. Ah, cred că aceasta este una din cele mai dificile răni, că „inventaţi”. Nu inventaţi nimic, era real. Dar ei tot continuau să insiste. Unii dintre voi aţi fost supuşi la abuz fizic, aproape toţi la mult abuz mental – “Ce nu e în regulă cu tine? Nu poţi să fii şi tu ca alţii? De ce eşti aşa tăcut? De ce vorbeşti doar cu tine? Trebuie să înveţi” – vedeţi voi, ne-am întors în minte aici – “Trebuie să înveţi. Trebuie să devii un elev bun. Trebuie să urmezi regulile”.

Iar lucrul interesant a fost, fiindcă doreaţi să le faceţi pe plac, pentru că iubeaţi atât de mult omenirea, că v-aţi dat voie să vă închideţi – cu ezitare, dureros, dureros din punct de vedere emoţional. De fapt v-aţi deformat energia. Nu doar v-aţi închis, v-aţi deformat şi răsucit energia. Aţi încercat să ardeţi o parte din acea energie, la propriu şi la figurat, să o închideţi, să faceţi orice ca să nu mai fie reală.

Făcând asta, aţi afectat cumva şi corpul fizic. V-aţi rănit pe voi înşivă în procesul de închidere. Vă rănea şi partea umană. Unele din acele dureri încă mai apar în corpul vostru – durerea de a vă închide.

Ceea ce era cel mai frumos lucru a devenit încă un fel de tragedie pentru voi. V-aţi închis pentru mult timp.

Apoi aţi început să vă întrebaţi la un nivel mai profund: „De ce sunt aici? Care e scopul? Care e sensul?" Aţi început să vă puneţi întrebări despre viaţă, despre sensul vieţii. Iar apoi, din păcate, pentru că suprimaţi energia, a început să provoace depresie. Asta se petrece când suprimaţi fluxul natural al energiei.

Apoi aţi început să mergeţi la alţii pentru sfaturi. "Ce nu e în regulă la mine?", iar ei au început să vă ofere interpretările lor umane, fără să înţeleagă Spiritul vostru. Iar apoi chiar v-aţi simţit trişti şi singuri şi aţi încercat să rămâneţi normali – pentru copii, pentru soţi sau soţii, pentru cei cu care lucraţi, dar nu mergea prea bine.

Şi au apărut aceste mici medicamente, droguri ce afectau mintea – ceea vă întorcea, de fapt, în vremurile Atlantidei şi la cercurile metalice de pe cap, iar aceasta creează şi mai multă depresie. Şi apoi vă întrebaţi – „Vreau eu să fiu aici?" Ştiaţi că nu sunteţi suicidari, nu încercaţi să îi faceţi pe alţii să se simtă prost, nici măcar nu încercaţi să fiţi chit cu ceilalţi prin recurgerea la actul dramatic al sinuciderii. Doar vă întrebaţi: „Ar trebui să fiu aici? Despre ce este vorba?"

Iar apoi acea conştiinţă şi lipsa respiraţiei vieţii încep să provoace procesul morţii. Uneori ascunderea este atât de dificilă şi dureroasă încât e mai uşor să muriţi. Şi încetaţi să mai respiraţi, cu alte cuvinte sorbiţi aer doar cât să supravieţuiţi. Aţi încetat să mai fiţi plini de pasiune. Aţi încetat să vă mai bucuraţi de frumuseţea naturii, de iubirea altor oameni. Aţi devenit cinici – v-aţi făcut cinici – ca să nu mai trebuiască să fiţi prezenţi. Dar vă lipsea ceva – cea mai mare schimbare ce a avut loc vreodată. Vă lipsea frumuseţea vieţii. Vă lipsea această evoluţie. Vă lipsea Noua Energie.

O viaţă nouă

Ceva vi s-a întâmplat cum un an, acum cinci ani, iar pentru unii din voi acum 10, 15 ani, când ceva a plesnit brusc: o reamintire, reamintirea pe care, din fericire, aţi plantat-o acolo acum mult timp, iar noi o numim Fructul Trandafirului. Este reamintirea pentru spiritul vostru, pentru viaţa voastră, că vă aflaţi aici pentru un motiv anume, că sunteţi îngeri, că este o binecuvântare, că viaţa poate fi plină de bucurie. Şi aţi început să citiţi.

Oh, aţi început să citiţi. Aţi început să mergeţi la cursuri, iar când a părut Internetul, aţi fost absorbiţi de Internet. Şi în cele din urmă aţi găsit un grup de oameni cu care mai fuseseţi înainte. Aţi mai fost cu ei în Lemuria, unde unii arătau ca nişte păsări uriaşe, iar alţii ca nişte şopârle, dar v-aţi amintit. Şi v-aţi mai amintit că aţi fost împreună în Atlantida şi v-aţi amintit în mod deosebit vremurile de la finalul Atlantidei, când ne aflam împreună într-un loc numit Tien, în temple, unde noi am început să înţelegem conceptul simplu că dumnezeu este în interior, că tot ceea ce trebuie să faceţi este să vă iubiţi pe voi şi veţi înţelege cine sunteţi cu adevărat.

Voi v-aţi amintit că v-aţi cunoscut unul pe altul în vremurile lui Yeshua şi că acum v-aţi întors. Dacă ştiţi sau nu Cercul Crimson sau lucrul numit Shaumbra nu este relevant, fiindcă mulţi dintre voi sunt conectaţi, dar nu au auzit niciodată cuvântul Shaumbra, însă sunt conectaţi energetic. Unii dintre voi

s-au conectat direct, faţă în faţă, şi au creat pe Pământ lucrul numit Cercul Crimson. Este al vostru, nu al nostru. Voi l-aţi creat. V-aţi reamintit unul altuia, privind unii în ochii altora, de ce sunteţi aici. Sunteţi aici pentru că aceasta este cu adevărat încheierea cercului.

Nu este doar un morcov atârnat în faţa voastră. Aţi încheiat cu asta şi sunteţi sătui de morcovi. Aţi avut parte de destui. Lucrul important acum este cunoaşterea interioară. Oh, da, uneori mintea se joacă cu voi, dar există cunoaşterea interioară: "E în regulă, mă aflu aici pentru un motiv anume şi nu se leagă de serviciul meu. Nu este vorba despre titlul pe care îl deţin, despre câţi bani am, nici despre familia mea. Mă aflu aici pentru că aleg asta pentru mine. Sunt aici pentru că am vrut să fiu aici pentru a sărbători lucrul numit Noua Energie".

Noua Energie

Deci ce este Noua Energie? Ce este Noua Energie? Ei bine, bună întrebare. Veţi lucra cu ea, dacă veţi alege, împreună cu Adamus. Noua Energie a fost speranţa, proiectul, segmentul final al călătoriei. Noua Energie nu este vibraţională, precum este energia actuală a Pământului. Este expansională, se extinde în toate direcţiile în acelaşi timp. Nu are nevoie să izbească de ea însăşi, nu are nevoie de fricţiunea energiei vibraţionale pentru a crea realitatea. Este creată într-un fel diferit. Noua Energie coexistă cu energia vibraţională. Nu o distruge şi nici nu o împinge afară, iar în cele din urmă energia vibraţională se va adapta conştiinţei Noii Energii.

Energia vibraţională, cea cu care sunteţi obişnuiţi, a fost prezentă de când aţi ajuns pe această parte a Zidului de Foc. Amintiţi-vă că înainte am spus că volumul sau cantitatea de energie a fost mereu acelaşi. Doar aţi transmutat-o, aţi pus-o în diverse forme pentru a vă crea experienţa pe Pământ. A existat un număr finit de fiinţe-suflet pe această parte a Zidului de Foc, iar acel număr finit de fiinţe-suflet au folosit cantitatea finită de energie – de Energie Veche – pentru a crea realitatea şi a experimenta.

Aţi putea spune că Spiritul v-a dat o anumită cantitate de energie şi a spus: „Mergeţi şi jucaţi-vă cu ea. Vedeţi ce puteţi crea. Vedeţi ce puteţi distruge. Continuaţi să vă jucaţi cu energia". Dar acum se petrece ceva. A apărut acum câţiva ani, foarte subtil. Se numeşte Noua Energie. Nu a mai fost aici înainte. Nu se afla în cutia cadoului iniţial din partea Spiritului. Este cu totul nouă şi nu vine de la Spirit, nici de Acasă, nici din Împărăţie, ceea ce înseamnă ceva foarte important: îngerii au creat-o.

Îngerii, oamenii au creat Noua Energie pentru absolut prima dată. Simplificând afirmaţia, voi sunteţi acum creatori. În loc de a lua ceva care a existat mereu, ceva ce v-a fost dat de Spirit – să vă jucaţi cu acel lucru, să-i schimbaţi forma, să-l modificaţi – voi aţi creat acum, prin voi înşivă, Noua Energie.

Va dura mult timp până când savanţii, experţii tehnici să înţeleagă ce este şi cum va lucra. Vă scapă atunci când vreţi să o măsuraţi comparativ cu Vechea Energie. Este foarte dificil de analizat, pentru că nu răspunde precum Vechea Energie, şi este dificil de cuantificat, pentru că nu se comportă ca Vechea Energie.

Teoriile fizicii cuantice încep să o vadă, dar, absolut, nu o înţeleg, aşa că o numesc haos, căci nu reacţionează aşa cum ar trebui. Şi, absolut, este haos, pentru că, într-un fel de a spune, în adevărata fizică totul este haos şi aşa ar trebui să fie. Energia reală nu este în ordine până când nu i se comandă să

fie în ordine, dar în cele din urmă trebuie eliberată din ordine pentru a putea continua să se extindă.

Astfel că este sosirea Noii Energii. Nu mai este o speranţă sau o promisiune, este aici absolut, absolut îşi taie calea spre Pământ şi particulele ei elementare – ca să folosim o… nu mă pot gândi la un alt cuvânt – dar particulele ei elementare sunt aici, iar aceste particule vor fi atrase către oamenii care au acceptat totul în legătură cu ei înşişi, care învaţă să se iubească pe ei înşişi şi care sunt deschişi explorării.

Noua Energie spune că energia, conştiinţa şi celelalte tărâmuri, până la familiile voastre spirituale, se vor extinde toate. Familiile voastre spirituale s-au bucurat, pentru că ele ştiau chiar înainte ca voi să aflaţi. Ele au simţit. Iar acum câţiva ani, mişcarea întregii creaţii, a cosmosului – nu doar universul vostru fizic, ci tot cosmosul – a început iar să se extindă, încet, sigur, dar clar. Asta înseamnă, dragi prieteni, că planul a funcţionat. A funcţionat. Nimeni nu ştie exact, dacă ar fi să măsuraţi în termeni umani, cât de repede sau când, dar ştim că se extinde. Ştim că existenţa nu se va prăbuşi în sine. Ştim că am îndeplinit ceea ce am venit să facem aici – să fim creatori prin noi înşine – şi nu există nicio îndoială despre asta.

Iar Acasă, ca să folosim termenul, Regele şi Regina, care sunt nişte termeni depăşiţi acum, ştiu şi ei asta. Au aplaudat şi au ovaţionat. Chiar dacă eraţi prinşi în multe drame, ei au aplaudat şi v-au ovaţionat pentru că aţi reuşit. Aţi creat pe cont propriu Noua Energie şi va continua să se extindă în toate direcţiile simultan.

Va provoca multe schimbări pe Pământ, evident, iar schimbările vor veni într-un mod foarte lin, pentru că aşa v-aţi imaginat voi. Schimbările vor afecta energia combustibililor pe Pământ. Voi folosiţi combustil fosil, foarte vechi şi simbolic, iar asta se va schimba. Puteţi simţi expansiunea ce are loc chiar acum. Tehnologia lucrează la noi surse de energie. Caută în lucruri precum vântul, soarele sau anumite tipuri de apă. Este doar vârful aisbergului. Noua Energie vine. Modalităţi de vindecare, capacitatea de a vindeca corpul fără a-l tăia, fără medicamentele dure care îi sunt administrate. Acestea sunt unele din rezultatele Noii Energii.

Înţelegerea… oh, dragi prieteni, voi aţi văzut nişte zguduieli şi am vorbit despre ele înainte să se petreacă. Zguduirile în sistemele financiare şi politice vor continua să se producă, căci expansiunea conştiinţei aduce schimbări, iar uneori instituţiile Vechii Energii nu agreează schimbările, aşa că se creează unele conflicte. Dar ştiţi ceva? Va funcţiona. Vechea Energie, atunci când oboseşte de luptă, se va întinde epuizată şi ostenită şi va accepta că Noua Energie este aici.

Bisericile vor experimenta schimbări radicale în următorii câţiva ani, pentru că oamenii încep să înţeleagă că Sursa este în interior. Oamenii vor înţelege că dumnezeu nu este departe, în rai, că nicăieri nu există zei care să le conducă viaţa şi destinul. Însă oamenii vor începe să îmbrăţişeze conceptul „Şi eu sunt dumnezeu. Sunt fiinţă-suflet”. Iar când fac asta, se deschid căile pentru ca divinitatea să vină, pentru ca Acasă să vină la voi, pentru esenţa voastră, care este atât de simplă şi pură. Nu faceţi totul complex, nu vă analizaţi divinitatea, nu acordaţi sinelui vostru divin putere copleşitoare asupra voastră. Este foarte simplu.

Iar în simplitatea sa se află magia şi minunăţia sa. În simplitatea sa se află puritatea şi esenţa ei, iar aceasta se contopeşte cu partea voastră umană. Şi veţi trece prin nişte schimbări, desigur, pentru că unele sistemele vechi, din gânduri, credinţe şi înţelegeri se vor transforma, pentru pura înţelegere că şi voi sunteţi dumnezeu.

Aşa că, prietenii mei dragi, ce călătorie incredibilă a fost de Acasă şi până aici. Ce timpuri incredibile. Poate că nu îmbrăţişaţi asta pe deplin acum, dar ce vremuri incredibile, un timp al împlinirii. Acum, voi spuneţi: "Deci, Tobias, drumul a fost lung şi dificil şi spui că nu va continua să mai fie lung şi dificil?" Ei bine, depinde de voi. Este alegerea voastră. Este încrederea voastră în voi înşivă. Înseamnă să vă predaţi către cine sunteţi cu adevărat, să lăsaţi jos garda iluziei a cine credeţi că sunteţi, să faceţi pasul pentru a deveni tot ceea ce sunteţi – om şi divin. Înseamnă să vă daţi voie să respiraţi, să fiţi, să trăiţi, să vă bucuraţi.

Şi, prieteni dragi, exact de asta mă întorc eu: nu ca să salvez lumea, nu ca să continui cine ştie ce karma distorsionată din trecut, ci ca să fiu aici, pe Pământ, ca să mă bucur de viaţă.

Şi aşa este, noi am fost împreună în această călătorie, am ajuns la aceste vremuri miraculoase, trecem prin cele mai mari schimbări, iar uneori ele, da, sunt dificile pentru corp şi sunt clar dificile pentru minte. Mintea mai ţipă uneori. Nu pricepe. A fost foarte bine programată în Atlantida. Voi încă vă mai bazaţi pe minte, dar ştiţi ceva? Vreau să vă opriţi şi să mai vorbiţi uneori cu mintea în loc să vă vorbească doar ea vouă. Vreau ca voi să vorbiţi cu mintea voastră, vreau să-i oferiţi recunoaştere şi apreciere, dar anunţaţi-o că nu mai e nevoie să lucreze în acelaşi fel. Nu mai este nevoie să poarte povara şi responsabilitatea. Poate fi parte din sinele pe deplin integrat, dar acum inteligenţa divină va lucra cu ea. Mintea va lucra cu inteligenţa divină.

Veţi trece dincolo de minte. Nu este nevoie să o forţaţi. Nu aveţi nevoie să studiaţi nimic. Nu este nevoie să exersaţi. Nu aveţi nevoie de ceremonii. Doar trebuie să fiţi dispuşi să permiteţi pasul următor: integrarea corpului, minţii, spiritului şi divinităţii în realitatea de pe Pământ.

Noi am trecut prin istoria întregii creaţii într-un timp foarte scurt, însă într-un mod care aţi putea spune că ne-a luat de sute de ori mai mult timp ca să explicăm decât timpul în care s-a petrecut cu adevărat. Este momentul să eliberăm conceptele de timp şi spaţiu, să mergem dincolo de ele. Din acest motiv sunteţi aici acum, pionieri ai conştiinţei.

Ce oportunitate incredibilă pentru fiecare dintre noi să ne alăturăm energiile ca să spunem această poveste într-un mod care să poată fi înţeles, în care să nu devenim prea filosofici, care să meargă direct în inimă. Ce mare oportunitate pentru mine, Tobias, să spun povestea pentru Sam, aşa cum am făcut-o în ultimele trei zile, când am povestit următoarei mele întrupări cum a ajuns aici.

Ce timp incredibil pentru vizitatorii care au fost aici, pentru destui dintre ei. Pe unul aş vrea să îl indic în mod deosebit: pe Chris, care este aici, care a venit să înveţe după o viaţă lungă şi dificilă, care a venit aici cu mult cinism şi cu multă îndoială faţă de acest grup şi de toate prostiile spirituale, dar care a venit aici pentru că era disperat. Era ultimul lucru pe care avea de gând să îl facă, dar a venit aici şi ceva s-a schimbat.

Şi aşa a fost.

Capitolul 11
Viitorul este trecutul vindecat

Şi aşa este, dragi prieteni, nimic nu este mai frumos şi, uneori, mai provocator, decât să fiţi în formă fizică. Eu, Tobias, am petrecut sute şi sute de vieţi pe Pământ. Am venit împreună cu mulţi dintre voi în primul val de fiinţe angelice ce au sosit pe Pământ. Noi am trecut prin tunel, prin portalul care ne-a comprimat şi ne-a compactat energia, ne-a strâns conştiinţa, ne-a făcut să ne uităm originile angelice.

Am trecut cu toţii prin acea experienţă, şi ce experienţă măreaţă! Mulţi dintre noi, cei care am venit prin portalul iniţial către Pământ, ne-am găsit drumul spre ceea ce cunoaşteţi acum drept ţinutul Hawaii-ului. A fost primul, portalul iniţial. Vă puteţi imagina senzaţia de frumuseţe şi maiestuozitate pe care am avut-o, pe care am simţit-o când am venit prima dată pe Pământ? Acesta a fost creat pentru noi de Gaia, de Ordinul Arcului. Urma să fie terenul nostru de joacă timp de eoni.

Această lume minunată

Cât de uimitor a fost să ne îngăduim nouă înşine să intrăm profund în experienţă încât să ajungem în realitatea fizică, poate cea mai densă din toate şi cea mai reală din toate. Ne-a permis să ne privim pe noi înşine, să trecem prin această energie foarte încetinită, să preluăm diverse aspecte pe care acum le numiţi vieţi, să ne jucăm cu energiile aşa cum alţi îngeri nu o pot face.

Ştiţi că până şi astăzi fiinţele angelice care nu au fost niciodată pe Pământ ne venerează pe noi, cei care am fost aici? Ele nu-şi pot imagina cum este să se afle în corp fizic, să atingă o altă persoană, să mănânce mâncarea adusă în corp. Oh, îşi pot imagina – îngerii au nişte imaginaţii grozave – până la un punct, iar acel punct este experienţa efectivă. Nimic nu bate experienţa.

Noi am venit în acest loc frumos şi în tot acest timp Acasă, în Tot Ceea Ce Era, în Împărăţie, Regele şi Regina – oh, inimile lor au crescut de atunci. Ei nu s-au lăsat prinşi, aşa cum aţi spune în termeni umani, atunci când noi treceam prin zilele noastre proaste, atunci când experimentăm lucruri, chiar suferinţă, traumă şi boală, pentru că înţeleg că noi ne aflăm într-o experienţă, suntem într-o călătorie şi vom ieşi din ea. Mereu s-a ştiut şi mereu este aşa: vom ieşi ca fiinţe suverane. Ne vom împlini pe noi înşine.

Toată încetinirea energiei din cosmos, impasul, nu a fost deloc o greşeală. Atunci când conştiinţa s-a oprit din expansiune, când toate familiile angelice erau îngrijorate, a fost o oportunitate nouă şi minunată de a crea locul numit Pământ, de a veni aici şi de a trăi în creaţiile noastre, de a trăi în densitate şi materie. A fost o creaţie foarte, foarte frumoasă, în niciun caz o greşeală. S-a făcut astfel încât să putem fi în grădina noastră a raiului şi ni s-a dat libertatea de a face orice dorim, de a exprima orice dorim – să fim distrugători, să fim bucuroşi, să furăm energie de la alţii, însă, în cele din urmă, să aflăm că totul este în

interior. Mereu a fost aşa.

Iar familiile voastre spirituale au rămas în contact cu voi. Ele primesc regulat ştiri despre ce mai faceţi. Ele vă înţeleg încercările şi tribulaţiile, dar au atât de multă compasiune pentru voi. Vă înţeleg bravura. Ele înţeleg cât de curajoşi sunteţi şi cât de dificil este, pentru că ştiu că sunt momente în care vă simţiţi cu totul pierduţi şi singuri, deconectaţi de originile voastre, iar familiile vă transmit constant iubirea lor. Vă ovaţionează.

Nu pot face nimic pentru voi şi nici nu aţi vrea să fie aşa. Ele nu vă pot crea realitatea, dar ovaţionează partea din voi care este cu adevărat creatoare, cea care poate depăşi obstacolele, care poate vedea prin cele mai întunecate timpuri, partea din voi care ştie că, în final, nu sunteţi pierduţi deloc. Vă aflaţi în experienţa măreaţă numită viaţa umană, dar în cele din urmă ea va conduce la descoperirea voastră într-un mod cu totul nou, aşa cum nu s-ar fi putut face în alte tărâmuri. Iar apoi le va elibera energia şi pot continua să se extindă.

Iar lucrul pe care îl numiţi divinitatea voastră a fost plasat într-un cocon acum foarte mult timp. Sinele ce privea în interior a fost conştient de tot, de fiecare gând, de fiecare simţire şi, de fapt, transmută chiar şi cele mai dificile şi întunecate experienţe. Lucrurile pe care le numiţi gânduri rele, simţiri negative, sunt transmutate în înţelepciune, în frumuseţe, în esenţă.

Nu conţine judecăţi. Esenţa voastră, divinitatea voastră este partea simplă, pură, din voi, care nu poate fi afectată, distrusă sau murdărită. Niciodată nu v-a judecat. Este mereu aici, este mereu parte din voi şi nu spune: „Ai greşit cotitura", „Ai luat-o pe un drum greşit" sau „De ce îţi ia atâtea vieţi să-ţi desăvârşeşti călătoria?" Doar se află aici, iubindu-vă, preluând totul de la exprimarea exterioară şi transmutând în profunzimile sufletului, în lumina de dincolo de lumină, în înţelepciune eternă.

Ce experienţă măreaţă am avut cu toţii – atât ce aţi numi bine, cât şi ce aţi numi rău. Oh, ne-am avut cu toţii momente întunecate şi vremuri de provocare, dar trecem dincolo de ele. Noi, aşa cum aţi spune voi, le depăşim. Învăţăm din fiecare experienţă. Niciuna dintre ele nu este oferită ca lecţie din partea lui dumnezeu. Vă rog să eliberaţi acel concept vechi, foarte vechi. Niciuna dintre ele nu este cu adevărat karma. Cu alte cuvinte, sufletul nostru nu este undeva departe, nu stă pe undeva şi ne face să trecem prin aceste lecţii ca să ne pedepsească sau ca să ne înveţe de parcă am fi copii mici. Sufletul se bucură de fiecare alegere pe care o faceţi – fiecare decizie, fiecare experienţă pe care o aveţi. Se bucură.

Ca fiinţă care a trăit sute de vieţi pe Pământ, eu ştiu cum este să pierzi conexiunea cu rădăcinile, cu familia spirituală, cu unele din sufletele-pereche pe care le cunoşti de la începuturi, de la trecerea prin Zidul de Foc. Ştiu cum este să te pierzi atât de mult în experienţa umană încât să nu mai crezi că vei mai ieşi vreodată.

Poate, pentru mine, cea mai dificilă din toate provocările cu care ne confruntăm ca îngeri umani, poate lucrul care mă pasionează, cu excepţia lucrului pe care îl numim virusul energiei sexuale sau aducerea finală la un loc a masculinului şi femininului, este întoarcerea la încrederea în noi înşine.

Umbra

Atunci când am trecut prin Zidul de Foc, o parte din încrederea noastră s-a ascuns. A părut că ne-a fost luată. Am purtat cu noi prin Zidul de Foc lucrul numit Umbră şi am simţit că Umbra era partea noastră întunecată, partea negativă, iar timp de eoni de timp şi de experienţe, vieţi întregi noi am luat tot ce nu ne plăcea la noi şi am aruncat în Umbră. Am blestemat Umbra şi am simţit că este demonul nostru, slăbiciunea noastră. Şi nu a fost aşa.

Umbra este esenţa noastră. Este sufletul nostru. Este darul pe care Spiritul l-a dat fiecăruia dintre noi, în mod egal, şi nu ni-l va lua vreodată. Este a noastră, este identitatea noastră unică, iar de asta spunem că este o Umbră, pentru că de câte ori, aşa cum ştiţi, lumina cade asupra unui obiect, aruncă o umbră. Umbra ne aminteşte că suntem fiinţe-suflet.

Acum, noi suntem fiinţe umane, dar suntem fiinţe-suflet. Umbra pe care am blestemat-o, Umbra de care am fugit, Umbra pe care o acuzăm că ne-a aşezat în nesfârşitul ciclu de vieţi este divinitatea noastră, este sufletul nostru, este reamintirea că Spiritul ne-a dat libertatea şi exprimarea. Spiritul ne iubeşte atât de mult încât spune: “Du-te şi experimentează. Experimentează liber, fără judecată din partea Spiritului. Experimentează liber orice vrei, fiindcă într-o zi vei fi creator ca şi mine. Vei fi tot ceea ce eşti”.

Toate lucrurile precum vina şi ruşinea, tot ce dispreţuim la noi, tot ce urâm la noi, aruncăm în Umbră. Ea conţine şi păstrează toate lucrurile care nu ne plac la noi şi face asta cu iubire şi fără judecată. Uneori ne uităm la Umbră şi spunem: “Cât de groaznică este. Dacă nu aş avea Umbra, dacă nu aş avea aceste părţi întunecate, cât de perfect aş fi”.

Dar Umbra este divinitatea noastră. Este reamintirea că am venit de Acasă. Este partea din noi care ne va iubi indiferent ce ar fi, indiferent ce ar fi. Puteţi alege orice experienţă, dar Umbra rămâne reamintirea iubirii. Este divinitatea. Este constanta. Este mereu aici.

Pierderea încrederii

Unul din cele mai dificile lucruri ale noastre, de când am venit în forma umană prin experienţa vastă de când am plecat de Acasă, a fost pierderea încrederii în noi înşine. În special când noi am venit pe Pământ pentru prima dată, am trecut prin procesul naşterii şi am simţit că suntem blocaţi aici, în ceea ce părea a fi un ciclu nesfârşit de vieţi după vieţi, deseori repetând iar şi iar aceeaşi experienţă – şi aşa cum spune draga de Linda din Eesa: “Noi tot continuăm să repetăm iar şi iar aceeaşi experienţă, aşteptându-ne la un alt rezultat”, dar continuând să facem aceleaşi lucruri, ajungem la pierderea încrederii în noi.

Şi poate că acesta este cel mai dureros şi devastator lucru pe care îngerii îl vor experimenta vreodată, în special când simţim că suntem blocaţi aici, în fizic, şi nu cunoaştem poarta de ieşire. Nu ştim cum să părăsim planeta. Am tot încercat să ne sinucidem, realmente, subconştient şi uneori conştient am încercat să ne sinucidem, gândindu-ne că poarta de ieşire din ciclul fără capăt al reîncarnărilor se află în cimitirul morţii – şi nu este aşa.

Vă puteţi imagina durerea şi pierderea de încredere a unui om aflat în disperare şi agonie, atunci când încearcă să găsească o cale de a-şi lua viaţa, sperând să găsească cheia şi soluţia acestui ciclu de

vieţi, care pare a fi un coşmar? Vă puteţi imagina cum este când trece pe partea cealaltă – în tărâmurile non-fizice – şi descoperă că acolo nu-i nicio cheie?

Pierderea încrederii, mărirea distanţei dintre noi înşine şi adevăratul nostru Spirit şi divinitatea noastră, fuga şi mai departe de ceea ce urâm, de lucrul numit Umbra. Vă puteţi imagina că singura alternativă pentru cei care şi-au pierdut speranţa şi încrederea este să se arunce într-o nouă naştere, simţind că sunt cu totul în afara controlului, simţind că sunt absorbiţi iar pe Pământ, absorbiţi iar în coşmarul lor? Pierderea încrederii este distanţa, măsurată în termenii conştiinţei, dintre noi înşine şi propriul spirit sau divinitate.

Pierderea încrederii deseori aduce şi mai multă pierdere a încrederii, şi mai multă fugă de noi înşine, căci atunci când ne urâm pe noi înşine şi uităm să ne iubim, ce facem noi, ca îngeri umani? Împingem divinitatea şi mai departe. O împingem tot mai departe. Ne întoarcem spatele nouă înşine. Întoarcem spatele Spiritului. Întoarcem spatele tuturor lucrurilor măreţe şi glorioase, pentru că nu credem că merităm. Ne creăm vieţi, literalmente, în care nu ne permitem să ne bucurăm de frumuseţea acestei planete şi de experienţa de a fi om.

A vă îndrăgosti

Nu există loc mai bun în întreaga creaţie, inclusiv Împărăţia iniţială, în care să puteţi învăţa să vă iubiţi pe voi înşivă, în care să vă îngăduiţi să vă iubiţi pe voi înşivă aşa cum o puteţi face pe Pământ. Nu există loc mai bun de a vă îndrăgosti de fiecare parte din voi decât aici.

Nu veţi face asta atunci când veţi elibera corpul fizic prin moarte şi veţi trece pe partea celalaltă, dragilor. Nu veţi face asta acolo. Deseori acolo vă odihniţi, vă recuperaţi. De prea multe ori oamenii merg în alte tărâmuri, aproape într-o stare de coşmar. Noi le numim Tărâmurile Apropiate, proiectate şi construite de când aţi început să veniţi pe Pământ în formă fizică. Dar atunci când părăsiţi Pământul nu mergeţi în ceea ce în Vechea Energie numiţi raiul. Majoritatea oamenilor rămân foarte conectaţi cu Pământul. Ei doar şi-au abandonat corpul, dar poartă aproape totul cu ei în alte tărâmuri.

Ei merg acolo şi nu găsesc locul idilic în care să se iubească pe ei înşişi doar pentru că sunt liberi de corp. Deseori ei merg acolo şi sunt şi mai confuzi şi mai traumatizaţi decât atunci când erau pe Pământ. Uneori se întorc pe Pământ cât de repede pot, ca să încerce din nou să uite şi să scape de ei înşişi, să se piardă iar în densitate. Şi ce fac ei? Se întorc aici şi încearcă să fugă de ei înşişi, intră în minte.

Mintea este un loc perfect pentru a evita să lucraţi cu iubirea de sine. Vă puteţi ocupa mintea – aşa a fost proiectată – vă puteţi ocupa mintea cu cifre şi date, cu detalii şi analize, ca să puteţi uita să vă iubiţi pe voi. Puteţi construi un templu fals al minţii pentru a pretinde că sunteţi deştepţi sau că ştiţi nişte lucruri, dar încă mai fugiţi şi ştiţi asta. Astfel că sunt cicluri nesfârşite, unul după altul, iar cel mai trist lucru este că noi uităm, când facem acestea, să iubim experienţa.

Eu mă aflu la un punct din evoluţia mea, într-un fel tot aşa cum sunteţi şi voi, în care nu am nevoie să mă întorc. Am trecut prin mulţimea mea de vieţi şi, folosind termeni umani, am trecut prin ascensiunea mea, care înseamnă, simplu, că m-am acceptat total pe mine. Spiritul nu mi-a conferit documentele de ascensiune, pentru că Spiritul deja ştia că eu voi ascensiona, pentru a deveni întreg în mine însumi. Nu

aveam nevoie ca Ordinul Arcului să-mi dea un certificat care să ateste că am ascensionat.

Ascensiunea s-a produs în momentul în care m-am predat iubiri pentru mine. S-a produs în momentul în care am spus: “Eu Sunt Cel Ce Sunt şi iubesc totul la mine”, fără ruşine, fără vină, fără rezerve, fără dacă sau dar, atunci când am capitulat în faţa cui sunt de fapt, în locul aspectelor pe care eu le cream, încercând să pretind că eram altceva. Ascensiunea s-a produs când am ştiut în inima mea că eu sunt, că mereu am fost şi că mereu voi fi.

Şi totuşi eu am ales să mă întorc pe Pământ, nu pentru că forţele karmei m-ar fi atras aici, nu pentru că sunt prins în ciclul întrupărilor, ci pentru că nu există loc mai măreţ decât Pământul, iar toţi îngerii ştiu asta. Iar din cele 33 de planuri care au fost dezvoltate pentru a extinde conştiinţa, niciunul nu este mai măreţ.

Şi se cunoaşte că toţi îngerii care sunt din nou pregătiţi să aibă încredere în ei indiferent ce ar fi, care sunt gata să înţeleagă că iluminarea este în interior şi sunt pregătiţi să-şi dea voie să o deblocheze, că niciun dar nu vine din altă parte decât din interior, deci că toţi îngerii din întregul cosmos, din toate dimensiunile vor veni, în cele din urmă pe Pământ pentru ascensiunea lor. Toţi cei din familiile voastre spirituale vor veni pe aici.

Nu doar pe acest Pământ fizic. El a fost primul din multele, multele Pământuri fizice ce sunt dezvoltate acum în universul vostru fizic. Oh, unele sunt la ceva distanţă de aici, dar ceea ce s-a început pe Pământ şi tot ceea ce am învăţat despre energia forţei vieţii, tot ce am învăţat despre fizic şi despre crearea aspectelor noastre în fizic, tot ceea ce am învăţat despre tărâmuri, despre tărâmurile non-fizice ce înconjoară această planetă, tot ce am învăţat despre electromagnetică, magnetică şi energii cristaline, despre întrupări, suferinţă, izbăvire şi toate celelalte – toate acestea servesc un fel de ADN cosmic care, în acest moment, este respirat în alte stânci din universul fizic, pentru a face loc altor fiinţe angelice care vor veni.

Pământul, Pământul uman pe care vă aflaţi acum, va fi mereu primul, va fi mereu modelul, va fi mereu biblioteca pentru alte Pământuri fizice. Oh, vor purta nume diferite, desigur. Vor avea atribute diferite, în funcţie de tipul de fiinţe angelice ce vor merge acolo. Dar acesta, dragi oameni, a fost cel dintâi şi voi aţi fost printre primii care aţi venit aici. Ce călătorie, ce călătorie incredibilă a fost!

Cum să aveţi încredere?

Încrederea în sine este unul din cele mai importante şi, poate, unul din cele mai dificile lucruri cu care un om care a trăit cam 1.400 de întrupări va trebui să se confrunte. Cum să aveţi încredere în voi când vă simţiţi captivi în fizic? Cum să aveţi încredere în voi când aţi făcut ceea ce consideraţi a fi fapte oribile? Cum să aveţi încredere în voi înşivă când simţiţi că trupul vostru este slab? Cum să aveţi încredere în voi când nici măcar nu vă înţelegeţi propria inimă, emoţiile şi simţirile? Cum să aveţi încredere în voi când vă simţiţi lipsiţi de putere? Voi ştiţi, ştiţi absolut că puteţi trece printr-un zid fără să trebuiască să deschideţi o uşă, dar, totuşi, atunci când încercaţi, vă doare.

Cum să aveţi încredere în voi înşivă când sunteţi faliţi, când nu aveţi un ban? Asta este o provocare. Cum să aveţi încredere în voi înşivă atunci când corpul vă abandonează încă o dată, tocmai când

credeaţi că aţi înţeles cum funcţionează energiile lui şi cum să-l susţineţi şi să-l sprijiniţi? Cum să aveţi încredere în voi? Astfel că fiecare lipsă de încredere, fiecare experienţă cu limitările voastre provoacă încă un grad de separare între voi şi cine sunteţi cu adevărat – Spiritul, esenţa voastră.

Cum să aveţi încredere în partea voastră umană ca să invitaţi divinitatea pe Pământ? Doar de asta e nevoie. Acesta este ascensiunea, în care vă iubiţi atât de mult pe voi înşivă încât puteţi să invitaţi divinitatea, înfăşurată în coconul său pentru experienţa sa interioară, în această realitate. Vrea să fie aici cu voi. Ea nu opune rezistenţă, dar voi nu aveţi încredere în voi înşivă. De câte ori nu v-aţi oferit scuza: "O să fiu mai aproape de spiritualitate atunci când o să pot să-mi gestionez sau să-mi controlez slăbiciunile umane". Mai întâi trebuie să slăbesc". Nu cred că divinităţii voastre îi pasă de cât de voluminoşi, de cât de mari sau mici sunteţi. Vă iubeşte indiferent ce ar fi.

Şi de câte ori v-aţi amânat ascensiunea pentru că vreţi ca mai întâi să fie totul în regulă sau perfect? Vreţi să fiţi mai deştepţi. Trebuie să mai citiţi nişte cărţi şi să mai mergeţi la alte workshopuri înainte de a vă invita divinitatea, pentru că, ei bine, credeţi că divinitatea voastră nu vrea vreun prost.

De câte ori spuneţi să mai întâi trebuie să găsiţi pacea cu voi înşivă? De câte ori vă gândiţi că trebuie să renunţaţi la obiceiurile proaste sau ceea ce consideraţi a fi rău înainte să vă puteţi invita divinitatea? Astfel că jucaţi jocul amânării şi întârzierii. Este cu adevărat doar lipsă de încredere, iar divinităţii voastre, esenţei voastre, nu-i pasă.

Iubirea şi încrederea în sine

Celălalt lucru este că esenţa nu o să vină ca să vă scape, iar aceasta este altă tactică de tergiversare. Uneori voi vă invocaţi divinitatea, dar numai ca să vă salveze, doar ca să salveze partea voastră umană, doar ca să vă aducă mai multă putere, care, apropo, nu este decât o iluzie. Voi vreţi, uneori, ca divinitatea să vină şi să vă repare sau să vă întărească, însă atunci o împingeţi la distanţă.

Ea aşteptă cu răbdare. Prezenţa Eu Sunt aşteaptă cu răbdare, vă permite să faceţi alegerea profundă din interior, alegerea adevărată: „Sunt pregătit. Sunt pregătit, orice ar fi. Sunt pregătit să integrez fiecare parte din mine în iubire absolută, totală, fără dacă, doar, însă, şi să fiu cine sunt."

Iar apoi apare o altă formă de întârziere sau de precauţie, pentru că ştiţi foarte bine, puteţi simţi profund că, în acest moment de acceptare pură şi simplă şi prin alegerea de a avea încredere absolută în voi înşivă din nou, viaţa voastră se va schimba. Câţi dintre voi se tem de acele schimbări şi de ceea ce ar putea veni? Câţi se tem că în momentul în care fac acea alegere ar putea muri? Nu contează. Oh, partea voastră umană ţipă: „Nu vreau să mor", dar eu am făcut asta în ultima mea viaţă. Nu vă recomand să faceţi la fel ca mine, dar eu am murit şi nu a contat.

Câţi dintre voi se tem de a face alegerea de a se iubi absolut pe sine, de a avea încredere absolută în sine, căci îşi fac griji: ce or să spună copiii? O să vă pierdeţi partenerul? O să rămâneţi fără serviciu? Aşa că pe o parte încercaţi cu disperare să vă agăţaţi, să vă ţineţi şi să vă încleştaţi chiar de acele lucruri care provoacă lipsa de încredere şi lipsa de iubire.

Câţi dintre voi îşi încarcă barca cu alţii, gândindu-vă că trebuie să îi luaţi în călătorie cu voi? Câţi dintre voi gândesc că toţi oamenii din lume trebuie să ascensioneze împreună? De unde vine asta? E o lipsă

de compasiune?

Pe Pământ există fiinţe care s-au aflat aici doar de câteva ori şi care au ales o cale pe care aţi considera-o rudimentară, o cale foarte dificilă. Alţi oameni, aflaţi aici doar de câteva vieţi, înţeleg fizica spirituală pură şi simplă de a fi aici, se îndrăgostesc de ei înşişi şi apoi îşi dau voie să ascensioneze. Câţi dintre voi îşi încarcă barca cu problemele oricui altcuiva şi se gândesc că până când nu le rezolvaţi problemele şi nu reparaţi Pământul – din punctul vostru de vedere – nu puteţi ascensiona?

Dragilor, problema încrederii în sine este poate cea mai mare problemă cu care vă confruntaţi voi, ca grup de fiinţe înţelepte şi spirituale. Cum să aveţi încredere în cine sunteţi? Toate aspectele şi toate vocile vin acum şi spun: "Da, dar aminteşte-ţi când ai făcut asta, aminteşte-ţi când ai greşit dincolo, aminteşte-ţi cum te-ai făcut de râs". Toate aceste elemente vin, iar ele suprimă încrederea.

Încrederea este acceptarea totală şi cunoaşterea că voi sunteţi Spirit. Nu cunoaşterea din minte, dar cea din inimă. Încrederea este înţelegerea că deja aţi ajuns în ascensiunea voastră. Deja sunteţi acolo. Nu aveţi nevoie să planificaţi şi să complotaţi, nu aveţi nevoie să faceţi vreun pact cu Spiritul, nu aveţi nevoie să îndepliniţi anumite ritualuri şi să treceţi prin ceremonii specifice. Nu contează dacă faceţi yoga sau mâncaţi cheeseburgeri în fiecare zi. Cu adevărat nu contează. Încrederea este cunoaşterea că deja v-aţi creat perfecţiunea voastră, iar acum puteţi trăi cu ea în loc de a o ţine undeva, în altă parte?

Starea voastră a ceea ce aţi numi perfecţiune – echilibrul divin, integrarea masculin-feminin, integrarea divinului şi a umanului – este deja aici. Deja este creată, dar voi o ţineţi în altă parte. O păstraţi. O păstraţi, tot aşa cum aţi pune o sticlă de vin bun în dulap, păstrând-o pentru o zi specială. De ce nu o scoateţi la iveală acum? De ce să nu vă iubiţi pe voi azi? Astăzi, înţelegând că schimbările se vor produce, dar şi că deja le-aţi plănuit, că deja v-aţi creat viaţa divină.

Viaţa ascensionată

Mai am o consideraţie de făcut, pentru că unii cred că, atunci când atingeţi starea de ascensiune, care înseamnă iubirea absolută de sine, veţi dispărea de pe faţa Pământului. Aşa era înainte. Peste 9.000 de ceea ce aţi numi maeştri ascensionaţi au trecut prin încercările şi tribulaţiile vieţilor pe Pământ, iar ei au mers în ceea ce numim Al Treilea Cerc sau starea lor de existenţă suverană şi divină. Şi, în general nu, nu se vor întoarce pe Pământ. Ei pleacă spre a nu se mai întoarce.

Dar acum se petrece ceva foarte interesant: începem să ne întoarcem. Începem să ne întoarcem, nu ca să salvăm Pământul, începem să ne întoarcem ca să experimentăm Noul Pământ şi Noua Energie, alături de voi. Nu ne întoarcem ca să fim guru sau maeştri pentru voi. Ne întoarcem să vă reamintim că sunteţi deja propriul maestru. Noi ne întoarcem ca să vă amintim de bucuria absolută a vieţii, a existenţei pe Pământ. Ne întoarcem să vă amintim că ceea ce a creat Gaia pentru voi devine al vostru. Ne aflăm aici ca să vă amintim că în viaţă este atâta frumuseţe.

A fi în stare să vă iubiţi pe voi înşivă cât sunteţi în formă fizică – nimic nu se compară cu asta. A fi în stare să iubeşti pe altcineva, să te plimbi în pădure, să mănânci, să celebrezi viaţa cu alţi oameni, aşa cum v-am văzut pe voi făcând în ultimele seri, dar fără rezerve, fără a vă trage deoparte. Faceţi asta la modul absolut.

Şi ştiţi ceva, prietenii mei dragi? Eu mă întorc. Mă întorc să mă alătur vouă şi sper că, pe măsură ce vă veţi îndrăgosti absolut de voi înşivă, o să vă doriţi şi să rămâneţi pe Pământ. Nu trebuie să dispăreţi subit, să treceţi prin ultima moarte în alte tărâmuri. Nu este nevoie să treceţi prin asta, pentru că are loc acum un nou tip de naştere şi se numeşte starea de maestru în corp fizic, ce permite integrării să se petreacă.

Şi, da, vă va da viaţa peste cap pentru scurt timp. Uneori chiar va aduce ceea ce veţi numi criza voastră spirituală finală cât vă aflaţi în corp uman. Pentru unii dintre voi va fi cea mai provocatoare experienţă, dar este parte a procesului transmutării energiei. Iar dacă voi continuaţi să respiraţi şi să vă iubiţi pe voi înşivă, chiar dacă treceţi prin acest proces dificil, orice vi s-ar întâmpla, veţi descoperi că puteţi sta pe Pământ în corp fizic, fără să trebuiască să muriţi în ascensiune şi vă puteţi bucura de viaţă aşa cum v-aţi imaginat mereu. Vă puteţi bucura de fiecare experienţă, de fiecare viaţă pe care aţi avut-o, fără remuşcări sau regrete. Mie nu-mi pasă ce aţi făcut. Nu contează.

Puteţi sta pe Pământ şi puteţi alege din iubire – nu din frică, ci din iubire – să trăiţi până la 150 sau 200 de ani. Este posibil dacă vă iubiţi pe voi înşivă. Nu vorbesc despre pretinsa iubire de sine. Nu vorbesc despre simplele cuvinte „Eu chiar mă iubesc pe mine”. Vorbesc despre a vă îndrăgosti de voi înşivă. Ştiţi cum este să cădeţi, să fiţi sfărâmaţi sau să treceţi prin tuneluri. Aţi făcut asta. Aţi trecut prin ce era mai rău. Dacă acum v-aţi îndrăgosti de voi înşivă?

Oh, da, fiecare voce din trecut, din trecutul vostru, vocile aspectelor încă neintegrate, vor apărea în momentul în care spuneţi: „Mă îndrăgostesc de mine”, fiindcă ele au mai auzit asta înainte, într-o versiune puţin diferită, dar au mai auzit-o şi vor spune: “Oh, iar începe, alt program, altă metodă, alt sistem, iar noi o să ne folosim de ele ca să ne batem joc şi mai tare de tine, om prost”.

Dar dacă, dacă sunteţi atât de îndrăzneţi şi curajoşi încât vă daţi voie să vă îndrăgostiţi de voi înşivă, fără să vă îngrijoraţi de consecinţe, fără să încercaţi să controlaţi sau să orientaţi, fără a încerca să determinaţi cu mintea voastră umană cum ar trebui să arate? Dacă doar v-aţi îndrăgosti de voi înşivă şi aţi permite să fie?

Absolut, vă va apăsa pe butoane şi va ridica frici. Absolut, va provoca anxietate. Dar ce faceţi voi? Doar respiraţi adânc şi vă daţi voie să experimentaţi pe deplin. În loc de a rezista, aşa cum am făcut în Zidul de Foc – noi am rezistat iubirii Spiritului şi darului Spiritului, iar asta a părut să fie iluzia sfărâmării. Noi am rezistat chiar şi venirii prin tunelul către Pământ. Deşi noi alesesem să facem asta, noi i-am opus rezistenţă, iar asta a provocat sentimentul de comprimare şi durere – dar dacă, doar dacă, maestre, te-ai îndrăgosti de tine şi ţi-ai permite să simţi şi să auzi fiecare voce, fiecare frică, fiecare potenţial, fiecare emoţie, în loc de a rezista, în loc de fugi? Dacă v-aţi permite să vă reconectaţi cu Umbra voastră, cu divinitatea voastră, ca să fiţi pe Pământ ca înger pe deplin conştient şi încrezător?

Poate că aşa aţi scris voi propria poveste, a vieţilor voastre pe Pământ – pentru cei mai mulţi dintre voi, circa 1.400 de vieţi. Poate că aşa scrieţi capitolul intitulat „Noua Energie a mea”. Poate că voi aţi scris că veţi trăi suficiente vieţi pe Pământ ca să fiţi aici pentru cea mai mare schimbare ce a avult loc vreodată pe planetă, cea mai mare schimbare în conştiinţă, integrarea Noii Energiii, că veţi fi aici ca să o experimentaţi, să fiţi parte din crearea ei, iar apoi să staţi aici ca să lucraţi cu ea în absolută încredere în sine.

Ştiţi că nu puteţi greşi. Puteţi pretinde şi puteţi avea iluzia că greşiţi, iar unii dintre voi sunt mari experţi în jocul de-a greşeala, atât de buni încât continuaţi să repetaţi spectacolul viaţă după viaţă.

Dar dacă, doar dacă, acest ultim capitol din călătoriile voastre pe Pământ ar fi cel în care spuneţi: "O să mă îndrăgostesc de mine. O să fiu aici la începutul erei Noii Energii. Voi fi iarăşi pionier, voi învăţa cum să lucrez cu Noua Energie în timp ce voi fi aici, în corp fizic, experimentând-o în cel mai intim mod".

Şi despre asta este vorba în viaţa umană: a deveni intimi cu voi înşivă. Din acest motiv Ordinul Arcului şi toată înţelepciunea tuturor îngerilor au creat Pământul: pentru intimitatea cu voi înşivă.

Şi dacă, doar dacă, dragilor, voi aţi fi printre primii care să se afle pe Pământ şi să se iubească absolut pe sine?

Şi aşa este.

Traducere de Georgiana Constantinescu

SHAUMBRA INSTITUTE

Shaumbra Institute, Inc.
Subsidiară a Crimson Circle Energy Company, Inc.

P.O. Box 7328 • Golden, Colorado USA
(303) 642-0864
www.crimsoncircle.com